

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie P · número 22

Ple del Parlament

Sessió 17, segona i darrera reunió, dijous 11 d'octubre de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els drets civils i polítics 252-00009/12	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transició energètica 302-00006/12	18
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre política sanitària 302-00007/12	28
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància 302-00008/12	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat 302-00009/12	46
Manifestació de condol per les víctimes dels aiguats del 9 d'octubre a Mallorca	54
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre turisme 302-00010/12	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals 302-00011/12	64
Debat general sobre la priorització de l'agenda social i la recuperació de la convivència (continuació) 255-00001/12	73

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 17.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia. Reprenem la sessió, més ben dit.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els drets civils i polítics

252-00009/12

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre drets civils i polítics. Iniciarem el debat amb un únic torn d'intervencions, de deu minuts per cada grup parlamentari, de cinc minuts pels subgrups, perquè puguin fixar el seu posicionament. Comencem amb el Grup Parlamentari de Ciutadans; per tant, té la paraula el senyor Manuel Rodríguez. Quan vulgui.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, senyor president. Diputados, diputadas, si solo leemos el título, podríamos llegar a pensar que la finalidad de la que se trata es la creación de una comisión en la que podríamos llegar a hablar de los derechos de todos los catalanes, de todos los derechos vulnerados. Pero lo cierto es que, con la exposición de motivos que han dado, que han hecho, vemos que es absolutamente falsa y partidista. Qué raro, ya tardaban en montar otro chiringuito político para y por los separatistas.

Pasaré a relacionar algunas de las barbaridades que se dicen en esa exposición de motivos. Se dicen cosas como: «L'Estat espanyol ha respost de forma autoritària la voluntat majoritària dels catalans.» Bien, en primer lugar, el partido que ganó las elecciones en Cataluña fue Ciutadans; esa fue la voluntad mayoritaria de los catalanes. Y no se olviden; cada vez que lo hagan, se lo iremos recordando. Además, cuando hable de España, tenga en cuenta, señor Torra, que usted es el representante ordinario del Estado. Y, además, qué curiosa coincidencia: usted se responde a sí mismo de manera autoritaria.

También se afirman cosas como: «la irresponsabilitat del Govern espanyol d'intentar resoldre per la via judicial un problema de naturalesa política». Miren, lo que es una irresponsabilidad es creerse que los partidos separatistas están por encima de la ley y que tienen total impunidad. ¿Qué se han creído ustedes? ¿Que tienen una capa de superpoderes y un carnet de impunidad? ¿Eso es lo que se han pensado?

Miren, es que no hay por dónde coger esta resolución. Nos hablan de legalidad, pero de hechos que no son ciertos. Y luego, además, a fuego lento, los van condimentando a su gusto. ¿Saben quién judicializa la política? Los que se saltan las leyes; es muy sencillo. Y, además, los fugados de la justicia, también.

Seguimos con más mantras: «Ha generat una regressió democràtica sense precedents i hem vist amb preocupació com es vulneraven els drets fonamentals i es degradava progressivament la separació de poders.» Hagan memoria, por favor: la regresión democrática es la chapuza jurídica de las leyes de desconexión, que podía dejar inaplicable cualquier ley, ya sea local, autonómica, nacional, europea o in-

ternacional. Se cargaron la separación de poderes y concedían un poder absoluto a Puigdemont y a sus amiguetes. Sí, aquellos amiguetes que podía nombrar a dedo en el Tribunal Supremo, esos amiguetes. Esa es la manera que tienen ustedes de actuar.

Ustedes también hablan de vulneración de derechos políticos, pero a nuestro juicio es una indecencia que ustedes hablen de vulneración de derechos políticos. Los mismos que se negaron los días 6 y 7 de septiembre en este Parlament y que intentaron, además, derogar la Constitución, el Estatut y todo nuestro ordenamiento jurídico. Es muy importante recordarles que ustedes dieron un golpe de estado, y además se lo seguiremos recordando.

Seguimos con más cosas: «Respecte als drets civils i polítics, no és només un mandat fruit del marc jurídic espanyol, particularment de la pròpia Constitució espanyola.» ¿Están de broma? Es decir, ¿ustedes se refieren a la Constitución española, a la misma Constitución española que querían derogar y que querían dejar sin efecto, que rompía la separación de poderes, y que concentraban el poder absoluto en el señor Puigdemont? Miren, no nos vengan a dar lecciones de democracia ni de vulneraciones de derechos a nadie.

También siguen con el mismo mantra de: «Desenes d'institucions, organitzacions i personalitats d'arreu del món...» Y yo les pregunto: ¿qué instituciones? ¿Las mismas que se pagaron a través del Diplocat? ¿Las mismas de las que nosotros hemos tenido que solicitar información y pedir amparo a la Mesa de este Parlament para que se nos facilite información de qué entidades se pagaron con el Diplocat? Recuerden que el propio tribunal alemán ha dicho claramente que en España no hay presos por cuestiones políticas; no sé si se ha leído la resolución. Tampoco lo ha dicho ningún país europeo, tampoco lo ha dicho Naciones Unidas, tampoco lo ha dicho Amnistía Internacional. Incluso hasta la Fundación Martin Luther King les ha dicho que dejen de utilizar su nombre.

Los políticos en prisión preventiva y los huidos de la justicia pueden acudir a la jurisdicción europea y a Naciones Unidas gracias a España, gracias al Estado español. Porque el Estado español ha ratificado convenios y tratados con estos organismos internacionales. Pero, si quieren, sí que podemos hablar de algunos que sí que han dado su apoyo, algunos ultras: hablamos de Vlaams Belang, de Matteo Salvini, de Verdaderos Finlandeses, de Alternativa por Alemania. Y estos no aparecen en su propuesta de resolución. Estos sí que les han dado apoyo.

Miren, esta propuesta de resolución podría pasar por ser un informe más del *síndic del procés*, de la misma manera que tampoco habla nunca de la vulneración de derechos que sufren los catalanes que no son separatistas; el mismo *síndic del procés* que ningunea a millones de catalanes, que aún no sabemos dónde estaba los días 6 y 7 de septiembre, ese *síndic* que ha pasado olímpicamente de todos los catalanes; el mismo *síndic* que el día 26 de octubre de 2017 estaba reunido con el comité para la rebelión, estaba reunido en este Parlament con el comité para la rebelión. Este señor no ha venido a pedir disculpas a todos los catalanes ni ha venido a dar explicaciones.

Pero esto no es nuevo, ya han duplicado otro nuevo chiringuito político. A ver, señor Aragonès, le vengo a decir que han creado la Oficina per a la Defensa dels Drets Civils i Polítics, y ponen a dirigirla al señor Adam Majó, del Moviment de la Defensa de la Terra, vinculado a Terra Lliure, una antisistema radical que lo ponen a sus órdenes. Le pregunto: ¿por qué no tiene colgado tampoco su currículum en la web de esta oficina? ¿Porque apenas tiene carrera profesional, o porque quizás tiene que ocultar algo? Se trata, además, de una oficina creada, concretamente, el 1 de octubre de 2018. ¿Esto qué ha sido: el aliento del señor Torra a los CDR, a los comandos? Ha sido un aliento y les ha nombrado aquí, ¿no?, el día 1 de octubre, al señor Adam Majó se le nombra como responsable de esta oficina; algo muy normal.

Bueno, quizás también hay que recordar estas imágenes, ¿no? (*l'orador les mostra a la cambra*), quizás porque sois..., bueno, son..., este señor es amigo de este personaje, un terrorista condenado... ¿Estas imágenes no les suenan? (*Remor de veus.*)

Miren, se trata de una oficina creada el 1 de octubre de 2018, exactamente el día que los comandos intentaron asaltar el Parlament, y además con el aliento del señor Torra. ¿Esto es el premio por apretar, señor Torra? ¿Esta es la persona que tiene que defender nuestros derechos civiles y políticos?

Mire, podríamos continuar, pero vamos a centrarnos en la vulneración de derechos, de lo que no van a hablar en esta comisión. Por ejemplo, podríamos hablar de las agresiones físicas y verbales a personas no independentistas; de eso seguro que no se va a hablar. De la comisión de investigación, de espionaje a partidos políticos no independentistas, obviamente. De la moción de la convivencia, en la que no han condenado la violencia, y en este caso también les tengo que decir a los amigos de Podemos o a los amigos del PSC: en muchos municipios..., en el caso de Sitges, puedo decir que dimitieron ese día con tal de no tener que votar esa moción. O incluso en Sant Joan Despí, en Sant Just Desvern, Sant Vicenç dels Horts o en Abrera.

Tampoco van a hablar del boicot y la intención de prohibición de manifestaciones públicas y de actos públicos. Con esto pretenden oficializar una dictadura; eso lo hicieron los días 6 y 7 de septiembre.

Además, la utilización de datos personales para hacer un acto ilegal; sí, señor Aragonés: el robo de datos personales de todos los catalanes, y que dependía de la oficina que usted lleva.

Y, asimismo, de otras vulneraciones de derechos, como que el actual presidente de la Generalitat nos llamase «bestias con forma humana». (*Remor de veus.*) ¿De esto se va a hablar en esta comisión, señor Torra? ¿De sus artículos? ¿De las declaraciones de personas *non* gratas, aquellos que piensan diferente o simplemente..., evidentemente por ayuntamientos gobernados por partidos separatistas?

Tampoco se va a hablar de los ataques a sedes de partidos políticos o señalamientos públicos. Insultos, también, desde la televisión pública, la que pagamos todos los catalanes; también a los catalanes no separatistas se nos insulta a diario.

La vulneración, también, de los derechos lingüísticos a aquellos padres que quieren escolarizar a sus hijos en castellano.

Tampoco se va a hablar, como es normal, en el mundo separatista, pues, de la neutralidad de las instituciones en el espacio público.

Y tampoco seguro que se va a hablar de los cuarenta y cinco decretos ley que tenía en el cajón para convertir Cataluña en una dictadura el señor Salvadó. Sí, en una dictadura, según la chapuza de transitoriedad jurídica, porque obviamente, si se la han leído, no tenían por qué ser convalidados.

La propuesta que hacen ustedes tiene una absoluta falta de rigor. Utilizan las instituciones para crear este nuevo chiringuito. Ustedes buscan otra finalidad distinta, que es la de ahondar en el conflicto social, en la fractura, en el victimismo y en su *modus vivendi*, en el «procesismo».

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del senyor Ferran Pedret. Quan vulgui.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellers, conselleres, vicepresident, i president també, diputats i diputades, se'ns proposa la creació d'aquesta comissió d'estudi sobre els drets civils i polítics, i la veritat és que, llegint –abans hi feia referència el diputat de Ciutadans– l'exposició de motius, un es podria preguntar per la necessitat d'establir una comissió d'estudi, perquè les conclusions estan totes recollides en la mateixa exposició de motius. És una qüestió que ve sent habitual en les comissions d'estudi que es proposen des de la majoria parlamentària, o en aquest cas des de la Mesa o la presidència de la Mesa del Parlament, però no deixa de ser curiós.

Puc entendre les raons d'incloure ja les conclusions en l'exposició de motius, perquè, en altres ocasions en què ens han convidat a formar part de comissions d'estudi, no ens han deixat presentar les conclusions. Jo recordo amb una enorme pena com a la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, interessantíssima en el seu desenvolupament, doncs, no ens van permetre, per molt que ho vam demanar per dues ocasions, passar a la fase de conclusions i que presentéssim cadascú les nostres conclusions; aquest podria ser un motiu. El segon motiu possible és que, anunciada ja una data de finiment de la legislatura, allò del *dies certus an incertus quando*, no?, el dia de la sentència, doncs, potser més val, per si no arriba a produir-se el final dels treballs de la comissió d'estudi, ja anticipar-los en l'exposició de motius.

Però, clar, certament, resulta de poca honestedat intel·lectual pretendre crear una comissió d'estudi involucrant tots els grups i ja anticipar quines són les conclusions.

En tot cas, dir-los: nosaltres estem absolutament disposats a parlar amb vostès, amb tots els grups i amb qui sigui dels retrocessos democràtics que s'estan produint a tot Europa, el primer dels quals, sense cap mena de dubte, és la laminació de l'estat social. I jo diria que qualsevol que no convingui en que la laminació de l'estat social, el retrocés en la garantia dels drets socials, té una afectació importantíssima en diversos drets fonamentals, el més important dels quals és la llibertat, desconeix la necessitat de l'existència d'unes bases materials de la llibertat.

Això està passant a tot Europa, ha passat amb especial intensitat en els països meridionals europeus, on en el context de la crisi s'han aplicat polítiques de retallades que van més enllà de deixar d'invertir en els pressupostos, en les partides socials dels pressupostos, sinó que tenen a veure també amb la degradació de les condicions laborals, amb el canvi de model cap a un model absolutament basat en el treball precari i mal pagat, etcètera. També hi han hagut retrocessos a tot Europa, amb especial intensitat a l'est, en aquest cas, en matèria de separació de poders..., diguem-ne, es podrien resumir, tots ells, en la voluntat, en diversos estats de la Unió Europea, i ja no diguem en alguns que no hi pertanyen, de construir un model que jo diria que és un oxímoron, però un model de democràcia il·liberal, no?: aquesta idea, fins i tot presentada en públic sense cap pudor, per Viktor Orbán, quan diu que el seu és un model de democràcia il·liberal.

A nosaltres, com a pertanyents a la tradició del socialisme democràtic, que té les seves arrels en les idees de la Revolució Francesa, evidentment, després, en l'evolució del pensament de totes les tradicions del pensament emancipador provinents de la classe treballadora, ens sembla que la base de qualsevol societat democràtica ha de complir almenys, no només però almenys amb els principis de la democràcia liberal. I, evidentment, avançar, des de la nostra perspectiva, cap a un model de democràcia social.

Però, certament, tot això s'està produint, s'està produint arreu d'Europa, s'està produint a Catalunya, s'està produint també en el conjunt d'Espanya. I, contra aquestes polítiques de retrocés democràtic, la nostra formació política, junt amb moltes d'altres, s'hi ha enfrontat: ho ha combatut als carrers, amb mobilització, en seu parlamentària, i a través de totes les vies que té, també presentant recursos d'inconstitucionalitat contra lleis que no hem compartit, en matèria, diguem-ne, de seguretat ciutadana, de reformes de l'àmbit penal, etcètera.

Però, bé, el que passa és que nosaltres estem absolutament disposats a parlar-ne, però al que no estem disposats és a participar d'una farsa en la que el relat ja està escrit i en què el que es vol és contribuir a una acció global de propaganda, en la que el que es pretén és que l'Estat en el que vivim és un estat autoritari, antidemocràtic, equiparable –com han dit sovint portaveus de la majoria parlamentària, sigui aquí al Parlament o a vegades en entrevistes i declaracions a mitjans de comunicació– a la Turquia d'Erdogan, i altres expressions que s'han usat.

A nosaltres ens sembla, diguem-ne, una crítica absolutament desaforada, que, pel fet de ser-ho, aleshores incorre en falsedat, i a més que no contribueix gens a sumar

totes les energies possibles a l'aprofundiment democràtic que crec que moltes persones arreu d'Espanya desitgen.

Perquè és que, clar, quan vostès parlaven aquí de la resposta autoritària, d'una regressió democràtica sense precedents, de la vulneració de drets fonamentals, de la degradació de la separació de poders i del panorama de risc per a l'estat de dret, jo no podia deixar d'evocar els textos de la famosa Llei del referèndum i la Llei de transitorietat jurídica. És que semblava que estiguéssim definint els continguts d'aquests textos i l'actitud amb la qual van tractar de fer-los vigents i de derogar amb això la Constitució i l'Estatut. Si és que no se m'acut, diguem-ne, un atac més concentrat i efectiu que el que van intentar el 6 i 7 de setembre. Van intentar deixar tota la ciutadania de Catalunya sense els drets que recullen i que són emparats per la Constitució espanyola i per l'Estatut d'autonomia, tot en una sessió, certament, diguem-ne, que va avançar a batzegades i amb un espectacle més que descriptible, però, vaja, diguem-ne, com qui diu, en un pim-pam, eh? Diguem-ne, vota, una majoria que no seria suficient per nomenar el síndic de greuges o per modificar una coma de l'Estatut, la derogació de la Constitució i de l'Estatut i ens deixa a tots plegats, doncs, a l'arbitri d'una llei –que jo segueixo insistint que pel fet que anés encapçalada amb aquesta paraula no es pot considerar tal, perquè una llei ha de ser dictada per un òrgan que pot fer-ho i a través dels procediments establerts–, però, en qualsevol cas, per un text articulat, amb el que vostès pretenien sotmetre a tothom que no pensés com vostès.

Home, em sembla certament curiós, diguem-ne, la visió esbiaixada i parcial que tenen de les coses. Perquè nosaltres estem disposats a concedir..., vaja, no és que sigui una concessió, és que compartim amb la majoria que hi ha hagut durant els darrers anys una deriva preocupant a l'Estat espanyol. Però també vostès han de reconèixer que per part de la majoria parlamentària en l'anterior legislatura, per part del Govern –i segons entenem de les declaracions de l'actual Govern es manté la intenció de seguir per aquest camí– també hi ha una deriva que no compleix en absolut amb els principis democràtics.

Perquè jo vaig tractar d'explicar-ho la legislatura passada –certament sense gens d'èxit–: el principi democràtic no és només la regla de la majoria; una majoria no ho pot tot, ni tan sols en un parlament, en cap parlament, no en aquest pel fet que sigui un parlament autonòmic, en cap parlament una majoria ho pot tot, perquè hi ha d'haver el principi majoritari, òbviament; hi ha d'haver el respecte als procediments i a les garanties del procediment, i hi ha d'haver el respecte a les minories, parlamentàries, que, en aquest cas, des del punt de vista social i electoral, doncs, és discutible, com a mínim, la qüestió.

Per tant, sense aquestes tres potes, l'actuació de la majoria parlamentària, doncs, no va complir estricta i fidelment amb el principi democràtic, va ser una altra cosa. Allò que, diguem-ne, els clàssics en deien «el dictat de la majoria», però no va ser una actuació que de debò fos etiquetable com una actuació purament democràtica, per molt que vostès es creguin impellits i gairebé únics intèrprets de la voluntat del poble.

Clar, això és relativament fàcil de fer, en aquesta mena de fase inflacionària de la declaració de traïdors i botiflers, en què s'ha endinsat el procés, no? Com, diguem-ne, qualsevol persona que discrepi de la manera en què vostès volen fer les coses i d'allò que vostès volen fer és immediatament expulsada, jo gairebé diria excomunicada, de la nació i del poble, doncs, aleshores, clar, certament, des d'aquesta visió en què tothom que discrepa és expulsat del poble, el poble de Catalunya vol una sola cosa. El que passa és que se'ls va fent molt petit, eh? Només cal veure les xarxes socials en els darrers dies com l'abast de la traïció i del botiflerisme arriba a extrems insospitats, tu, fins i tot els amics i amigues d'Esquerra Republicana. Clar, al final no quedarà ningú més que un directori revolucionari de quatre gats, purís-

sims, però, escolta, amb absoluta incapacitat per connectar amb la realitat social del país.

Per tant, els demanem que la propera vegada que ens vinguin a buscar per a una comissió d'estudis sobre els drets civils i polítics sigui amb una intenció més honesta i aleshores potser ens hi trobaran.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Pedret. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la senyora Elisenda Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Bon dia a tothom. La proposta de creació de la Comissió d'Estudi sobre Drets Civils i Polítics posa de manifest que la judicialització de la política i la regressió de drets i llibertats fonamentals que s'ha practicat contra Catalunya, i no només contra Catalunya, no ha aportat absolutament res.

Però tenim l'oportunitat avui també d'anar més enllà, i en el moment en el que ens trobem com a país segurament estiguem més que obligats a fer-ho: abordar també la vulneració de drets civils i polítics en un sentit més ampli, una vulneració que no va començar ahir ni fa dos anys.

Arribem aquí després d'un cicle polític que va començar amb una crisi que van negar les elits polítiques; amb una austeritat, mentre alguns engreixaven les seves butxaques amb l'erari públic; amb retallades de drets socials com a cap lloc d'Europa; amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, que negava que el fet que Catalunya és un subjecte polític i que, per tant, es mereix decidir el seu futur; amb polítiques que es van fer restringint drets i llibertats fonamentals, com la llei mordassa, que va voler fer callar tuitaires, cantants, però també veus crítiques en general; però, sobretot, amb el distanciament i la desafecció de part de la societat cap als partits i les institucions.

Hem viscut un cicle polític els darrers deu anys marcat pels esgotaments d'una època, d'un règim; una societat que no obtenia respostes en el seu dia a dia, en els seus reptes, a les seves preguntes des de les institucions. Esgotaments d'una època que només han tingut com a resposta ceguesa, sordesa, cap acció política, una cosa que no ens podem tornar a permetre si no volem viure en un *déjà-vu* etern.

És en aquest cicle on s'han estretit, efectivament, drets i llibertats, quan l'acció política ha passat pels tribunals –la judicialització política, els seus fracassos, els seus esperpents– amb un nom: Llarena. Unes interpretacions matusseres d'un jutge, a l'hora de veure violència a mobilitzacions pacífiques, una violència que ni veuen tribunals alemanys, ni centenars de juristes de l'Estat espanyol que rebutgen l'acusació de rebellió. Però el nom de Llarena és més que el nom d'un jutge, representa la inèrcia d'una via que va ser impulsada pel Govern del Partit Popular i que no pot ser segellada pel nou Govern d'Espanya.

Certament, i això és veritat, no és poca la gent que ha viscut esperançada el canvi al Govern d'Espanya per començar a escoltar les demandes ciutadanes. Vam expulsar de la Moncloa lladres i corruptes, vam descol·locar també aquells que els van sostenir durant anys en el poder, però tots sabem que el cas català és només la punta de llança i també la possibilitat del sacseig a la política espanyola, a la que ja no li serveixen només gestos. Pedro Sánchez pot fer el primer pas polític per acabar la inèrcia de la judicialització de la política del Partit Popular. Una via molt costosa. El cost d'aquesta via saben quant va suposar només en tres dies, el 30 de setembre i l'1 i el 2 d'octubre, per al conjunt de l'Estat? Vuitanta-set milions d'euros. Un cost econòmic humà i democràtic que va infligir patiment no a una part sinó a tota la societat catalana.

I avui, com que també va de garantir els drets civils i polítics, m'agradaria fer un esment també al discurs del rei el 3 d'octubre, el discurs del rei Felip VI. El rei amb el discurs del 3 d'octubre va avalar la violència policial de l'1 d'octubre i es va inhabilitar per garantir els drets civils i polítics de Catalunya. Avui traslladem el sentiment del 82 per cent de la societat catalana que creu que la monarquia és una institució opaca, caduca, que no representa absolutament ningú perquè ningú no la va votar. Catalunya avui tindrà l'oportunitat de demostrar que no rendeix «pleitesia» a la monarquia. I si avui ens pot escoltar algú, ho diem en castellà: ni fue nunca ni será nunca nuestro rey, porque defendemos y defenderemos siempre nuestros valores republicanos. Avui tenim l'oportunitat també de llançar aquest missatge.

Però malauradament, com els deia, la vulneració des drets civils i polítics en els darrers anys no ha vingut només per part de l'estructura del Govern d'Espanya. Si l'objectiu és donar resposta als esgotaments d'una nova època per construir un país nou no podem mirar cap a un altre costat. Creiem que aquests elements també haurien de ser presents en aquesta comissió, en el pla de treball d'aquesta comissió, perquè la vulneració de drets civils i polítics també l'hem viscuda per part d'organismes de la Generalitat.

Sense anar gaire lluny. Durant la darrera dècada han sigut nombrosos els casos de tortures i maltractaments produïts per part del Cos dels Mossos d'Esquadra. L'any passat la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura va denunciar que vint-i-dues persones havien patit maltractament per part dels Mossos d'Esquadra. No es pot acceptar cap situació de vulneració per part de la policia d'un país democràtic del segle XXI.

També s'ha conegut que el Cos dels Mossos d'Esquadra practicava espionatge a polítics i periodistes i, des de fa anys, es denuncia l'espionatge que es practica a membres i col·lectius dels moviments socials. Aquestes pràctiques són intolerables, són una indignitat que no podem acceptar en una democràcia plena. Posar traves a una comissió que vol investigar precisament això, és la millor manera de treballar per un país amb més garanties de drets civils i polítics? Crec que no. Per no parlar de l'aprovació de les pistoles Taser, ignorant els pronunciaments del Comitè contra la Tortura de les Nacions Unides. Aquestes decisions ens apropen a construir un país més lliure i més just? Crec que no.

Més dades, en aquest cas relacionades amb el racisme. L'any passat SOS Racisme va atendre 485 persones que van patir situacions de racisme a Catalunya; el 29 per cent d'elles per part de cossos policials. Augment de LGTBIfòbia, només l'any passat es van registrar cent onze casos; un 32 per cent més que el 2016. Una LGTBIfòbia que tampoc ha pogut ser combatuda amb recursos des de l'Administració, que retallava el seu pressupost a Catalunya al mateix ritme que ho feia el Partit Popular a Madrid.

Però no només això, durant anys s'han vulnerat els drets de tots i totes quan el Govern de la Generalitat practicava retallades sobre escoles, sobre hospitals, sobre tots els serveis públics, situant-se com l'alumne avantatjat d'Europa en austeritat. És que no es pot dir que construïrem un país més nou, més just, lliure, si les elits polítiques d'aquest país ens enviaven els joves de Catalunya a servir cafès a l'estranger.

Són precisament aquestes retallades les que van obrir en canal l'estat del benestar a Catalunya; les que van tornar més vulnerable la gent; les que ens van fer perdre drets. Són aquestes retallades i la falta de resposta de les institucions als esgotaments d'un règim, les que van fer també que molts i moltes féssim el pas. Vam ser moltes les que vam combatre a peu de carrer amb l'ocupació de CAPs per evitar que els tanquessin, amb acampades a les places per denunciar que els polítics no responien a les demandes de la gent. Són aquestes propostes les que van fer que la gent que no s'ho hauria plantejat mai creguessin que calia entrar a les institucions per dir-los exactament això: que calia posar les institucions al servei de la ciutadania, perquè mai més els polítics actuessin de manera impune a l'esquena de la gent. És en

aquest moment quan prenem el compromís de contribuir que les institucions donin resposta a la gent i que posin fi al control dels de sempre, d'aquells que han utilitzat les institucions de tots en benefici d'uns pocs.

I és en aquest camí, en el camí de construir institucions que responguin a les demandes ciutadanes i als reptes de Catalunya on ens trobem ara. Ningú no pot pensar que es pot construir una Catalunya nova sense entendre com hem arribat fins aquí. I per a la gran majoria de la ciutadania, creguin-me, que ha estat amb molt de patiment. Les institucions catalanes han de fer els deures en matèria de defensa de drets civils i polítics perquè malauradament han sigut el dia a dia de la ciutadania.

Si realment toca construir una nova Catalunya serà només arribant a aquells col·lectius que durant massa temps no han tingut veu i posant llum a una vulneració de drets civils i polítics, que també ha tingut com a protagonista el Govern d'aquest país. Un país que valgui la pena ser viscut només es pot construir oferint respostes per fer avançar la societat, protegir i guanyant drets. Volem estar orgullosos del nostre país. Volem estar orgullosos d'un país que ens assegurí respostes quan ens falti la feina, quan vulguem estudiar, quan ens posem malalts; volem estar orgullosos d'un país que garanteixi els serveis públics.

En això, i vingui d'on vingui la vulneració de drets civils i polítics, ens hi trobaran sempre per construir un nou futur per a la nostra gent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Per la CUP - Crida Constituent l'objecte d'aquesta proposta de resolució és, amb tot, suficient. Els anticipem, però, que hi votarem a favor, ja que el seu objectiu ens sembla limitat i, tanmateix, escaient.

De la mateixa manera com ha decidit promoure una comissió sobre els efectes del 155, encara no hem assolit la creació d'una comissió sobre l'1 d'octubre. I aquesta PR deixa passar novament l'oportunitat de fer-la efectiva. Si el 155 ha estat l'acte de vulneració de l'autogovern català més greu perpetrat per l'Estat espanyol des del franquisme, l'1 d'octubre no va ser només una de les revoltes democràtiques més importants d'Europa i un dels capítols més dignes de la història d'aquest poble, sinó també un dels moments de major repressió i vulneració de drets que el continent ha viscut en les darreres dècades; uns fets repressius i antidemocràtics, atíats pel monarca espanyol hereu del franquisme, i amb la complicitat de tots els partits i institucions del règim, pels quals l'Estat no només no ha fet encara autocrítica ni ha assumit cap mena de reparació, sinó que són negats, aquests fets són encara avui negats, a la vegada que motiu de condecoracions, com, per exemple, la vergonyant condecoració..., la que el Govern del PSOE ha atorgat al virrei Millo.

Uns esdeveniments com aquests mereixerien una comissió parlamentària que permetés escatir, aclarir i posar de manifest tots els fets relacionats amb l'1 d'octubre del 2017, que fes visible en seu parlamentària la magnitud i el detall de la gesta democràtica que va protagonitzar la població que va participar-hi, i que posés llums i taquígrafs a la violència i la vulneració de drets en què van incórrer l'Estat i tots els seus còmplices. Una tal tasca parlamentària contribuiria, sens dubte, a la causa de la veritat i de la dignitat, i seria útil per a demanar responsabilitats i reparacions a l'Estat espanyol, també en l'àmbit internacional. En tant que aquesta comissió sobre l'1 d'octubre no sigui creada, el nostre grup parlamentari plantejarà també totes aquestes qüestions en la comissió sobre drets civils i polítics que ara es vol promoure.

Però no només hi aportarem aquest enfocament. El seu caràcter generalista, tal com ha estat plantejada, ens convidarà a plantejar-hi també tota mena de vulnera-

cions de drets civils i polítics que es produeixen a Catalunya, vinguin d'on vinguin: la recent repressió que el Govern de la Generalitat ha exercit sobre el moviment antifeixista i independentista; la repressió sobre les persones que es resisteixen al seu desnonament defensant el seu dret fonamental a l'habitatge; les que són conseqüència del patriarcat i de la violència masclista, i que pateixen especialment les dones i les persones LGTBI; també les que pateixen, les que sofreixen les persones immigrades, amb un especial focus d'atenció al que succeeix en els CIE; el dret a l'espai públic; el dret a participar i a viure i conviure en un espai públic no mercantilitzat, no reapropiat pel capitalisme, que sigui un espai de comunitat i de convivència, efectivament, i també, també plantejarem en aquesta comissió pels drets civils i polítics, aquests drets civils i polítics que aquest Parlament, a data d'avui, encara no és capaç de defensar amb la fermesa, la contundència i el rigor que mereixerien, i efectivament estem parlant de que, a data d'avui, en aquest moment, el Parlament encara no ha fet front, d'una forma digna i democràtica, a les suspensions de diputats i diputades per part dels tribunals espanyols, i això és també no només una vulneració dels drets d'aquestes persones electes, sinó també de les seves electores. Nosaltres també plantejarem, en aquesta comissió de drets civils i polítics, el problema que aquest Parlament no ha sabut resoldre, i són les indignes suspensions dels drets civils i polítics, hi insisteixo, de diputats i diputades, però també dels seus electors i electores.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat Riera. Ara és el torn de la senyora Andrea Levy, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Andrea Levy Soler

Gracias, presidente. Anuncian ustedes la Comisión de Estudios de los Derechos Civiles y Políticos. Con conclusiones ya escritas, no porque lo ponga, efectivamente, la argumentación de la propia creación de la conclusión, sino porque estas conclusiones las llevan ustedes escribiendo desde hace mucho tiempo. Este es el relato del independentismo: un pueblo, un pensamiento –el suyo, el único que existe. Y, por lo tanto, ustedes no quieren hablar de derechos políticos y civiles –los de todos–, ustedes quieren hablar de sus privilegios y de su jurisdicción propia de impunidad.

Porque si quisieran hablar de derechos políticos, podríamos remontarnos, efectivamente, a aquellos derechos políticos que se nos prohibieron a la oposición en este Parlamento el 6 y 7 de setiembre. Porque si quisieran hablar ustedes de derechos políticos, igual deberían preguntarse por qué las sedes que son asaltadas permanentemente son las de la oposición al independentismo. ¿A ustedes les han venido a asaltar la sede, a quemar la sede, los amigos de la CUP, con la cámara rauda y veloz en ese momento, de TV3, para hacer la rueda de prensa y reírse de lo que había sucedido? No. Porque los derechos políticos que se vulneran aquí justamente no son los suyos.

Porque cuando habla un consejero de Interior de que no le gustan las manifestaciones y que él las prohibiría, no son las suyas, no, son las de la oposición de este Parlamento. Porque el señor Torra no les llama a ustedes «bestias», se lo llama a la oposición en este Parlamento. Porque cuando usan datos fiscales de forma ilegal, no les preocupan los derechos civiles de los catalanes, les preocupa su relato: un pueblo, un pensamiento.

Porque les voy a decir una cosa. Mire, a mí –señor Torra, esto le va a interesar–, durante cuarenta minutos –cuarenta largos minutos–, los suyos, los que ustedes llaman a «apretar», me rodearon –me rodearon– para que no pudiera andar con libertad por un pueblo de Cataluña. ¿Le parece que entonces se respetaron mis derechos políticos y los de las personas que me acompañaban? ¿O que esto fue un acto de deshumanización que pretende perpetrar el nacionalismo a aquellos que no pensamos

como ustedes? (*Veus de fons.*) Perfecto –perfecto. Pero ¿sabe qué? Es que yo respeto la ley. Y a mí me ampara la ley democrática. Y, cuando usted llama «bestias» a la oposición en este Parlamento, resulta que a usted le vienen a decir que no es tan culto ni tan intelectual como se cree, sino que es un racista y que incita al odio. Y esa es la diferencia entre respetar derechos políticos y civiles y no hacerlo. Lo mismo que no es respetar derechos civiles y políticos el espiar a líderes de la oposición y a periodistas que a ustedes no les gustan. Y ahí no, ahí ustedes, evidentemente, dijeron que no, que no había que seguir esa comisión de investigación.

La democracia ha demostrado justamente resistencia a su imposición, a su voluntad de acabar con todos nosotros, a la disidencia política en este Parlament que tanto les disgusta y que por eso tratan a nuestro idioma de una lengua de imposición. Pues, bien, ha sido justo gracias a la democracia española que garantiza estos derechos políticos y civiles que no pueden acabar con nosotros, porque es esa democracia la que nos está salvaguardando.

Mire, yo sí que les propongo que creen una comisión de estudio. La comisión de estudio en que se estudien a sí mismos –y créanme, en esa sí que voy a participar– como han acabado o han intentado acabar con ese pluralismo y esa tolerancia de la sociedad catalana. Una comisión de estudios sobre ustedes mismos, los independentistas, de por qué ahora se están peleando y pretenden cerrar esta cámara parlamentaria cuando les interesa porque no se ponen de acuerdo. Una comisión de estudio sobre ustedes mismos, los independentistas, de por qué ahora ya no somos nosotros los malos, sino que ustedes, como decía el compañero del Partido Socialista, ya se llaman «botiflers y traidores», como siempre han querido señalar al que piensa diferente. Una comisión de estudio sobre sí mismos, los independentistas, les hace falta para darse cuenta del fracaso al que han llevado a la sociedad catalana; el fracaso porque no tienen mayoría, porque saben que han perdido y porque ya es tiempo que despierten y se den cuenta de que no pueden seguir tratando así a Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Sí, senyor Batet, per què em demana la paraula?

Albert Batet i Canadell

Per una qüestió d'ordre, senyor president. Demanem empara a la Mesa davant dels insults que ha fet la senyora Levy al president de la Generalitat de Catalunya, titllant-lo de racista i de propiciar l'odi. Creiem que no són paraules pròpies d'un parlament de Catalunya i d'una diputada aquí al Parlament, i per això li demanem empara, el nostre grup parlamentari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Batet. Crec que té raó. Tal com s'observa en el Reglament, cal no només cuidar el llenguatge, sinó, com saben vostès, no faltar a la resta de diputats. I jo crec, honestament, que té raó el senyor Batet. Per tant, li ofereixo la possibilitat, senyora Levy, de retirar els insults que ha fet al president, i, si no, evidentment, això haurem de tractar-ho a la Mesa del Parlament.

Andrea Levy Soler

(*L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...a retirar todos los insultos que ha proferido en sus artículos contra los catalanes que no piensan como él?

(*Aplaudiments.*)

El president

Entenc que això és un no. Per tant, traslladarem aquesta qüestió a la Mesa i la tractarem. Gràcies.

Seguim amb el debat. És el torn ara, per part del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. President Torra, vicepresident, consellers, conselleres, diputats, diputades, arrenquem aquesta intervenció amb una certa perplexitat ja d'entrada, no?, d'alguns dels discursos que acabo de sentir. I, de fet, amb algun dubte: no sé com deu qualificar, la senyora Levy, allò de «limpiando Badalona» i de netejar algunes ciutats. (*Aplaudiments.*) M'agradaria que aclarís el racisme del seu partit –aquest sí que m'agradaria que l'aclarís vostè.

Dit això, sí que..., també certa perplexitat, i, aquí, més que perplexitat, probablement dolor polític –ja m'entenen– també amb la intervenció del senyor Pedret i del Grup Socialistes. I els hi dic amb tot el respecte –i ho sap vostè–, però crec que el Partit Socialista no hauria de votar en contra d'una comissió que té com a objecte estudiar els drets civils i polítics a Catalunya o a qualsevol part del món. I, sincerament, la posició del Partit Socialista em dol profundament, senyor Pedret, i haurien vostès de reflexionar. Perquè jo no em crec això de l'exposició de motius, li ho dic amb sinceritat, perquè vostè sap que no es vota –vostè sap que no es vota. Per tant, si vostè diu: «No, no, vostè...» Objecte: l'estudi sobre la situació dels drets civils i polítics a Catalunya; aquest és l'objecte –aquest és l'objecte. vostès voten en contra d'això.

I aleshores em diu: «No, perquè tenen les conclusions fetes.» Escolti'm, vostè ens van presentar, fa dos mesos, una comissió que té per títol «sobre l'espionatge a periodistes i polítics per part del Govern». Punt i final. (*Veus de fons.*) Ni presumptament, ni no sé què ni no sé què més. És tan incongruent, senyor Pedret! És tan incongruent i em dol tant, la seva posició política, per girar l'esquena –per girar l'esquena– als drets civils i polítics que s'estan vulnerant a dia d'avui a Catalunya, que jo crec que el Partit Socialista hauria de reflexionar, i molt –i molt.

Dit això, efectivament, la comissió d'estudi és sobre els drets civils i polítics que s'estan vulnerant, a dia d'avui, al nostre país. És així. Els agradi més o els agradi menys. I, en fi, la intervenció del Grup de Ciutadans, de fet, ha sigut una vulneració de drets, oral, diguéssim, des de la primera paraula, des del «gràcies» fins al «gràcies» final. Tal qual. De fet, crec –crec– que un dels drets que està reconegut és la reinserció, no? Però vostès insisteixen que un dia algú va ser jutjat i no sé què, i tal i tal... Però és que vostès, amb tot el que diuen –amb tot el que diuen, amb tot– es contradueixen. I, és més –és més–, ataquen els drets civils en totes les seves intervencions; a l'empara d'una qüestió, clar, que és: «Contra l'independentisme val tot –tot. És igual el que fem o deixem de fer, contra l'independentisme val tot.» Diu: «A vostès no els han assaltat la seu del partit.» Doncs sí, sí, amb pintades nazis, sí. I posant-hi «localizados». I posant-hi els cognoms, sí. I també van cremar l'Ateneu Popular de Sarrià, fa pocs mesos. I vostès van girar l'esquena. Posant-hi «CDR's, estais muertos.» Doncs sí, senyora Levy, sí, assalten. Assalta l'espanyolisme, el feixisme, les seus i els ateneus populars.

Però, clar, aquesta és la incongruència permanent. Diuen –una campanya, aquest estiu–: «Playas neutrales –playas neutrales. Espacios públicos neutrales. Playas neutrales.» I la proposta és llogar una avioneta perquè vagi per totes les platges de Catalunya amb un logo de Ciutadans dient: «Arrancad lazos, catalanes, venga.» Això són les *playas neutrales* que proposa Ciutadans, de debò? –de debò? Llistes, no volem fer llistes. «Ustedes hacen listas de los buenos y los malos catalanes», etcètera. Coi, doncs jo vaig veure el senyor Rivera penjant una llista de professors de Sant Andreu de la Barca, assenyalant-los amb les fotos, amb les adreces de casa seva. (*Aplaudiments.*) Amb les adreces de casa seva! I saben què passa? Aquestes són les *listas* que fan vostès, aquestes són les *listas*. I sap què passa? Senyor Carrizosa, no es posi nerviós. Sap què passa? –sap què passa? Que els han absolt. Han arxivat la cau-

sa, i vostès han assenyalat professors que estaven fent la seva feina. I estan absolts! (Aplaudiments.)

I parlen de neutralitat, quan el que volen dir és que no hi hagi ni un sol símbol independentista, quan el que vostès volen dir amb «neutralitat» és que no volen una estelada, que no volen un símbol independentista, que no volen que l'opinió política –que vostès, absolutament legítimament, no comparteixen– s'expressi. I diuen: «Es que ustedes nos tratan de ciudadanos de segunda.» Un altre dels clàssics, diguéssim. Bé. Jo crec que no, humilment –jo crec que no.

Dit això –dit això–, clar, a mi em genera els dubtes, sobre els *ciudadanos de segunda*, quan, per exemple, el Grup Parlamentari de Ciutadans –el Grup Parlamentari de Ciutadans– presenta, com a grup parlamentari, una denúncia perquè han agredit, presumptament, una senyora a les portes del Parc de la Ciutadella. I, com a Grup Parlamentari de Ciutadans presenten una denúncia, perquè creuen que hi ha hagut una agressió, i hi tenen tot el dret, eh?, això no l'hi estic qüestionant en cap moment. Però, ai las!, una setmana després, en un acte organitzat per Ciutadans, ple de militants de ciutadans –on els militants, per tant, van veure, a la primera no ho van veure, a la segona sí, perquè hi eren– agredeixen un càmera de televisió, però aquí Ciutadans no ha denunciat ningú. Com és que no? –com és que no? Perquè potser són vostès els que creuen que hi ha *ciudadanos de primera* i *ciudadanos de segunda*. No ho sé. Aquesta és la realitat: quan és d'una ideologia vostès s'impliquen molt; quan és d'una altra vostès diuen que no cal mirar.

I arribem, clar, als llaços en els edificis, no?, i una gran batalla per arrencar els llaços, que ara fan així, amb música de *Misión imposible*, i uns vídeos amb *zoom in*, *zoom out*, o *Piratas del Caribe*, una cosa així, no?, unes músiques així tenses. Diuen que no hi pot haver llaços en els edificis públics. Bé. Això és el Ministeri de Sanitat. (L'orador mostra una imatge a la cambra.) Hi havia un llaç lila, el dia de la vaga feminista. Ho dic perquè a aquest Govern vostès hi donaven suport. Està bé, no? Sí, un llaç. Està bé perquè entenc que és un sentiment majoritari, no?, i, per tant, com que unànimement ho compartim, està bé. D'acord –d'acord, d'acord.

I aquest, que divideix? (L'orador mostra una imatge a la cambra.) La pancarta del Real Madrid? Ho dic perquè és un altre govern al qual vostès donen suport. La pancarta del Madrid es pot penjar? (Veus de fons.) No, és que no n'hi ha cap, del Barça! La del Madrid es pot penjar? Ja no és una qüestió de si divideix o no. Ah, d'acord, és una altra història. Aquesta sí, aquesta es pot. D'acord –d'acord.

Doncs, deixi'm ensenyar-li l'última. (L'orador mostra una imatge a la cambra.) Pancarta sobre els presos polítics, Comunitat de Madrid, amb suport de vostès: «Leopoldo, libertad ya.» Ah, sobre aquests presos polítics sí que es poden penjar pancartes, en edificis on vostès governen? (Aplaudiments.) Sobre aquests sí? Sobre Leopoldo, sí. Sobre «libertad ya, presos políticos», sí. Ah, a la Comunitat de Madrid. Clar!, clar!, clar!, perquè no són independentistes. Vostès tenen una batalla permanent contra l'independentisme. Vostès, per terra, mar, aire i com vulguin, intenten derrotar una opció política, democràtica, pacífica, com és l'independentisme. Però nosaltres som aquí, i per això presentem una comissió dels drets civils. Per totes les vulneracions a l'independentisme? No només; per totes les vulneracions flagrants que hi ha en el nostre país.

I la vulneració més flagrant és que avui estem tenint aquest debat i d'aquí a sis dies farà un any que Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, que hauria d'estar assegut aquí, estan empresonats. (Aplaudiments.) Perquè Oriol Junqueras i Quim Forn fa 342 dies que estan empresonats. Perquè en Raül Romeva, en Josep Rull i la Dolors Bassa, en Jordi Turull, fa 234 dies que estan empresonats. Perquè la Carme Forcadell, presidenta del Parlament, en fa 202. I no són els únics, perquè hi ha persones a l'exili, hi ha milers d'encausats, hi ha alcaldes i hi ha regidors als quals s'està perseguint per la seva activitat política. I nosaltres sí, volem fer una comissió dels drets civils per analitzar això (l'orador mostra el document a la cambra), que és la Declaració dels drets

humans, que és el Pacte internacional dels drets civils i polítics, que és allò que està reconegut també en la seva sacrosanta Constitució i l'Estatut d'autonomia. Miri, vostè va llegint article per article i veurà –i veurà– com s'està vulnerant tot. S'estan vulnerant tots els drets.

Miri, sap què és això? (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Un foli en blanc. Molt bé, ho han encertat. Però miri, miri què hi ha a sota: la revistà d'Òmnium, perquè l'han d'enviar així perquè es pugui enviar per correu, perquè la segrestaven al mes d'octubre, una revista d'una entitat civil, que l'han d'enviar amb un foli en blanc davant perquè, si no, no l'enviaven. Vostès no se n'adonen de la vulneració flagrant de drets que hi ha cada dia al nostre país? Però no només amb la revista d'Òmnium –no només. Tothom diu que som iguals davant la llei, però hi ha algú, monarca, que és inviolable. O fins i tot ahir vèiem com al net de Franco l'han absolt per atropellar dos guàrdies civils. És curiós, eh? Després vostès diuen que per pujar a un cotxe de la Guàrdia Civil amb permís s'han d'estar trenta anys a la presó. Però ens sembla bé que absolguin els nets de Franco per atropellar una patrulla de la Guàrdia Civil. (*Aplaudiments.*) Deu ser que tots som iguals davant la llei.

Els drets humans parlen que no es poden tolerar tortures. Doncs el Tribunal Europeu de Drets Humans ha condemnat l'Estat espanyol en diverses ocasions per torturar, a l'Estat espanyol, i, per cert, al que ara és ministre de l'Interior, en el seu mandat com a jutge, diguéssim, per no investigar les tortures.

Estan recollits el dret a l'honor, a la intimitat personal, i vostès en cada discurs branden *emails*, SMS obtinguts de manera il·lícita i il·legal, i vostès en fan discurs polític, vulnerant també drets humans. Es poden expressar lliurement les opinions. Això és el que diuen els drets humans, i totes les declaracions que vostès vulguin. I veiem com Willy Toledo està anant a judici per cagar-se, em sembla, en Déu; cantants estan condemnats a presó; tuitaires estan condemnats a presó; veiem com es prohibeixen exposicions a Arco; veiem com es va segrestar el llibre de *Fariña*, i així podríem anar seguint. I podríem seguir amb el dret de reunió, i com es va vulnerar en la campanya de l'1 d'octubre, i d'associació, i de sufragi actiu, i de tutela judicial efectiva o el dret a vaga. Tot això s'ha vulnerat en només un any.

I, si vostès creuen que el Parlament ha de girar l'esquena i no ha d'analitzar les vulneracions de drets que estem vivint a Catalunya, crec que són vostès...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

...els que tenen un problema.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyor García Albiol, per què em demana la paraula?

Xavier García Albiol

President, per al·lusions del senyor Gómez.

El president

Jo no he sentit que l'al·ludís, senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Doncs hauria d'haver afinat una mica més l'orella, perquè el senyor Gómez s'ha dedicat a..., miri, ja no diré a mi que m'insulti...

El president

No, no, escolti'm, no li he donat la paraula, senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

No, però és que sí que m'ha alludit.

El president

M'està intentant justificar que l'ha alludit, i el diputat Gómez del Moral no l'ha alludit –no l'ha alludit.

Xavier García Albiol

Doncs si vostè ho diu...

El president

Seguim. Té la paraula ara el diputat, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Moltes gràcies, president. President Torra, conselleres, consellers, diputats, diputades, convidats que ens acompanyeu, personal de la casa, que ens cuideu molt..., miri, parlant de drets civils i polítics m'ha semblat que no hi havia millor manera de començar que donant la veu a aquelles persones que no volen que s'escolti la seva veu en aquest Parlament. I, per tant, començaré amb unes paraules del conseller Turull adreçades al jutge Llarena però que ens interpel·len a tots. Diu: «No renunciaré a les meves conviccions polítiques. No deixaré de ser independentista ni de defensar la independència de Catalunya. No atendre, senyoria, la seva invitació a abandonar el meu compromís polític. No ho faré. I no és així, senyoria, com es resoldrà el conflicte polític a Catalunya. Es resoldrà amb política, política i política. Es resoldrà amb diàleg, diàleg i diàleg. Aquest era el meu propòsit i la meua voluntat: fer política, diàleg, pacte i acord.» Paraules de Jordi Turull. *(Aplaudiments.)*

I, com parlem de drets civils i polítics –ja els avanço que sí, que efectivament nosaltres, evidentment, hi votarem a favor–, ens agradaria que no fos una comissió circumstancial, que fos com aquestes comissions legislatives, perquè la defensa dels drets humans, la defensa dels drets civils i polítics és una tasca que s'ha de fer sempre, mai no estan prou garantits, mai no estan prou assegurats.

De fet, diguem com és el reconeixement, el coneixement i la promoció dels drets humans en el teu país i et diré quina qualitat democràtica té, i diguem quina conculcació fan, com els trepitgen i et diré la baixa qualitat democràtica del teu país. I la primera..., la primera manera de veure com respectem la democràtica en un país és com respectem les seves institucions, com respectem el Parlament, el síndic, el Govern, la Presidència, que en si mateixa és una institució. Com gosen vostès parlar de comitès de rebel·lió, diputat, en un procés que ha estat cívic, pacífic i democràtic, que ha estat escrupolosament cívic, pacífic i democràtic?

I, quan parlem de drets civils i polítics i ho fem en aquesta casa, en aquesta casa hi han 135 escons, i saben què passa? Que en voten cent trenta –en voten cent trenta. S'ha decidit que el president Puigdemont, que els consellers Comín, Rull, Turull i el president del meu grup parlamentari, en Jordi Sánchez, no voten, no es tenen en compte els seus vots. I això és terrible per a ells, però saben per a qui és terrible? Per als centenars de milers de persones que els van assenyalar amb noms i cognoms i els van dir: «Vull que siguis el meu representant.» Qui es considera prou digne per llençar tots aquests vots a la paperera?

I saben què ha passat, també, de terrible? Que hi han set persones que també vam assenyalar com a societat catalana que havien de ser en aquest Parlament, cinc dones i dos homes, i que s'han vist obligats a abandonar el seu escó per la persecució judicial que pateixen per motius ideològics. Perquè avui aquí darrere no hi hauria d'haver el president Torrent, hauria d'haver-hi la presidenta Forcadell. I a la bancada del Govern hi haurien de ser les conselleres Serret, Ponsatí, Bassa, els consellers Forn i Puig i la diputada Marta Rovira ens hauria d'estar escoltant.

Tant els molesta el que vota la societat catalana? Si fossin en un país llunyà i els expliquessin que hi han cinc vots que no es tenen en compte d'un parlament i que hi han set persones que s'han vist obligades a abandonar la seva acta, no ho trobarien terrible? No hauríem d'estar en revolta? Com és que fins i tot a les comissions, que tenen un reglament claríssim, hi han hagut presidents que es permeten posar en dubte el vot ponderat? És claríssim: a les eleccions del 21 de desembre, uns grups tenen 34 escons, els altres 32, els altres 4, i això genera un vot ponderat. També en això intenten vulnerar la voluntat democràtica d'aquest país.

Miri, sap com es defensen els drets civils i polítics en aquest país? Doncs miri, deixant en pau els centenars d'alcaldes acusats en la macrocausa de l'1 d'octubre, deixant en pau els mestres. Els alcaldes, els deia, que estan acusats no..., no, no per ser independentistes, sinó per fer la seva feina d'alcaldes i alcaldesses, per servir als seus veïns, perquè puguin votar que sí o que no o abstenir-se. I en aquesta mateixa macrocausa hem vist com es respectaven de forma curiosa els drets civils i polítics de la població catalana, acusant de delictes d'odi algú que es posa un nas vermell o fent servir informes de la Guàrdia Civil dient que manifestants llancen avions de paper.

Mirin, el problema de l'Estat espanyol no és Catalunya, és l'Estat espanyol. I els que s'estimen Espanya, que de forma legítima s'estimen Espanya, haurien d'estar molt preocupats. Abans un diputat deia que això no és Turquia. Doncs saps què ens explicava Lluís Llach? Que ni en les èpoques més fosques del franquisme s'havia condemnat a tres anys i mig de presó un músic per una lletra. I això està passant ara. Ni es retiren obres, oi? No es retiren obres, de les fires d'art. Ni s'embarguen llibres a Galícia. Ni s'atomyina brutalment la gent a les vies, a Múrcia. I, clar, no tenim nois joves que estan a Brusselles, exiliats, o la Tamara, que no pot sortir del seu poble. Però no per delictes inexistents, no, no, és que no volem parlar de delictes inexistents: per exercir els seus drets, per exercir el seus drets: el dret a manifestació, el dret a la llibertat d'expressió, el dret de reunió. Conculquen aquests drets i, ves per on, situen Espanya, l'Estat espanyol, fora de la legalitat internacional. Perquè recordin que el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics, que es va aprovar el 66 –Espanya el va aprovar el 77, perquè ja ho saben, allò del franquisme, onze anys; el postfranquisme tampoc ha estat molt més florit, pel que es veu–, però, en tot cas, vostès queden fora de la legalitat internacional quan posen en dubte aquests drets.

I parlava de l'Adri, que avui és lliure a Europa, com ho són el president Puigdemont i la resta d'exiliats i exiliades, perquè són persones lliures, i a l'Estat espanyol serien presoners. I saben per què? Perquè el referent penal europeu, que és Alemanya, el referent penal europeu els va dir: «Són lliures, no hi ha delictes.» I després van venir Suïssa, Bèlgica i Escòcia, i el ridícul sideral del Govern espanyol i el ridícul sideral de la justícia espanyola.

I, mirin, estimar una llengua, una cultura i un país és opcional. Jo els recomano molt que s'estimin totes les llengües, totes les cultures, totes les tradicions, perquè de totes en poden extreure coses, perquè és opcional, se'n poden estimar una, però una, una, una, sap què passa?, que una, una, una, *una grande y libre*, i llavors passa el que passa i s'ha d'anar amb compte. (*Aplaudiments*.) Però amb principis democràtics essencials no és opcional –no és opcional–, ens hi hem de trobar tots. Com és que penalitzem la política? Com és que no ens hi trobem? Com es protegeix la política? Doncs protegint aquest Parlament i els seus membres, dient al jutge Llàrena que tregui les mans de les nostres urnes, que tregui les grapes dels nostres escons, deixant en pau els nostres ajuntaments i els nostres mestres, deixant de perseguir els nostres líders polítics i socials.

I, mirin, defensar els drets civils i polítics serà cansat, cansadíssim i llarguíssim, i a més a més no s'acaba mai, però és absolutament imprescindible. El més fàcil i el més còmode saben què és? Abaixar el cap a la repressió: substituir diputats, oblidar l'exili, oblidar la presó, ser puntualíssims, eh? No s'enfadaran que a les deu de la nit

hagin d'estar en aquest Parlament; recordin quantes persones fa centenars de nits que a les deu de la nit no poden saludar els seus fills ni poden parlar amb els seus pares ni sopar amb els seus amics.

I ens diuen que no fem soroll, que no despertem les bèsties. Sap què passa? Que si les persones que ens van precedir haguessin fet això, en aquest Parlament només hi hauria homes i només haurien votat els homes, i els drets laborals i totes les conquestes socials no existirien, perquè totes, totes i cadascuna d'elles era il·legal en el seu moment. I nosaltres, que ens agrada dir que som diputats i diputades, som legisladors i tenim l'obligació de crear normatives, de crear lleis que s'adaptin a allò que ens demana la societat catalana en cada moment.

I, per tant, escolti'm una cosa, no hi ha cap llei sagrada. Saben aquesta constitució que conserven a Madrid, que té l'aguilot franquista a la primera plana i que conserven a Madrid com si fos el braç incorrupte de Santa Teresa? Doncs, miri, aquesta també l'hauran de canviar un dia –aquesta també l'hauran de canviar un dia.

I els drets civils i polítics, els direm que no es proclamen, que s'exerceixen i, aquí, ens hi trobaran sempre a Junts per Catalunya, perquè hi ha un compromís superior al compromís amb els nostres electors, que és el compromís amb els nostres principis republicans, que és el compromís amb el conjunt de la societat catalana.

I aquí hauríem de ser els 135. Però sap què passa? Que si els anessin eliminant tots i cada un i només en quedés un –només en quedés un–, tindria raó, perquè aquesta és la causa justa, aquesta és la causa justa i no ens cansarem mai –mai– de convidar-los que sigui una causa compartida pels 135 diputats i diputades d'aquesta cambra.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Acabades les intervencions, passem a la votació.

Anem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, passem, doncs, a la votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els drets civils i polítics. *(Pausa. Remor de veus.)* Bé, un cop hagin recuperat l'aire *(rialles)*, passarem a la votació.

Comença la votació.

La Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els drets civils i polítics ha estat aprovada per 72 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica

302-00006/12

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. *(Remor de veus.)* Demano silenci, si han d'abandonar la sala, si us plau. *(Pausa.)* Per exposar-la té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, aquesta és una moció que s'havia de debatre al mes de juliol, que, per raons òbvies de les discrepàncies dels partits que donen suport al Govern, no es va poder produir, però, vet aquí que el debat es produeix a unes quantes hores que el *panel* de científics de Nacions Unides presentés el seu darrer informe sobre el canvi climàtic. I aquest darrer informe és una advertència clara, ja ho eren els anteriors, però aquest jo crec que rebla el clau, no?

Què ens deia aquest informe presentat dilluns a la matinada? Que es necessita una transformació sense precedents per limitar l'augment de la temperatura a 1,5 graus com a màxim; que els efectes del canvi climàtic ja són aquí; que les emissions de gasos d'efecte hivernacle han elevat la temperatura del planeta, aproximadament, un grau respecte als nivells preindustrials i ens diuen –i aquesta és la dada– que si volem complir la meta de no augmentar aquests 1,5 graus l'any 2030, que era la fita que ens havien fixat, la disminució de les emissions de CO₂ han de ser d'un 45 per cent.

I ja sabem d'on provenen les emissions, bàsicament, que és de dos combustibles fòssils. I, escoltin, aquest és un debat que ens interpella a totes i a tots. I, com que ens interpella a totes i a tots, parlem de Catalunya.

Catalunya és al comunitat de l'Estat amb major consum d'electricitat, un 19,1 per cent. La Llei de canvi climàtic catalana, que és l'única que en aquests moments existeix a Espanya, ens indica que l'ús de combustibles fòssils ha de tendir a ser nul i ens diu que hauríem d'intentar assolir que, l'any 2030, el 50 per cent de la demanda d'energia elèctrica ha de ser de fonts renovables per intentar arribar l'any 2050 al 100 per cent.

Doncs, mirin, avui, el 52,6 per cent prové dels tres reactors nuclears, un 29 per cent cremant combustibles fòssils i només un 15,4 per cent de les renovables, incloent-hi la gran hidràulica; si aquesta la traguéssim, arribaríem al 8 per cent.

De fet, la generació elèctrica a partir de fonts d'energia renovable, l'any 2017, si la comparem amb el 2016, ha baixat un 1,3 per cent. L'any 2017 i l'any 2018, l'increment de producció a partir de renovables a Catalunya ha estat insignificant, per no dir que no ha existit.

També sabem que el transport és una de les principals causes d'emissions de gasos d'efecte hivernacle, i no tan sols de gasos d'efecte hivernacle, també contaminants, a l'àrea metropolitana de Barcelona i en altres àrees metropolitanes del país. En som perfectament coneixedors.

Diputades, diputats, no podem mirar cap a un altre costat, o comencem a implementar més renovables –eòliques i fotovoltaïques– o no hi arribarem a temps. En els propers dotze anys, tots els experts ens diuen, ens indiquen que necessitem instal·lar al voltant d'uns set mil megawatts nous d'energies renovables. És hora de passar de les paraules als fets.

El Pacte nacional per a la transició energètica, que no pot ser només un anunci del Govern, que ens ho treu cada dia, s'ha d'acordar amb el màxim de grups parlamentaris d'aquesta cambra. I per què s'ha de fer això? Doncs, per enviar un senyal clar a la societat. Ens ha de servir també, el Pacte nacional per a la transició energètica, per concertar polítiques de sostenibilitat no només amb la societat, sinó amb el Govern de l'Estat, un govern de l'Estat que avui és més sensible i més compromès amb aquest canvi de descarbonització.

Cal treballar a favor del transport públic, més ben electrificat, amb més recursos econòmics de l'Estat, però també de recursos propis del Govern de la Generalitat.

Creiem també que, en aquests moments, hi ha una majoria en el Parlament i també al Congrés dels Diputats favorable al tancament de les centrals nuclears a partir dels quaranta anys de vida útil, i, per això, cal desplegar alternatives per suplir aquesta tecnologia, pensant en els territoris i en els treballadors i treballadores.

Aquest és el sentit de la moció que avui els presentem: posar les polítiques energètiques lligades al canvi climàtic i a un canvi de model productiu en el centre de l'estratègia de futur de Catalunya.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, per posicionar-se i defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del senyor David Cid. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Bon dia a tots i a totes. Com es deia ara, estem en una situació d'emergència. Aquesta mateixa setmana, els científics de Nacions Unides advertien els governs que necessitem mesures valentes per aturar l'augment de la temperatura d'1,5 graus en el nostre planeta. Estem, per tant, davant d'un debat que no és només de país, sinó entenem que també és de civilització.

Segur que tots els debats que tenim en aquest Parlament són importants, però no sé si hi ha debats més importants que la pròpia supervivència del planeta. Hauria de ser possible, en aquesta cambra, que, més enllà de baralles, conflictes, debats, no ens oblidem del que ens juguem i que, per fi, tinguem un govern que governi mínimament en aquest tema i que lluiti contra el canvi climàtic.

Com deia, el grup de científics i assessors de Nacions Unides alerta que, si no es fa res, l'escalfament del planeta Terra augmentarà 1,5 graus l'any 2030 o, com a molt tard, l'any 2052. Es necessiten canvis sense precedents, ràpids i de gran profunditat, en electricitat, agricultura, transport i indústria. Canvis sense precedents ràpids i valents, que, malauradament, són contradictoris amb un govern que no governa, amb un govern que està instal·lat en el caos i un govern que és poruc amb els interessos econòmics.

Pot Catalunya reduir el 45 per cent de les emissions de CO₂, respecte a l'any 2010, l'any 2030? Sí. Pot ser Catalunya un país neutre en emissions de carboni l'any 2050? Sí, però si hi ha voluntat política, si hi ha un altre govern i hi ha un altre conseller o consellera, que, malauradament, ja es veu el que l'interessa, perquè avui no hi és.

Hem fet propostes per enfortir la moció, propostes per millorar-la. Nosaltres ja li vam dir, en aquest cas, al grup proponent, que ens semblava tèbia, eh?, que era un primer pas, però que, realment, si volíem entomar la lluita contra el canvi climàtic, calia anar molt més enllà. Vam proposar i hem proposat la creació de la conselleria de Medi Ambient i de Transició Energètica, com s'ha fet també a nivell del Govern de l'Estat. Malauradament, el PSC no ha acceptat la nostra esmena. Sobretot, perquè creiem que un govern que té les competències d'energia situades a la conselleria d'Empresa ja marca quina és la seva prioritat real en la lluita contra el canvi climàtic.

I on som avui? Avui ens trobem davant d'un govern de la Generalitat que incompleix de manera salvatge el Pla de lluita contra el canvi climàtic del 2010-2020 que va aprovar aquest mateix govern. Són tres consellers, de tres governs diferents, però del mateix partit, que no han fet res o pràcticament res en la lluita contra el canvi climàtic.

Hem presentat esmenes també per demanar que, d'una vegada per totes, s'avanci en els objectius de producció d'energia eòlica i d'energia solar fotovoltaica, on el Govern està a una distància sideral d'allò que ell mateix va aprovar.

I, sobretot, també hem reclamat una esmena que tampoc s'ha acceptat, malauradament, que és que s'electrifiqui la connexió dels vaixells i dels creuers en els ports, especialment al port de Tarragona i de Barcelona, per tal de lluitar contra la contaminació i contra el canvi climàtic en unes infraestructures que són clau per poder fer-hi front.

Volem posar en valor dues esmenes que sí que s'han acceptat. La primera és calendaritzar les noves infraestructures de transport electrificat, com el tren tram al Camp de Tarragona, l'arribada de la línia 1 a Badalona, la línia 3 a Esplugues o el tram central de la línia 9, bàsicament, perquè tenim un conseller de Territori –que és més un conseller de Territori que no de Medi Ambient– que calendaritza totes les infraestructures viàries, però no fixa calendari a cap de les infraestructures de transport públic.

I, en segon lloc, el finançament del transport públic. És per a nosaltres fonamental, en aquest cas, el desplegament de la Llei de finançament del transport públic, que, a més a més, doti de més recursos les administracions locals per fer-hi front,

però també, com es diu aquí, que l'Estat augmenti els recursos que dedica al transport públic. Ja els avanço que el nou acord, en aquest cas entre el Govern Sánchez i Unidos Podemos, avança en la bona direcció.

Vaig acabant. Nosaltres creiem que és imprescindible que Catalunya faci els deures per evitar que l'augment de la temperatura se situï a 1,5 graus l'any 2030 o l'any 2050. Però és fonamental que es prenguin compromisos valents, ambiciosos i que es deixi enrere la situació de desgovern que existeix en aquests moments a la Generalitat.

Per tant, donarem suport a la moció. Entenem que és un primer pas, tot i que és tèbia, però que queda molta feina per fer.

I, malauradament, sí que volem destacar que són avui les ciutats –per exemple, la ciutat de Barcelona, que acaba de rebre el premi al seu Pla Clima com el millor pla clima de les grans ciutats europees–, les que lluiten en solitari contra el canvi climàtic davant de governs que són inoperants, i que debats que són de país, i que probablement són dels debats més importants que tenim avui com a Parlament de Catalunya, estan absolutament absents, i ja veiem el que avui li importa al Govern català la lluita contra el canvi climàtic.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Narcís Clara.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president. Diputades, diputats, la consellera Chacón, en la seva primera intervenció en el Ple, va dividir en tres blocs l'estratègia per impulsar la transició energètica: l'apoderament de la ciutadania, l'electrificació de l'economia i la implicació de tots els actors. Posteriorment, en la comissió parlamentària, va analitzar a fons aquesta problemàtica, així com les possibles solucions.

Per tant, no insistiré en aquests aspectes, però sí que en complementaré alguns, com ara els motius per implementar aquesta transició i la seva gestió.

La disponibilitat i el cost de les fonts energètiques ha estat una preocupació fonamental de qualsevol país amb dèficit de recursos energètics. Només per aquest motiu, i atenent que Catalunya és un país de sol i vent, la promoció de les energies renovables hauria de ser una prioritat de país. Tanmateix, aquest argument, tot i ser important, és secundari a principis del segle XXI. La raó principal per al desenvolupament de les energies renovables és la lluita contra el canvi climàtic, el denominador comú de les accions a què insta aquesta moció.

L'acord pel canvi climàtic de París es basa en informes del Grup Intergovernamental d'Experts en Canvi Climàtic, que avaluen la ciència sobre el clima. Des del 1990, i a mesura que el conjunt de dades disponibles es feia més exhaustiu i els models científics s'anaven millorant, es reduïa la incertesa sobre les seves conclusions.

El 1990 es considerà que les emissions resultants de les activitats humanes estaven incrementant les concentracions atmosfèriques de gasos d'efecte hivernacle. El 1995, que l'evidència suggeria una discernible influència humana en el clima global. El 2001, que hi havia un 66 per cent de probabilitats que l'escalfament global fos degut a les activitats humanes. El 2007, augmentà l'anterior probabilitat a un 90 per cent. I, finalment, el 2014 es conclogué que aquesta probabilitat era superior al 95 per cent.

Senyores i senyors diputats, i qualsevol altra persona que ens escolti, qui jugaria a la ruleta russa amb vint posicions al carregador i com a molt només una d'elles buida? Jo, personalment, no hi jugaria ni amb una sola posició ocupada.

Fa només tres dies, com ja s'ha comentat, aquest organisme publicà un informe especial on adverteix que s'han de fer canvis immediats en energia, territori, ciutats

i indústria si volem que l'increment de la temperatura global quedi per sota dels 1,5 graus centígrads.

És significativa la continua transformació dels arguments de les organitzacions que qüestionen aquesta evidència científica, començant per negar l'existència de l'escalfament global per acabar defensant el manteniment de la situació actual pels inconvenients de les alternatives disponibles. Aquesta contínua transformació en els arguments hauria de fer reflexionar aquelles persones que encara ara dubten de l'escalfament progressiu de la terra.

El progressiu increment de la capa de gasos d'efecte hivernacle comporta el risc, entre molts d'altres, de l'augment del nivell mitjà del mar, la mort de diversos milions de persones per any, degut a respirar aire polluït, o l'afebliment de certs ecosistemes. És, per tant, ineludible l'obligació, tant política com moral amb les generacions futures, de substituir les fonts d'energies fòssils per d'altres de renovables. Com va expressar el professor Jean-Pascal van Ypersele, com que no hi ha planeta be, la supervivència de la humanitat i dels ecosistemes hauria de ser la prioritat de la política.

Passem ara a algun tema sobre gestió, alguna idea. La responsabilitat dels poders públics i les administracions no treu importància a la necessitat que el missatge arribi a la ciutadania, i que aquesta l'assumeixi com una qüestió essencial, perquè d'ella depèn en gran part l'èxit. Cal implementar polítiques a escala local i regional tant per a les persones com per a les empreses.

Una més gran eficiència dels sistemes energètics i un menor consum d'energia implicaria una reducció de la demanda i, en conseqüència, l'esforç de les centrals d'energia renovables que s'implementessin implicaria un major increment percentual en energies netes i, com a resultat, apropar-nos a l'objectiu que ha marcat la Unió Europea per al 2030.

Per concloure, vull expressar que és en aquest sentit constructiu que ens hem plantejat aquesta moció. Malauradament, no ha estat possible aconseguir un compromís en temes relatius a l'habitatge, i d'aquí la nostra abstenció en els punts 3, 4 i 5. El Govern de la Generalitat, a través de l'Estratègia catalana per a la renovació energètica d'edificis ja desplega actuacions estratègiques en matèria de rehabilitació energètica d'edificis. Així mateix, cal l'aprovació prèvia del pla territorial sectorial de l'habitatge abans de la determinació d'altres plans.

Tots vostès saben que els condicionants pressupostaris no es poden obviar.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Ferran Civit.

Ferran Civit i Martí

Gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres, i especialment, doncs, la consellera a qui li pertocava el tema, si em permeten, primer de tot, donar les gràcies al diputat Terrades per permetre les transaccions i també permetre que aquest debat, doncs, entri aquí amb força al Parlament, perquè sap que altres vegades que ens hi hem trobat que sempre hi arribem i trobem vies d'acord.

I també permeti'm felicitar-lo, que ho havíem de fer quan tocava, al juliol, per dues coses del seu nou Govern a Espanya. Una, pel Govern paritari, perquè al segle XXI és una cosa que ha de ser així, per tant, el felicito. L'altre, per la Teresa Ribera, perquè és una persona que crec que s'ho creu. Lògicament pel senyor Borrell, o pel senyor Grande-Marlaska, per motius obvis, no el felicitaré. Però per aquest tema jo crec que l'he de felicitar. I crec que va molt bé perquè entre països amb la situació que tenim ara i el repte planetari, que ha comentat vostè, com també el senyor Cid,

això és un repte..., no és un repte de país, és un repte planetari, és un repte civilitzador i, per tant, tots ens hi hem de posar.

I, si també em permet, senyor Terrades, ara faré d'oposició al Govern. I crec que potser en això hi estarà d'acord perquè jo crec que generarem un cert consens. Aquí, a Catalunya, hem tendit tots plegats a dir que som els millors, però realment només som els millors a dir que som els millors. I a l'hora de la veritat, ho fem fatal en moltes coses, i el cas de l'energia n'és un. I crec que en això estaríem d'acord la immensa majoria dels que estem aquí.

La segona coseta és que també som els primers a pujar al tren, però també som els primers a baixar-ne. Per tant, aquesta tendència, sobretot en energia, l'hem de revertir d'una vegada per totes. Perquè, a més a més, aquí, a Catalunya, tenim una energia, amb un model que és precisament el que hem de revertir, massa centralitzada, en poques mans, que a més a més només un 8 per cent de l'energia és renovable, que els ciutadans a l'hora de posar plaques solars, per posar bateries, s'han de fer fins a vint tràmits administratius. Proporcionalment avui en dia és més fàcil posar una central nuclear que no pas posar-te plaques solars a casa. I el que hauria de ser una cosa tan fàcil com posar-se una antena de tele o una parabòlica.

I clar, ens trobem amb casos com projecte Viure de l'aire del cel, no sé si el coneixen. És un projecte d'un molí eòlic cooperatiu en el qual s'ha tardat vuit anys de tràmits –vuit anys. I això és l'excepció quan hauria de ser la norma, perquè a Dinamarca, a Alemanya, als Països Baixos, més del 50 per cent de l'energia es fa amb aquests models –més del 50 per cent de l'energia elèctrica. I aquí, doncs, no ho fem prou bé. I, a més a més, estem en una situació que a mi m'és igual el debat de si és l'Antonio Turiel qui té raó, o el Mariano Marzo, si hem arribat o no al *peak oil*, això, tant me fa, perquè el que hem de fer és canviar aquest model al model cent per cent democràtic, cent per cent renovable, que ens permeti lluitar contra el canvi climàtic. I aquí, a ser possible, el *peak oil* si ha passat o no ha passat, és igual; els combustibles fòssils, els hem d'erradicar.

Parlava de Dinamarca. A Dinamarca, cada hora, cinc instal·lacions d'autoconsum. O un altre exemple, jo, ara, gràcies també a l'Estat, faig bastant turisme de repressió i he anat bastant sovint a Brussel·les. L'any passat, Brussel·les, va instal·lar més autoconsum que tota la península sense Portugal. Brussel·les, una sola ciutat. Doncs clar, davant d'això tenim molta feina. Tornem a Dinamarca, el 2030 ja s'han marcat cent per cent d'energies renovables, cent per cent. I aquí, amb una població una mica més gran, i Dinamarca amb una superfície tipus Catalunya i Balears juntes, doncs, també ens hi hauríem de començar a posar.

Han parlat de les xifres. Han parlat de tot plegat, però jo voldria aprofitar per passar al nou model que voldríem. Al segle XX, Francesc Macià parlava de «la caseta i l'hortet». Caseta i hortet que altrament aprofito per dir que Oriol Junqueras, a la presó, no pot exercir, però quan era lliure i vivia a Sant Vicenç dels Horts sí que practicava això de la caseta i l'hortet. Doncs hem de passar a la caseta i la placa solar perquè és el que hem de fer al segle XXI. Tenim amb tots els informes que ha fet l'Icaen el potencial per fer tres vegades més eòlica terrestre i sense comptar la marina, i lògicament podríem arribar a fotovoltàica a quaranta gigawatts –quaranta.

Tenim moltíssima feina. Tenim moltíssima feina per fer, amb la consellera n'hem parlat diverses vegades. Jo crec que tots plegats hem arribat al consens que ens hem de posar les piles, que ho farem. A Alemanya van fer una cosa que crec que hem de seguir el procediment similar. Van fer una cosa, molts exemples, eh?, però van crear el *solar consensus*, o sigui, traduït bàsicament a un català estàndard, el consens solar, hem d'anar a un model en el qual tot això generi consens entre tots els partits, i que estic segur que la immensa majoria, la votació dels diferents punts anirà endavant, però si Catalunya té sis àrees climàtiques hem de tenir una única estratègia co-

munal, compartida per fer aquesta transició cap a un model cent per cent democràtic i cent per cent renovable.

El company del grup antecessor, de Junts per Catalunya, ja ha comentat el tema del sentit dels vots i nosaltres demanarem votació separada dels punts 3, 4 i 5, 12 i 13.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Seguidament és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, de la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia. Intentaré ser breu. Sobre aquesta proposta, el que podríem dir –i de fet ja es va aprovar en aquesta cambra–, com a primera qüestió, és que el que cal és aplicar i fer efectiva la llei de canvi climàtic que es va aprovar, fer-la efectiva en la seva totalitat. Iniciar, precisament, la planificació per a la transició energètica que incorporava.

En termes generals, ja s'ha apuntat en algunes de les intervencions, l'energia ha esdevingut un element bàsic per al benestar del desenvolupament material de la societat humana però alhora ha esdevingut una eina o un mecanisme per concentrar poder i anar en contra de les classes populars. I els Països Catalans ha estat un terreny adobat per a aquesta qüestió. Ja s'ha dit, més del 90 per cent de les energies depenen de fonts energètiques no renovables. I, en aquest sentit, constatem que hi ha empreses que han garantit la seva quota de poder amb la construcció de grans infraestructures per a l'emmagatzematge i transport del gas líquid, com la plataforma Castor i el gasoducte Midcat. O línies com la de molta alta tensió que també han servit per trinxar el territori i per enriquir les empreses privades. I en aquest sentit hem presentat esmenes per no donar suport i per derogar i paralitzar la construcció d'aquestes grans infraestructures que no han estat acceptades.

Però, d'altra banda, d'altres esmenes sí que han estat acceptades i, per això, donarem, en part, suport en aquesta moció. Però no volem deixar de dir que la lògica d'acumulació i expansió del capital també pressiona les classes populars per mitjà de l'increment de les taxes sobre l'energia i els processos d'especulació del mercat elèctric. Per això nosaltres apostem per la sobirania energètica, apostem per situar la planificació energètica sota el contorn popular i democràtic. I, en aquest sentit, entenem que la sobirania energètica només és possible sobre la base de les energies renovables i la necessària transició energètica que en alguns punts d'aquesta moció s'apunta.

Per tant, nosaltres creiem que s'han de nacionalitzar les xarxes de distribució de l'energia actualment subjectes als interessos del capital, que la sobirania energètica es refereix al dret dels pobles a prendre les pròpies decisions pel que fa a la producció, i finalment, sobre la qüestió que tant s'ha parlat, sobre el cotxe elèctric, també, el que cal és... Evidentment, el cotxe elèctric millora el que tenim, però el que cal és realment tenir un transport públic de qualitat i reduir l'ús del vehicle, en una lògica de decreixement, perquè, si no apliquem les lògiques decreixentistes en la lògica també de l'energia, el que farem seran pedaços i posar gomets verds en la lògica capitalista.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, per posicionar-se tenen la paraula, en aquest cas, primer el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el senyor Antonio Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Gracias, señor presidente. Señoras *conselleres*, señoras y *senyors diputats*, bien, yo creo que es bueno que quede claro que para Ciudadanos es una prioridad que Cataluña transite hacia un nuevo modelo energético. Para Ciudadanos es fundamental lograr una economía baja en emisiones de carbono, y, por tanto, en la lucha contra el cambio climático..., hace de eso una lucha fundamental. Para Ciudadanos también es importantísimo establecer una política energética que disminuya nuestra dependencia del exterior, mediante, lógicamente, la utilización de recursos naturales propios, es decir, una política energética que fundamentalmente se base en las energías renovables. Para Ciudadanos también es una prioridad disminuir los altos costes de la electricidad para familias y para empresas.

Pero todo esto, seguramente, en estas..., coincidimos; o sea, en todas estas propuestas seguramente o aparentemente coincidimos con todos los grupos parlamentarios. Pero digo solo «aparentemente», porque es verdad que sobre el papel fijamos unos ambiciosos..., bueno, logros en materia de energía renovable, pero en la práctica eso no se cumple. Hemos fijado unos objetivos del 50 por ciento de energías renovables en el 2030 en la Ley de cambio climático, o del 100 por cien en el Pacto nacional de la transición energética. Sin embargo, yo quiero hacerles unas preguntas: ¿por qué estamos tan lejos de cumplirlos?, ¿por qué, en lugar de avanzar en generación eléctrica limpia, hemos retrocedido un 1,3 en el 2017?, ¿por qué en el conjunto de España el peso de las renovables es el doble que en Cataluña?

Todas estas preguntas tienen una única y clara respuesta: los gobiernos sucesivos de la Generalitat en los últimos tiempos ni han tenido ni tienen una voluntad política de impulsar las energías renovables. Es así; no la tienen. En este Parlamento aprobamos leyes, aprobamos mociones, aprobamos resoluciones que el Gobierno no cumple –que el Gobierno no cumple. Por eso nos estamos desfasando, atrasando en todos los temas de energías renovables.

Es más, como decía, no solamente no impulsa, sino que frena; frena la producción de energías renovables con trabas administrativas y burocráticas. En Cataluña hay personas, hay entidades, hay empresas dispuestas a invertir en energías renovables, pero no lo hacen porque se encuentran con estas trabas, ¿eh?, e impedimentos. Se quejan –se quejan–, estas personas, estas entidades, estas empresas se quejan de los trámites administrativos y autorizaciones, que en Cataluña duran aproximadamente siete años, mientras que, en el resto de España, ¿eh?, duran entre dos y tres. No es de extrañar, por tanto –no es de extrañar–, que, en las últimas subastas de energías renovables, mientras Aragón consigue ciento diecinueve proyectos o Castilla y León consigue cincuenta y cinco, Cataluña consiga seis –seis– proyectos. Esta es la realidad –esta es la realidad. Y los escenarios que declaramos, precisamente, el Gobierno se encarga de que sean mera retórica. ¿Por qué? Pues porque luego no aplica nada de lo que aquí aprobamos. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Bien, me voy a quedar...

Una prueba más de esta nula –nula– voluntad de la Generalitat de potenciar las energías renovables es el Plan de infraestructuras de recarga para vehículo eléctrico en Cataluña. Se hace un plan para el 2016-2019 y, como prácticamente no se ha hecho nada, pues se dice: «Pues ahora lo alargamos hasta el 2021. Vamos a ganar tiempo.»

Mire, nosotros pensamos que hay que impulsar de verdad las energías renovables y, por tanto, estamos a favor de esta moción. Hay unas cuestiones que son, en esta moción, urgentes de realizar. No vamos a dar apoyo, porque pensamos que en algunas incluso se queda corta, pero en todo..., a muchas de ellas sí les vamos a dar apoyo.

Señora *consellera*, yo le quiero hacer una petición: póngase las pilas –las pilas, ¿eh?– y trabaje para que en Cataluña volvamos a estar, si no en la vanguardia más

absoluta, sí por lo menos estar a la cabeza de las comunidades autónomas donde la energía renovable tiene una presencia...

El president

Diputat...

Antonio Espinosa Cerrato

...importante.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Per anunciar que el nostre grup donarà suport pràcticament a tota la moció. És una moció que té per objecte, ja s'ha dit i reiterat, impulsar l'estalvi energètic, impulsar l'eficiència, impulsar mesures de consum més sostenibles, impulsar també l'ús d'energies renovables, i també, òbviament, reduir les emissions de CO₂. I des del punt de vista de la generació el que es demana, amb mesures concretes, és l'increment de les renovables en el mix energètic, i amb tot això nosaltres hi estem perfectament d'acord. I per il·lustrar-ho jo crec que val la pena situar-nos on estem, quina és la situació en la que estem ara, en aquest moment.

Les darreres dades que tenim disponibles, les del primer semestre d'aquest any 2018, ens indiquen que, a diferència de l'any 2017, la generació d'energia eòlica ha passat per davant de la generació d'energia nuclear, que el 2017 era la primera font d'energia; l'eòlica, durant el primer semestre de 2018, és ja la primera font d'energia amb el 22 per cent, 22,6 per cent de l'energia produïda.

En conjunt, les renovables en aquest primer semestre han representat el 45,8 per cent de l'energia produïda, el que és una millora del 8,5 per cent amb relació a l'energia produïda el 2017. I, evidentment, aquí hi ha un element preocupant; no preocupant d'ara, sinó preocupant de ja fa molt de temps, i és que a Catalunya només produïm el 7,4 per cent d'energies renovables, i segurament en això hi tenen a veure les dificultats burocràtiques històriques que s'han anat posant en el desenvolupament de les renovables, especialment l'eòlica, a Catalunya.

No podem deixar de banda –i aquí vindrà la nostra discrepància amb la moció– que la generació d'energia nuclear és la segona en importància, el 20,6 per cent aquest primer semestre del 2018. Que, a més a més, té un altre avantatge, la generació d'energia nuclear, que és que és generació sense emissions de CO₂, i, per tant, això ens permet dir que el 67-68 per cent, aproximadament, del conjunt d'energia produïda en el conjunt d'Espanya són sistemes de generació que no tenen emissions de CO₂. Per tant, estem d'acord amb seguir impulsant les renovables, però no podem abandonar les nuclears.

Per tant, donarem suport a tota la moció. En canvi, demanarem el vot separat del punt 10, que és el que fa referència al tancament de les nuclears, el qual votarem en contra.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en tot cas, i per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Tenen vostès el guió de votació i l'acceptació o no de les esmenes, i, per tant, em dedicaré, aquests dos minuts que em queden, a fer una precisió. Bon dia, consellera; gràcies per assistir a aquesta part final del debat.

L'objectiu d'aquesta moció –amb tots els que he parlat els ho he explicat– era arribar a un acord sobre el compromís de debatre a fons el Pacte nacional per a la transició energètica i arribar a un consens. No s'hi val només dir que tenim un pacte; l'hem de fer, eh? I l'altre, constituir el comitè d'experts de canvi climàtic, que és el que ens ha d'orientar sobre la reducció d'emissions per sectors.

El Govern s'ha de creure la Llei de canvi climàtic que aquest Parlament va aprovar. És una llei de la qual, a més a més, el Govern actual ja ha dit que retirarà el recurs en el Constitucional. Ens hem de creure la llei, i la llei implica portar en aquest Parlament quatre lleis noves, el fons climàtic i el fons del patrimoni natural, canvi de normatives sectorials, el comitè d'experts –que ja m'hi he referit–, desenvolupar mesures d'adaptació... El senyor Narcís Clara diu: «No ens hem posat d'acord en el tema de l'habitatge.» Miri, si recolzen els pressupostos generals de l'Estat tindran 400 milions per distribuir per tot l'Estat justament per a aquestes polítiques que nosaltres reivindiquem, de rehabilitació energètica dels edificis.

I també s'han de creure la Llei de finançament del transport públic. La vam aprovar l'any 2015; tres anys –2015, tres anys. I falta el desenvolupament reglamentari. Hem de reclamar a l'Estat que posi més diners en el transport públic, però nosaltres també hem d'exercir aquelles competències que tenim.

Finalment, és veritat, no ens hem pogut posar d'acord sobre algun tema, perquè entenem que el Govern té al·lèrgia a posar terminis en allò que les lleis diuen. I, escoltin, el que tenim al davant és tan greu, és tan problemàtic per a tota la societat, que el que han de fer és complir les lleis i posar terminis a allò que les lleis diuen.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Passarem ara a la votació d'aquesta moció. Hi ha alguna petició de votació separada? (*Diversos diputats demanen per parlar.*) Sí, senyor Civit, senyora Sànchez...

Ferran Civit i Martí

Demanaríem la votació separada dels punts 3, 4 i 5, i 12 i 13.

Gràcies.

El president

Es poden votar conjuntament, en dos blocs, 3, 4 i 5 junts, i 12 i 13 junts, i la resta de la moció? (*Pausa.*) Sí? (*Veus de fons.*) Sí, senyora Sànchez o senyor Aragonès...

Natàlia Sànchez Dipp

També volíem demanar la votació separada, si pot ser, també per facilitar una mica la votació, si la podem fer punt per punt, si no els fa res...

El president

D'acord. Els sembla que fem punt per punt, perquè hi havia alguna altra sol·licitud de votació separada, del punt 10, per exemple? (*Pausa.*) Sí? Doncs votem, punt per punt, tots els quinze punts, eh?, d'aquesta moció.

Passem, per tant, a la votació.

Votem el primer punt de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el segon punt.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.
Passem ara a la votació del punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.
Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el següent punt, que és el número 7, amb els seus tres subapartats.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat també per unanimitat, és a dir, per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat, és a dir, 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat aprovar per unanimitat: 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 67 vots a favor, 61 en contra, cap abstenció i un diputat o diputada que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 13 de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 64 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a la votació del punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt s'aprova per unanimitat, és a dir, 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el 15 i darrer punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat també per unanimitat: 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre política sanitària

302-00007/12

No hi han més punts a votar, d'aquesta moció, passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia. És el punt número 7 i és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre política sanitària, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per exposar-la, la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Molt bé, moltes gràcies. Bon dia a totes i a tots. En primer lloc, i des d'aquesta tribuna, voldria felicitar la consellera; és una moció sobre salut, la consellera de sa-

lut ha sigut mare recentment i, per tant, des d'aquí la nostra felicitat i la nostra felicitació, tant a ella com a la seva filla i la seva família. (*Aplaudiments.*)

Estem debatent i votant una moció que, de fet, és subsegüent a una interpellació, com totes les que estem veient avui, del mes de juliol, estem al mes d'octubre. Mentrestant, la consellera va venir a comparèixer per explicar el que s'havia fet, una compareixença no massa reeixida, perquè quan es fan poques coses, doncs, ja passa, que hi ha poc a explicar. Hem conegut un pla de govern amb poques concrecions, sobretot en l'àmbit de la salut. Hem tingut un debat de política general, i hem aprovat diverses resolucions sobre salut, moltes d'elles coincidents. I aquesta mateixa tarda, doncs, també votarem resolucions en el ple específic.

Per tant, diríem que, des del moment en què es va plantejar aquesta interpellació, fins a la moció, hi ha hagut diverses coses al voltant de salut –i de tots els altres temes– i hem aprovat moltes altres mocions. Moltes d'elles coincidents i jo deia «coincidentes» en el tema de posar sobre la taula els problemes més greus del sistema sanitari. Hem coincidit tots, parlant de primària, de llistes d'espera, de precarietat dels professionals, i de les noves necessitats que els canvis socials, econòmics i demogràfics generen al sistema. Però, si des del Govern continuen sense abordar la despesa, si no hi ha una aposta i un pla plurianual d'increment dels pressupostos de salut, serà impossible res del que es planteja, ni res del que aprovem.

I no sembla que aquest sigui un govern ni amb moltes capacitats, ni amb moltes ganes. La consellera ja va reconèixer, l'altre dia a la comissió que va fer, que havia generat un dèficit, fins on hem arribat, de 1.600 milions d'euros, aquest any 2018. Tampoc va explicar com es finança, per tant, és evident que tenim sobre la taula un problema greu en el sistema de salut. I aquesta és una moció que, en primer lloc, vol saber i vol posar sobre la taula quin ha estat l'efecte de les retallades sobre el sistema. Vostès saben, com els he dit moltes vegades, que cinc anys de retallades i dos de powerpoints ens han portat bastant al límit del sistema. Per tant, és un bon moment per donar resposta a algunes de les preguntes que tenim.

Quants professionals hem perdut? Quins serveis s'han tancat? En quines condicions es treballa per territori? Perquè ens permeti prioritzar i, en tot cas, saber com tirem endavant. Aquest és el primer punt de la nostra moció.

I, a partir d'aquí, el que demanem és, amb estabilitat, elaborar un pla plurianual d'escenaris pressupostaris, que ens permeti acostar-nos a la despesa *per capita* mitjana dels països europeus. Si estem lluny del que en el 2010 dedicàvem *per capita* a la salut, estem molt més lluny de la mitjana que els països europeus destinen en l'àmbit de la salut. Per tant, aquest és el primer punt. El segon és abordar el tema de les desigualtats en salut, desigualtats que s'han anat incrementant i que, el nostre grup no vol donar per bo el fet que la salut i la pobresa s'heretin. Per tant, volem treballar en dotar més a les àrees bàsiques de salut, amb el reforç de primària, de salut mental i de salut comunitària. Sobretot, introduir tots aquells aspectes de lluita contra les desigualtats.

Haviem introduït un punt, i l'hem mantingut, sobre la recuperació de l'Agència de Salut Pública, però certament, en això s'ha de dir que coincidim amb el Govern, que ha començat a tramitar ja el projecte de llei. Per tant, ho hem mantingut i ens felicitem que això hagi avançat. Hi ha dos punts més en què no coincidim amb el Govern, en aquest sentit: un, és l'elaboració d'un mapa sanitari. És el mapa que estableix les necessitats en matèria sanitària i atén totes les noves demandes que hi ha: l'efecte de la cronicitat, l'envel·liment..., i no hi ha manera. Es va prometre, i no hi ha manera que es faci, i l'únic que s'aborda són plans estratègics territorials, que trenquen el principi general d'una visió global.

I els costa molt parlar de llistes d'espera, i aquest és l'últim punt que tenim nosaltres. Jo crec que, al final, es pensen que si no en parlen desapareixeran, però els haig de dir que, fins i tot les dades que va utilitzar el president, quan va presentar el seu

pla de govern, estaven desfasades, perquè si anéssim a les del setembre, faria feredat, l'increment que hem tingut.

Per tant, aquests són els punts de la moció, no volem deixar de reclamar tot allò que ja hem aprovat, en aquest Ple del Parlament, al voltant dels temps d'espera. Ni en la primària, ni a urgències, ni en general, perquè t'atenguin al sistema públic.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Escarp. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bé, en la compareixença a la qual es feia ara referència, de la consellera de Salut, aquest setembre, el nostre grup parlamentari posava tres grans alertes, i crec que avui val la pena recordar-les i repetir-les, perquè, de fet, aquesta moció del Grup Socialistes fa, en bona part..., totes les seves propostes fan referència o intenten resoldre algunes d'aquestes tres grans alertes que tenim i que hem de tenir presents, respecte al nostre sistema de salut. La primera: estem a la cua de les autonomies espanyoles en la reversió de les retallades en salut. Catalunya dedica a sanitat un 27,5 per cent menys de pressupost que abans de la crisi. Aquesta era una dada que apareixia aquest setembre, en un informe de l'Associació estatal de Directors i Gerents de Serveis Socials. Una alerta important.

Segona alerta: som els tercers per la cua en qualitat d'atenció sanitària, segons un informe, en aquest cas, de la Federació d'Associacions per a la Defensa de la Sanitat Pública, un informe que té en compte les llistes d'espera quirúrgiques, i d'especialistes, però també la desinversió en el sistema i en els serveis i el grau de privatització. Tenint en compte tots aquests factors, som els tercers per la cua en qualitat d'atenció sanitària a Espanya.

I una tercera alerta: el malestar en la professió. Perquè es mantenen les retallades, per la precarietat en sous i en condicions laborals, pel cansament de treballar en uns serveis que estan retallats i, per tant, amb molta pressió assistencial. I per les condicions, més de fons, que a més, no s'estan atacant, perquè estem en aquestes condicions més d'emergència gairebé. Com, per exemple, que el 50 per cent dels metges de menys de quaranta-cinc anys tenen un contracte temporal; les retallades de salari, etcètera, i tot això, està fent que s'estigui cobrant menys que en comunitats veïnes, com per exemple, Aragó, i que fugin els metges, metgesses, joves. Formats aquí, però se'n van a treballar a altres comunitats. La precarietat els està expulsant del nostre sistema de sanitat pública. I, per tant, ens estan faltant professionals, no només metges, sinó també infermers i infermeres, en el nostre sistema sanitari.

Tot plegat són alertes, crec, molt importants, i que nosaltres volem posar com a prioritat número 1 la reversió de les retallades, ja. Si no comencem per aquí, no ataquem les altres alertes que hem posat damunt la taula, respecte a la qualitat de l'atenció sanitària, les llistes d'espera i respecte la situació dels professionals.

Per tant, la nostra esmena a la moció dels socialistes era en el punt en què, precisament fan referència a la necessitat de més pressupost, de retornar a la despesa de 1.500 euros *per capita*, posant-hi temporalitat curta. Termini: dos anys. Perquè no podem anar esperant més. Estem dient que això és l'inici de la reversió de tots aquests elements i alertes que tenim, ara mateix, respecte al nostre sistema sanitari i el que voldríem és que al més aviat possible poguéssim estar pensant en futur i pensant en com l'anem equiparant als sistemes sanitaris d'altres llocs, als quals ens voldríem assemblar cada vegada més, de la resta d'Europa. I, per tant, no podem esperar més enllà de dos anys. En aquest sentit, la nostra esmena, que s'ha incorporat amb una transacció en la moció dels socialistes.

Evidentment, ens calen també molts dels altres punts que es plantegen en aquesta moció dels socialistes i, per tant, votarem a favor de tots ells, perquè ens cal posar

el focus d'aquesta reversió de les retallades en les condicions laborals, però també especialment en la primària, i perquè, evidentment, com hem votat en mil ocasions en aquesta cambra, ens cal recuperar el temps de garantia en el temps d'accés a les prestacions sanitàries i fer que es compleixin. Perquè si alguna cosa hem pogut comprovar en aquests darrers anys és que el pas del temps de garantia a temps de referència només ha servit per incomplir flagrantment qualsevol tipus de compromís, i no podem continuar en aquestes condicions.

Votarem, per tant, a favor de tots els punts d'aquesta moció, i aquesta vegada esperem que es puguin complir, a diferència de les moltes altres vegades que hem votat aquest tipus de compromisos en aquesta cambra.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ribas. A continuació, pel Subgrup Parlamentari de CUP - Cri-da Constituent, el senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a tots i a totes. Nosaltres no volem que la nostra salut sigui gestionada per empreses privades. De fet, ens sembla fins i tot un fet irracional que a la salut hi hagi elements de benefici empresarial. I no ho diem únicament per quan es gestiona de manera privada: ho diem també fins i tot de vegades que es gestiona de manera pública i es volen introduir criteris no ja empresarials, sinó capitalistes. Per la CUP un sistema sanitari públic, de gestió cent per cent pública i de provisió cent per cent pública, és l'única garantia de que tinguem una sanitat d'accés universal, equitativa i de qualitat.

I tenim molt clar també que el que ha estat una de les grans expressions de «sociovergència» ha estat el sistema sanitari públic o com s'ha gestionat, amb confusió permanent entre el públic i el privat. Confusió permanent que arriba, segons ens diuen o es deriva d'algunes actuacions judicials –parlem del supòsit d'Innova–, a utilitzar recursos públics directament per robar, per robar allò que s'hauria de destinar a la sanitat en benefici d'alguns i d'algunes.

Si expliquem tot això és per poder traslladar la dificultat que tenim de vegades en posicionar-nos en alguns punts, com els que es deriven d'aquesta moció; dificultat perquè hi ha una part de la moció on nosaltres ens abstindrem –i després ho explicarem amb més detall–, per una qüestió ben simple: hi podem estar d'acord, però no suposen canvis efectius. Parlem d'estudis, plans plurianuals, coordinació interdepartamental, mapa..., hi estem d'acord, però això no significarà un canvi en la situació de la salut. I votarem a favor amb relació a aquelles qüestions que sí que poden suposar, encara que mantenint el model, alguns beneficis: parlem de terminis, ja sigui per a les consultes a l'atenció primària o per a les llistes d'espera.

I volem sempre també recordar aquells i aquelles que diàriament estan defensant la sanitat pública a peu d'hospital, a peu de CAPs, i aquells i aquelles que a més, d'una manera més conscient, ho han fet en els darrers anys, i d'una manera molt especial una companya, la Tamara Carrasco, que porta molts anys defensant la sanitat pública a Viladecans, a la seva ciutat, i que a dia d'avui no pot ni tan sols sortir de la seva ciutat.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Aragonés. A continuació, també per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Gràcies, president. Bon dia, conselleres, conseller, diputades i diputats. Quina vergonya novament d'estiu sanitari que hem tingut a Catalunya. Des de l'escó, abans que vostès tanquessin aquest Parlament al debat, a les sessions de control, us vam dir: «Trebal·leu pel sistema sanitari, trebal·leu pel que feu sanitàriament aquest es-

tiu.» I novament vau tancar llits –2.500 llits hospitalaris tancats–, novament consultes buides perquè no vau contractar substituïts, novament ha augmentat la llista d'espera a Catalunya... I vau innovar: aquest any vau incorporar el tancament d'un aparell de radioteràpia a Tarragona.

Per tant, des de que vostès estan governant, continuadament governant respecte al Govern de la legislatura passada, la llista d'espera ha tornat a augmentar: ja tenim quinze mil pacients més esperant a Catalunya –com deia la diputada, possiblement a data d'avui molts més–, tres mil més que esperen alguna intervenció quirúrgica, cinc mil més que esperen una prova diagnòstica, set mil més que esperen una visita en una consulta externa.

Això sí, segueixen sense pagar als treballadors sanitaris el que els pertoca; segueixen tenint l'Hospital de Bellvitge ara mateix col·lapsat, amb un mes per fer proves de radiologia, perquè no inverteixen en un aparell; segueixen amb la precarietat laboral; segueixen abandonant el territori; segueix el dèficit d'infermeria, i, evidentment, segueixen els problemes de conciliació familiar.

Per tot això, tot segueix sanitariament igual a Catalunya. I nosaltres ens preguntem, jo em pregunto: què ens recomana el president de la Generalitat que fem? Doncs ahir ho vam sentir: demana que Ciutadans se'n vagi a les festes majors, com fan alguns.

Ara bé, quan la senyora Arrimadas, al discurs d'investidura o, la setmana passada, al de política general li fa una pregunta sanitària al president, què contesta el president de la Generalitat? Fa aquella cara que fa sempre: «Això no va amb nosaltres, això no va amb el president Torra. La sanitat és un tema menor.» Res diferent del que succeïa quan la senyora Arrimadas li preguntava al senyor Puigdemont per temes sanitaris. Què contestava el senyor Puigdemont? Tots ho recordem: «Això no va amb nosaltres, nosaltres estem per una altra cosa.» Però els problemes reals sanitaris de Catalunya segueixen desgraciadament igual.

I en aquest sentit jo voldria recomanar al senyor Torra, ja que ahir ens enviava de festa per Catalunya, doncs jo demano al senyor Torra, i a molts de vostès: vagin, a més a més de les seves festes, vagin, si us plau, als hospitals; vagin, si us plau, a les consultes externes; seguïn, si us plau, a les cadires de les consultes d'atenció primària, i escoltin els pacients, escoltin aquesta gent que està patint i està demanant que hi hagi una visita i no els hi donen. Això que els estem explicant, que els hi expliquin els pacients, però no amb aquestes visites concertades que netegen els llocs; no, no, seguïn, com tothom, a una cadira d'espera. Vagin, si us plau, acompanyats de qualsevol company de l'atenció primària i entrin en un domicili, entrin a veure el que és un malalt en un llit quan agonitza, quan està esperant ajuda i el sistema sanitari no l'hi acaba de donar perquè no arriba a tot el territori.

Mirin, crec que vostès han de sortir d'aquest discurs i veure la realitat, el dolor, l'angoixa, l'espera, i veure que hi ha desigualtats territorials. L'altre dia els hi explicàvem: les desigualtats territorials són extraordinàries al llarg de Catalunya.

Per tant, què passarà aquesta tardor, què tindrem sanitariament aquest hivern? Tornarem, desgraciadament, a tenir el mateix: llits tancats, llista d'espera i consultes tancades, perquè vostès segurament continuaran no contractant substituïts. Per vostès això és un tema menor. I m'ho han sentit dir moltes vegades des d'aquest faristol: la medicina serà humana o no serà medicina. Deixin de frivolitzar entre vostès i treballin pel sistema sanitari. Hi ha molta feina a fer.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Soler. A continuació és el torn, pel Grup Parlamentari Republicà, de la senyora Noemí Llauredó.

Noemí Llauredó Sans

Moltes gràcies. Bon dia. Sumar-me a les felicitacions a la consellera Vergés per la seva recent maternitat.

En primer lloc, dir-los que la majoria dels grups hem intentat arribar a acords en aquesta moció, no ho hem aconseguit en tots els punts, però crec que és bo que continuem teixint consensos, perquè, doncs, la política sanitària i de salut afecta tota la ciutadania i és important que arribem a aquesta majoria àmplia d'acords.

També és cert que molts punts d'aquesta moció ja s'estan realitzant o bé ja estan previstos en el pla de govern de la Generalitat i que també han estat exposats per la consellera Vergés davant de la Comissió de Salut.

Però, entrant ja en el fons de la moció, podríem començar pel punt en què hem arribat a aquesta esmena transaccional, en la importància de fer una anàlisi sobre l'efecte de les retallades. Creiem que és un exercici que és necessari, creiem que el CatSalut està en disposició de fer-lo. I també volíem agrair-li, doncs, a la propietària de la moció que ens hagi acceptat retirar que s'havien reduït els serveis, perquè la cartera de serveis, si hem de ser estrictes i precisos, no ha vist cap disminució.

Quant al Pla d'escenaris pressupostaris per garantir la recuperació pressupostària i arribar, en el termini de dos anys, a una despesa *per capita* de 1.500 euros, hi hem de posar tots els esforços, és evident. Però també hem de tenir clara la situació financera i econòmica en què es troba la Generalitat, amb un sostre del dèficit que ens asfixia, i tenint en compte també un dèficit fiscal, reconegut pel mateix Estat espanyol, de 16.000 milions d'euros, que, evidentment, si no el tinguéssim, podríem assolir tots aquests objectius que preveu la moció, i també molts d'altres.

Tornant a aquest sostre de dèficit, el Govern de Pedro Sánchez va proposar de flexibilitzar-lo un 0,3 per cent. Doncs bé, aquest 0,3 per cent representaria aproximadament per a Catalunya uns 500 milions d'euros més. Amb aquests 500 milions d'euros més, si els invertíssim tots en el Departament de Salut, assoliríem una despesa *per capita* de 1.250 euros, encara molt lluny del que proposen en la seva moció. Com que se suposa que no ens autoritzaran a sobrepassar aquest límit de deute, entenem que encara no podem arribar a aquest objectiu.

D'altra banda, pel que fa a la coordinació interdepartamental per abordar integralment els determinants socials i amb perspectiva de gènere, vostès coneixen que des del 2014 es duu a terme el Pla interdepartamental i intersectorial de salut pública, el Pinsap, que el que pretén és impulsar la salut des de tots els àmbits de govern i de la societat, i que el seu desenvolupament en l'àmbit sanitari és el Comsalut, que el que pretén és la reorientació del sistema sanitari cap a la promoció i cap a la prevenció de la salut, així com per la lluita contra les desigualtats i la promoció de les polítiques públiques saludables des de l'àmbit local.

Pel que fa a la perspectiva de gènere, també coneixen el compromís ferm de la consellera Vergés en aquest sentit, perquè les desigualtats en salut per causes socials i de gènere continuen sent una realitat que pretén abordar amb determinació.

Pel que fa a recuperar l'Agència de Salut Pública, el projecte, després de l'aturada del 155, torna estar en tràmit parlamentari, i confiem que des de tots els grups ens posem d'acord per poder-lo tirar endavant.

Quant al nou mapa sanitari, compartim amb vostès que cal fer una bona planificació, i fer-ho a partir de les noves realitat, com l'envelliment progressiu, la cronificació... Però, precisament perquè necessitem fer una planificació acurada i capaç d'adaptar-se a les necessitats canviants de la població, entenem que l'eina és la planificació estratègica a la qual fèiem referència en la nostra esmena, en el sentit de continuar elaborant i desplegant els plans estratègics sanitaris territorials, com a fulls de ruta que identifiquen les prioritats i guien les actuacions sanitàries en el territori, amb la participació no només dels ajuntaments i del món local, sinó també dels professionals, de la ciutadania i dels proveïdors.

Coincidim amb vostès que encara hem de treballar molt per reduir els temps d'espera i s'ha de vetllar pel compliment dels terminis de referència. Pel que fa a fer un nou reglament que converteixi els temps de referència en temps garantits, som partidaris d'esperar els resultats de l'encàrrec de la consellera al CatSalut perquè revisi, amb criteri clínic i participació d'experts i usuaris, els temps de referència de determinats procediments seleccionats, per poder tenir una conclusió el primer trimestre del 2019. És cert que a vegades els terminis de consultes programades en l'atenció primària no es compleixen i hem de treballar perquè es compleixin sempre, i per això existeixen les ordres a les quals feia referència.

Pel que fa als processos urgents, ja s'atenen el mateix dia al CAP amb visites espontànies. I, d'altra banda, ja està previst l'oferiment d'un centre alternatiu on realitzar la intervenció abans que finalitzi el termini de garantia o referència, prioritzant la gestió pública i mitjançant la proactivitat dels centres hospitalaris.

Moltes gràcies. Continuarem treballant-hi.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llauredó. Per finalitzar aquest torn de defensa de les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Anna Tarrés.

Anna Tarrés i Campà

Bon dia. Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. Mirin, ahir el senyor Carriosa li feia la següent pregunta al molt honorable president Quim Torra: «¿Tiene usted más prisa por traer aquí a Puigdemont o por reducir las listas de espera?» Doncs, mirin, senyors de Ciutadans, tot és important.

Ara fa quasi un any, vostès, amb els seus socis del PP i del Partit Socialista, van aplicar l'article 155. I, ves per on, un dels primers efectes derivats d'aquest 155 és que ens ha deixat sense pla de xoc a les llistes d'espera aquest 2018, ja que el pressupost d'enguany és prorrogat de l'anterior i no inclou alguna d'aquestes despeses.

Així, doncs, gràcies al tripartit del 155 el nostre sistema sanitari i social té menys diners, és administrativament més lent i, per tant, és menys eficient.

Tanmateix, el Govern governa i nosaltres som aquí, al Parlament, per debatre i transaccionar. I ens agrada debatre de tot, tant de república com de salut; de fet, parlar de república és parlar de salut. En definitiva, i per donar resposta a la pregunta de Ciutadans, i vincular-la amb aquesta moció, entenem que sanitat és una prioritat, com ho és també que torni el president Puigdemont. Perquè parlar de president Puigdemont és parlar de república, i parlar de república és sinònim de prioritzar l'agenda social.

Pel que fa a la moció, Junts per Catalunya votarà a favor del punt 1, ja que s'ha acceptat la nostra esmena de modificació parcial, i hem arribat a una transacció amb Ciutadans i socialistes. Cal dir que el CatSalut pot realitzar l'anàlisi de l'evolució per línies assistencials que es demana, però cal fer constar, com hem fet palès en la nostra esmena, que la cartera de serveis no ha disminuït, malgrat l'aplicació del 155.

Amb relació al punt 2, el pressupost sanitari pateix la mateixa insuficiència que el conjunt del pressupost de la Generalitat. Això ens impossibilita que nosaltres puguem aspirar a tenir, com en altres comunitats autònomes, com per exemple Euskadi, la capacitat de destinar 1.500 euros per habitant i any. Tant de bo hi poguéssim arribar i fins i tot superar-ho, però hem de ser ben realistes i posar l'horitzó de 1.500 euros en dos anys no és viable. I no perquè no vulguem fer-ho, sinó perquè depèn, en molt bona mesura, del finançament que Catalunya pugui rebre de l'Estat.

Amb relació a la recuperació de l'Agència de Salut Pública també hi votarem a favor. El projecte de llei per recuperar l'agència va ser aprovat pel Govern, va entrar al Parlament el 27 del X del 2017, ha estat aprovat per la comissió tècnica i segueix el tràmit parlamentari adient. Celebro especialment que es doni la importància que crec

que té la salut pública en el conjunt del sistema sanitari de Catalunya, i que de debò es pugui dotar d'un pressupost adequat.

Amb relació al punt 5, cal dir que el mapa sanitari no és un document de planificació que es dissenyi i s'aprovi en un moment donat. És un instrument de planificació estratègica amb una adaptació contínua a la realitat canviant del que ja es disposa a Catalunya.

I, pel que fa a l'últim punt, hi votarem en contra. El nostre grup està d'acord en què la responsabilitat del Govern és la de vetllar per tal que es compleixin els temps de garantia de les llistes d'espera sanitàries, però cal dir que tot plegat està ben definit i regulat en diferents decrets i ordres.

Des de Junts per Catalunya ens reafirmem en què el sistema sanitari de Catalunya és un molt bon sistema sanitari, el qual compta amb excel·lents professionals que, gràcies al seu compromís i professionalitat, contribueixen a l'excel·lència. El que no pot ser és que el sistema sigui objecte d'atacs innecessaris per motius exclusivament polítics, i que qui pateix aquests atacs són els seus professionals, la part més important del sistema.

És per aquesta raó que no n'hi ha prou amb els copets a l'esquena que reben des del 2012. Des del Parlament ens hem de comprometre a cuidar-los i a motivar-los. Dit amb altres paraules, un equip de sincronitzada mai podria treure una medalla als jocs olímpics sense una bona coreografia, un bon entrenador, unes bones instal·lacions i el millor equip multidisciplinari, tot plegat requerit amb una gran dotació de recursos econòmics.

Cal que tots els grups d'aquest Parlament treballem per fer-ho possible, i així ho farem des del Grup Junts per Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tarrés. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Des de l'escó estant, per posicionar-nos amb relació a aquesta moció del Grup Socialistes.

Compartim plenament la preocupació mostrada durant la interpellació i durant la presentació de la moció sobre el deteriorament del sistema de salut, i era una expressió que em costava d'expressar –el deteriorament del sistema de salut–, però, malauradament, ho hem de fer d'aquesta manera.

Els darrers informes que s'han conegut i alguns que s'han citat ja en aquest moment crec que apunten en aquest sentit. Catalunya és la tercera pitjor comunitat en assistència sanitària, segons un d'aquests informes. I, també, Catalunya estem a la cua de la recuperació de pressupostos o de despesa sanitària amb relació al 2009, concretament un 27 per cent menys que en el 2009. Que, per cert, no deu ser pas un problema de dèficit fiscal, segons la terminologia d'alguns, perquè en el 2009 segurament el dèficit fiscal era exactament el mateix i, en canvi, la despesa en sanitat era molt més elevada. En tot cas, el problema és un problema de prioritització de la despesa.

I jo crec que amb un sol exemple és més que suficient. L'any 2017, el Govern del senyor Puigdemont, que tant s'ha alabat fa un moment, va destinar el doble de recursos a l'Agència Tributària de Catalunya que al pla de xoc per reduir les llistes d'espera a la sanitat pública.

Per tant, jo crec que no és una qüestió –que potser també– tant d'ingressos, sinó que moltes vegades és una qüestió de prioritització de la despesa. I així ens trobem, doncs, que a la sanitat pública manquen recursos; manquen recursos humans, des de recursos nous fins a millorar les condicions de les persones que estan treballant,

no perquè hagin de millorar perquè sí, sinó simplement per recuperar les condicions amb les que es trobaven, però també manquen recursos materials. Molts dels equips comencen a entrar en situació d'obsolescència degut a la manca d'inversió que hi ha hagut en els darrers anys.

I, per acabar, ens preocupa i molt, ho hem dit moltíssimes vegades durant moltíssim temps, l'evolució de les llistes d'espera. Ens preocupa el canvi que hi va haver ja fa uns anys en el que en comptes de comprometre's amb els ciutadans a tenir una garantia d'atenció sanitària i havia una referència. I ens preocupa que ni tan sols les referències es compleixin. Som partidaris de tornar als temps garantits, de garantir a la ciutadania el compromís del departament amb la seva salut.

I, en aquest sentit, nosaltres creiem que s'han d'oferir alternatives. I no ens preocupa que la titularitat de qui ofereixi aquestes alternatives sigui pública o privada, el que ens preocupa és que la salut arribi a tots i a totes, als catalans i catalanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Jo crec que han quedat clares les posicions, i també sobre les esmenes; per tant, dedicaré aquests dos minuts a puntualitzar dos coses que realment m'han sorprès. M'han sorprès perquè en salut sempre ens agrada parlar de consens i de treballar però m'ha sorprès quan la senyora Tarrés feia uns símils amb els drets. Senyora Tarrés, estem parlant del dret universal de la salut. Estem parlant d'un dels drets fonamentals més importants, no hi jugui, vostès que diuen que defensen tant els drets.

I una altra cosa li vull dir. Vostè parla molt del 155 i les retallades, però s'ha deixat... O sigui, parla del 155 i s'ha deixat les retallades. Cinc anys de retallades, el Govern del senyor Mas al qual molts de vostès li donaven suport. I vostè se n'ha oblidat. Se n'ha oblidat que l'any 2010 estàvem quasi en aquests 1.500 euros, i que han sigut vostès fins ara que ens han portat fins on estem. Per tant, quan parlem de salut sapiguem de què parlem, perquè parlem de la gent i del dret de la gent a tenir una assistència completa.

I només per acabar, respecte al que ha comentat la diputada Llauredó quan ha parlat del sostre de dèficit, etcètera. Escolti, si vostès donen suport al Govern que ha plantejat, el Govern de Pedro Sánchez, al Congrés dels Diputats, que, tal com diu la ministra Montero, Catalunya rebria 2.200 milions més d'euros. Per tant, deixin-se d'ultimatums, deixin-se de jugar amb segons què i siguem tots prou seriosos que ens hi va la salut de tota la nostra població.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Cridem a votació. *(Vidal Aragonés Chicharro demana per parlar.)* Sí, senyor Aragonés?

Vidal Aragonés Chicharro

Sí, senyor president, per demanar votació separada del punt sisè, del punt 6.

(Noemí Llauredó Sans demana per parlar.)

El president

Sí, senyora Llauredó, digui...

Noemí Llauredó Sans

Sí, per demanar la votació per separat. Demanaríem els punts 2 i 6, per una banda; el 5, per una altra, i la resta.

El president

Molt bé. El 2 el votarem separatament perquè el Subgrup Parlamentari de la CUP ha demanat votar separatament el 6. Per tant, votarem separatament el 2, el 5 i el 6, i la resta de la moció.

(Albert Batet i Canadell demana per parlar.) Digui'm, senyor Batet.

Albert Batet i Canadell

Per una qüestió d'ordre, senyor president. A la votació anterior, entenc que en aquest Ple ens hem esforçat perquè cada diputat ocupés el seu escó per fer les seves votacions. A la votació anterior això no ha succeït. El nostre grup parlamentari demanaria que hi hagués escrupolós compliment de que cada diputat votés des del seu escó.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Això és el que estipula el Reglament i aprofito el comentari del senyor Batet per advertir que això: que tots els diputats i diputades han de votar des del seu escó, no poden votar de cap altre escó que no sigui el seu propi.

Molt bé. Passarem... *(Veus de fons.)* Passem a la votació de la moció.

Votarem primer el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 queda aprovat per 65 vots a favor, 59 en contra... *(Veus de fons.)* Si ha funcionat per alguns, en principi, hauria de funcionar per a tots. Jo els recordo que han d'«apretar» el de presència i després votar. I no toquin més botons, si us plau! *(Rialles i aplaudiments.)*

Aquest punt número 2 de la moció queda aprovat per 65 vots a favor, 59 en contra, 4 abstencions i un diputat, o diputada, que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 5 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, el punt número 5, per 64 vots a favor, cap abstenció i 65... *(Remor de veus.)* Perdó, cap en contra i 65 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 6 –votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, aquest punt número 6, per 68 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha quedat aprovada per 123..., 125 vots a favor –disculpes– *(aplaudiments)*, cap en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància

302-00008/12

Passem ara al punt número 8 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància. Presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula, per defensar-la, la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Han passat tres mesos des que vaig fer la interpellació sobre polítiques de primera infància, i, per tant, crec necessari recordar els objectius pels quals la vam presentar i què és el que preteníem.

Volem fer un pas endavant en la igualtat d'oportunitats dels nens i les nenes de Catalunya, visquin a la Mina, visquin a Pedralbes, a un poble de la Vall d'Aran o al Vendrell. Per tant, el que volem és previndre les desigualtats educatives que venen pel nivell socioeconòmic de les famílies i pels desequilibris territorials en el repartiment de recursos.

Volem fer, també, un pas endavant per la justícia amb els ajuntaments, que tots aquestos anys de retallades han estat compromesos i garants dels serveis de primera infància, i, per tant, fent un esforç econòmic per arribar allà on la Generalitat no estava arribant.

I volem fer un pas endavant, també, en les polítiques feministes, perquè uns serveis potents de primera infància ajuden a assolir la igualtat entre homes i dones. Les dones, que, si volen ser mares, sovint han de renunciar a la seua vida professional. I, alhora, també volem garantir el dret a formar una família i, com sempre dic, qualsevol model de família.

I això no ho aconseguirem només amb les escoles bressol, això també va d'espais familiars, d'accions de suport a l'apoderament parental, d'una estratègia, que ha de ser transversal, de país, on estiga Ensenyament –el departament–, però també estiga el Departament de Salut, el d'Afers socials, els ajuntaments i la comunitat educativa. És a dir, el que estem proposant en aquesta moció és un pla nacional de desenvolupament de primera infància que mire el present, però que alhora també tinga la visió i tinga la mirada posada en el futur, perquè nosaltres considerem que cal també començar a ampliar aquesta mirada i deixar de pensar només en el zero-tres, per passar a pensar en el zero-sis.

I per això l'estratègia ha de ser conjunta i cal fomentar la connexió entre les escoles bressol, els espais familiars, i d'aquestos dos amb els centres d'educació de primària i d'infantil. En aquest sentit, veiem imprescindible elaborar un pla de formació dels mestres, que ha de ser teòric, però també ha de ser pràctic, enfocat a promoure aquesta coordinació i aquesta coherència educativa, i també un pla de formació per als serveis territorials del departament, perquè puguem teixir xarxa a tot el país.

També incloem un punt que parla de coeducació. Ho hem dit sempre i ningú ens ho nega, però després els fets no arriben, no? Tothom sembla que està a favor de la coeducació, però quan arriba el moment, la realitat i el pressupost i els fets no ho demostren. Doncs bé, nosaltres reivindiquem la coeducació com un dels eixos centrals de les línies de treball que ha d'acompanyar la formació dels equips dels centres en el procés de descobrir quins són els estereotips de gènere, quines discriminacions es deriven d'aquestos, i per començar a erradicar des de la primera infància els biaixos sexistes.

La moció, com no podia ser d'una altra manera, també tenia un punt que parlava del finançament de les escoles bressol, però aquest punt hem decidit retirar-lo. Fa només dos dies, al debat de política general, gràcies als vots favorables de tota l'oposició vam aconseguir tirar endavant una proposta que recuperava els 1.600 euros per plaça i any, i un calendari de retornament del deute als ajuntaments. Jo soc de l'opinió que si una cosa està votada de fa només dos dies i no sabem com reaccionarà el Govern davant d'aquesta aprovació, hem d'esperar un temps prudencial per veure si finalment el Govern compleix amb allò que s'aprova en aquest Parlament.

No és el cas –i per això ho tornem a incloure– de les beques menjador per a les escoles bressol. Això està votat i aprovat al Ple d'emergència social i de recuperació econòmica de l'anterior legislatura. Com que no s'està aplicant –el Govern no ha posat ni 1 euro–, ho tornem a presentar per recordar-ho al Govern, que ho ha de

complir, perquè està aprovat –perquè sembla que en aquest cas té la memòria molt curta–, i veurem si aquesta vegada el compromís és ferm.

Un altre punt: els espais familiars. Ja comentava que això no va només d'escoles bressol, també va d'espais familiars. Només en tenim vuitanta a tot Catalunya –són quaranta menys dels que teníem fa uns anys–; han desaparegut arran de la crisi i de les retallades. Tenen una distribució desigual a tot el territori i, a més, no hi són allà on les rendes de les famílies són més baixes. Per tant, creiem imprescindible revertir aquesta situació. I per això plantegem la corresponsabilitat de la Generalitat en el seu finançament, i també que la Generalitat col·labore amb els ajuntaments en la seua planificació per obrir-ne allà on són més necessaris.

Com veuen, és una moció que planteja teixir xarxa, arribar on més es necessita per garantir la igualtat d'oportunitats dels nens i les nenes, garantir la coherència pedagògica, treballar per una educació feminista i, a més, també proposa formació i recursos. És una moció transversal, que l'hem basada en criteris pedagògics i que posa la vida al centre. I per això esperem comptar amb el seu suport.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Esther Niubó. Quan vulgui.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, president. Diputades i diputats, bé, tornem a parlar de serveis d'atenció a la primera infància, sobretot educatius, i vull començar, doncs, agraint al Grup de Catalunya en Comú Podem per la proposta, que en general veiem amb molt bons ulls, tot i alguns matisos que miraré d'explicar.

En primer lloc, sobre l'elaboració d'un pla de treball conjunt dels diferents..., sobre un pla de desenvolupament infantil, sí que volem subratllar la importància del treball conjunt entre els diferents departaments de govern i competents. També el treball conjunt i la coordinació entre els diferents agents, siguin escoles, espais familiars, CAPs, pediatria, EAPs, famílies, em sembla que això és fonamental; però, sobretot, la corresponsabilitat amb els ajuntaments. Saben vostès que en els darrers anys han estat els que han sostingut, sobre els seves espatlles, aquest servei públic fonamental; no només el finançament i el manteniment de les escoles bressol, ja prou important, sinó també que sovint acaben desenvolupant i executant directament serveis i programes d'atenció a la primera infància, sovint amb treballadors públics municipals i, fins i tot, privats. Per tant, corresponsabilitat em sembla fonamental; que vol dir actuar amb llibertat, amb transparència; vol dir col·laborar; vol dir decidir i planificar conjuntament. I, per tant, no és el «jo mano i tu pagues» que ha passat en els darrers anys. I això també és extensiu quan parlem d'espais familiars.

En segon lloc, es tracta de donar suport a les famílies i ajudar a la conciliació –en part, és veritat–; però, sobretot, em sembla que del que es tracta és garantir aquest correcte desenvolupament cognitiu, emocional, físic dels infants en aquesta etapa zero-sis, que volem, també, posar en valor. L'objectiu fonamental ha de ser educatiu, ha de ser de desenvolupament. Les escoles no poden ni són pàrquings de nens i nenes, són espais de desenvolupament personal i educatiu.

Sobre garantir les condicions laborals dels professionals que treballen tant a les escoles bressol com als espais familiars, tot el suport. Coneixem de prop la precarització d'aquest sector, també especialment de les monitores del servei de menjador, de les monitores del servei d'acollida, i ens sembla fonamental treballar per això, però també volem garantir la seva adequada formació.

Sobre escoles bressol. Nosaltres, aquí, havíem preparat també unes quantes esmenes, en la línia de recuperar compromisos que s'han tornat a aprovar, fa molt pocs dies, en aquest debat d'orientació política general a què es referia la diputada Albiach, en aquesta cambra, i que el conseller, doncs, de manera més o menys vaga, però també s'havia compromès a assumir uns mesos enllà. Entenem que, un cop s'han aprovat aquests mandats, no ho hagin decidit retirar, però no volem deixar de dir que esperem que el conseller, que esperem que aquest Govern compleixi. Esperem que els pressupostos que presentin contemplin partides suficients per donar compliment a aquests mandats del Parlament. I, per tant, ho hem aprovat moltíssimes vegades en aquesta cambra per majories molt àmplies i, per tant, esperem d'aquest Govern uns pressupostos dignes que donin compliment a aquest mandat.

Per tant, demanem que es recuperi d'una vegada la corresponsabilitat en el finançament i en el sosteniment de les escoles bressol municipals, recuperin els mòduls de finançament, recuperem els terços del cost mitjà de la plaça, recuperin aquest finançament de com a mínim 1.600 –i tendint progressivament als 1.800, però comencem per alguna cosa–, i també restitueixin el deute pendent dels ajuntaments. No demanem impossibles, no demanem que ho paguin tot ara, però sí que presentin –i això ha estat aprovat–, en un termini de tres mesos, un calendari de pagament, un calendari de restitució d'aquestes partides que han estat destinades al foment i al funcionament de llars d'infants municipals que no han estat retornades als ajuntaments i que s'han de restituir. Ho podem acordar. I els municipis, en el marc de la seva autonomia o en el marc de la comissió mixta, poden decidir negociar, acordar amb el Govern un calendari de restitució. Però no neguem la major, restituïm aquestes partides, fem-ho d'una vegada, posem-nos-hi tots. Però el que no podem fer és mercadejar amb obligacions de pagament de la Generalitat als ajuntaments, que la mateixa justícia ha reconegut, per haver mantingut aquests serveis que són competència exclusiva de la Generalitat.

I per fer-ho viable, negociïn amb Economia, negociïn amb el vicepresident Aragonès, negociïn amb les diputacions, negociïn amb el Govern espanyol, que, per cert, ha optat per recuperar una partida destinada a la universalització del zero-tres. Recordem que aquesta partida, el Plan Educa 3 del president Zapatero, va ser eliminada per Rajoy. Facin el que calgui, però, si us plau, com deia, presentin aquests pressupostos dignes.

Aquesta PR també toca un punt molt important: les beques menjador. La inclusió del servei de menjador com a part del projecte educatiu ens sembla fonamental sempre, però, sobretot, en aquesta etapa. Per tant, esperem també que el nou decret de menjador, doncs, defineixi aquest servei com un servei educatiu que forma part del projecte educatiu de centre.

I, finalment, sobre espais familiars, també volem insistir, de nou, en la corresponsabilitat dels ajuntaments. Ens sembla molt necessària la seva regulació, però treballem amb una planificació conjunta, també, de la mà dels ajuntaments.

I, per tant, votarem a favor del conjunt de la moció. Esperem no haver-ne de seguir parlant constantment com fins ara, perquè també volem parlar d'altres coses. Volem parlar de segregació, volem parlar de formació professional, d'igualtat d'oportunitats, d'escola inclusiva, de menjadors. Per tant, donem compliment a això d'una vegada i no en tornem a parlar més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes presentades, és el... (*Veus de fons.*) Perdó..., sí, és per defensar les esmenes presentades, en aquest cas, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Quan vulgui, senyor Riera –disculpi.

Carles Riera Albert

Sí; gràcies, president. Des de l'escó. Només per manifestar que ens posicionarem a favor de la moció en la seva totalitat.

Agrair la transacció que també s'ha assumit per part del grup parlamentari proponent. I és en coherència amb tot el que hem vingut defensant en aquesta cambra en matèria d'ensenyament i atenció a la infància. Hi estem completament d'acord i, per tant, votarem que sí.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en tot cas, doncs, és el torn del Grup Parlamentari Republicà. És el torn de la senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, president. Vicepresident, consellera, conseller, bon dia. Voldria començar agraint la tasca del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, en especial a la diputada Jéssica Albiach, respecte a aquesta moció que posa sobre la taula la voluntat d'arribar a acords pel que fa a un tema fonamental de país: l'educació dels infants, fora del marc del conflicte que alguns grups parlamentaris s'esforcen a escenificar.

Respecte al pla de desenvolupament infantil –el primer punt de la moció–, ha estat fàcil arribar a un acord pel que fa al text final. El Departament d'Ensenyament reconeix el caràcter educatiu estratègic del primer cicle d'educació infantil. Aquesta etapa educativa té com a objectiu el desenvolupament global de les capacitats dels infants durant els primers anys de vida, a l'inici del procés de l'aprenentatge, i ha de prevenir i compensar les dificultats discriminatòries de origen social econòmic i cultural. Tot el nostre agraïment i reconeixement a les i els professionals que tenen cura, formen, eduquen, formen part de l'evolució vital dels infants del nostre país. Totes les eines necessàries per a la seva formació, l'adaptació a les noves circumstàncies i a les diverses necessitats de les famílies són imprescindibles.

Pel que fa al segon punt de la moció, dimarts, al Ple de política general, el seu grup parlamentari i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar van aconseguir l'aprovació de la proposta de resolució que feia referència a la recuperació del finançament de les escoles bressol, per la restitució de les partides. No ens hi allargarem, però deixi que faci un esment: a l'inici de la legislatura, el conseller Bargalló ja va expressar la voluntat i el compromís ferm de restituir les aportacions del Govern no només als ajuntaments del Partit Socialistes, sinó a tots els que se n'han vist perjudicats. Com vostès saben, la voluntat hi és, i a la taula de negociació per fer-la efectiva..., allà sempre ens hi trobaran, però des del realisme i la corresponsabilitat. Per tant, malgrat que no va ser possible una transacció en aquell punt, reiterem aquest compromís real.

En això s'hi ha estat treballant des del minut zero, en el marc de la comissió mixta amb les entitats municipalistes, per establir els criteris per recuperar les aportacions de la Generalitat en el finançament de les escoles bressol, en funció d'una tarificació social per garantir-ne l'accés als infants en situacions socials i econòmiques desfavorides, sovint en entorns que són d'una certa i alta complexitat.

La col·laboració, doncs, és bàsica, i no només en termes de finançament –i entro en el segon punt, el que ha quedat a la moció–, sinó també per poder cooperar per a l'èxit de totes les etapes, amb el compromís del departament per treballar per una correcta formació dels professionals, mestres, cuidadors d'aquesta etapa, establir la coeducació com un eix central del treball i per l'impuls d'un programa de beques menjador com a part del projecte educatiu. Per tant, el nostre acord en aquest segon punt també.

I, respecte al punt d'espais familiars, també totalment d'acord. Com vam dir ja en el moment de la presentació de les esmenes, aquests espais han de reforçar el con-

text familiar i afavorir el desenvolupament general dels infants, i ajudar els pares a prevenir situacions de risc derivades d'aïllament, i la dificultat de resoldre problemes d'educació quotidiana en l'educació i la criança dels seus fills. Aquest espai, doncs, té com a objectiu facilitar un espai que fomenti l'intercanvi de vivències amb els professionals de l'escola bressol, oferir suport i ajut en la cura de l'infant, i donar respostes a totes les seves demandes.

Per acabar, la importància de l'educació per esdevenir una societat formada, crítica i corresponsable en la nostra societat és un pilar fonamental per a aquells que defensem la república com a instrument d'autogovern que ha de servir a totes les persones, des dels valors de la justícia, de l'equitat, a poder desenvolupar les seves capacitats i posar individualment i col·lectivament el coneixement i l'expertesa a disposició del creixement d'un projecte de país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Imma Gallardo.

Imma Gallardo Barceló

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. Un record per als presos i exiliats, i perseguits per la repressió que estem patint al nostre país, i una abraçada ben forta als mallorquins i les mallorquines, en uns moments tan greus com els que estan patint. Volia dir-ho.

En primer lloc, afegint-me a les paraules de la diputada Palacín, voldria agrair el to que vam tenir, encara que fos al juliol, amb la diputada Albiach, perquè aquest és un tema molt sensible i molt important. En segon lloc, em permetran la consideració: estic molt contenta que la meua intervenció en aquest hemicicle sigui referent a la meua professió. Sí; jo soc educadora infantil d'una petita llar d'infants municipal d'un petit poblet de muntanya del Pallars Subirà, al bell mig de l'Alt Pirineu, i m'encanta la meua feina. Reconec que encara avui dia em resulta fascinant el procés de creixement dels infants, com arriben a aprendre a caminar, a parlar i a pensar, i com la tasca de les educadores infantils –i parlo en femení perquè, malauradament, en la seva majoria són dones– en aquestes primeres edats és importantíssima.

És una feina complexa; te l'has d'estimar molt, aquesta feina, perquè no només a vegades has d'atendre vuit nadons alhora, sinó que has de tenir molt clar quin és el teu paper: acompanyar, compartir, confiar, aportar, encuriosir. Aquests són alguns dels verbs que crec que cal tenir molt presents mentre comparteixes amb els nens i les nenes tantes i tantes hores de vida.

Efectivament, senyora Albiach, de vida, tracta aquesta moció presentada pel seu grup per tal d'instar el Govern a elaborar un pla de desenvolupament infantil sobre els serveis d'atenció a la primera infància. I, en això, hi estem totalment d'acord, en parlar de la vida dels més menuts, dels qui són el futur del nostre país. A Junts per Catalunya coincidim amb el departament en que és del tot imprescindible que hi estiguin implicats els diferents departaments competents del Govern, els ajuntaments i tota la comunitat educativa. A la vegada, amb un total respecte a l'autonomia municipal i de centre, per tal que les polítiques públiques de suport a les famílies i els infants es treballin de manera transversal.

També coincidim en què cal fer una proposta de corresponsabilització en el finançament de les llars d'infants públiques. I compartim també amb el departament que s'ha de recuperar de manera progressiva la participació en el finançament d'aquesta etapa, amb una partida suficient als propers pressupostos de la Generalitat.

Per què és tan important aquesta etapa? Perquè no solament ens dediquem a guardar infants, sinó que cal donar-hi unes connotacions molt més pedagògiques, perquè és aquí on es posen els fonaments sobre els quals s'aniran afegint els apre-

mentatges, els coneixements, l'experiència. Estem d'acord, per tant, en què cal continuar establint la coeducació, cal fomentar molt més la connexió entre les escoles bressol i els centres educatius d'infantil i primària, i cal continuar facilitant la conciliació familiar. Així doncs, les llars d'infants o escoles bressol són els recursos més estesos per a l'ensenyament en aquests primers anys de vida, però n'hi ha d'altres. En tot cas, el que demanem és que hi hagi un marc normatiu que reguli tot això.

Però per tal de dignificar una feina d'una gegantina responsabilitat com aquesta, cal el reconeixement als professionals del sector, que ja van complir el seu compromís amb la formació requerida. Jo mateixa vaig obtenir la titulació de tècnica en educació infantil de les primeres promocions de l'IOC. Però també necessitem el compromís de les institucions amb les condicions laborals. D'una banda, els sous dels professionals són sovint inversament proporcionals a la gran responsabilitat que comporta aquesta feina; per l'altra, els docents sovint tenen ràtios d'infants elevades que dificulten molt aquesta tasca pedagògica tan important. En aquests casos no pots fer gaire cosa més que guardar els infants. Per això també nosaltres reivindicuem aquesta república, perquè tindrem moltes més eines per treballar-ho.

Així doncs, cal buscar solucions a les diferents problemàtiques i abordar-les coordinadament. En aquest sentit, les nostres esmenes anaven en el sentit de promoure unes condicions laborals dignes per a tots els treballadors i treballadores, per reprendre aquest pla de formació del personal educatiu, i per continuar adaptant els calendaris i règims horaris que permetin aquesta conciliació familiar.

I, ja per acabar, em permetran una frase que m'agrada molt de l'il·lustrador Joan Turu, que diu: «Educar és facilitar les condicions perquè els nens i nenes puguin ser qui ja són.» Us ben asseguro que des de ben petits –penseu que alguns ja entren amb quatre mesos– ja mostren uns trets de personalitat molt marcats. Per això, la nostra habilitat i la nostra responsabilitat, no només com a educadors i educadores sinó també com a adults, han de raure en obrir als seus ulls curiosos un ventall de possibilitats, coneixement i experiències del món que ens envolta, per tal que esdevinguin uns ciutadans i ciutadanes més educats, més solidaris, més justos, més empàtics i més lliures. En definitiva, millors persones.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el torn ara de la senyora Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Bien. Gracias, presidente. *Conseller, consellera*, diputados, diputadas, buenas tardes ya a todos. Agradecemos por fin tener la oportunidad de hablar de infancia y de políticas de apoyo a las familias en este Parlament. Llevamos muchos meses sin poder celebrar un pleno con normalidad. ¿Qué hacen en el Parlament los grupos independentistas? Bloquearnos la institución donde podemos aprobar políticas para garantizar la calidad de vida de las personas. Nosotros queremos ser parte de la solución, queremos ayudar a los catalanes.

Bien. Para hablar del día a día de las familias, les pondré un ejemplo sobre un caso reciente, como muchos otros que conocerán o que habrán vivido. Ayer visité a unos amigos que después de mucho pensarlo han decidido ser padres. Ellos necesitarán un servicio de guardería para poder conciliar la vida familiar y la vida laboral. ¿Y cuál es la realidad que se encuentran con el Govern? Pues miren, se encuentran con un *govern* que, en los últimos cuatro años –y usted lo sabe, *conseller*– ha invertido cero euros en educación cero-tres. A ustedes se les puede llenar la boca hablando de conciliación, de igualdad de oportunidades, pero cuando hablamos de una medida cuya eficacia está demostrada para garantizar la igualdad entre hombres y mujeres, oigan, la realidad son cero euros de inversión.

¿Cómo puede ser que con la baja cifra de natalidad que tenemos en Cataluña y en España el Govern invierta cero euros en una política clave para la conciliación? Si analizamos las políticas de apoyo a la primera infancia que está realizando el Govern de la Generalitat, el panorama es desolador. Tenemos una ley de infancia que no se ha desplegado desde el año 2010, un pacto por la infancia que no se ha puesto en marcha, y estamos muy por debajo de la media española en inversión en políticas de infancia y a años luz de la media europea. En Cataluña uno de cada cuatro niños es pobre, y somos una de las comunidades autónomas donde las rentas de los padres influyen más en la educación de los hijos.

Con este panorama que tenemos en Cataluña necesitamos compromisos claros, y le hemos pedido un calendario de cumplimiento al Govern respecto a las políticas de infancia. Nosotros creemos firmemente que las políticas de conciliación y de apoyo a las familias son un pilar base de nuestro estado del bienestar, y nuestras propuestas tanto aquí como en el Congreso de los Diputados van en esta línea.

Vemos fundamental garantizar las condiciones laborales de los profesores y proporcionarles un plan de formación como se indica en la moción que han presentado. También apoyar a las familias con las becas comedor. Queremos que la educación cero-tres sea universal y sea gratuita, y queremos ayudar a las familias con nuestra ley de gratuidad de libros de texto. Hemos conseguido ampliar el permiso de paternidad sin gobernar, solo poniendo por delante las prioridades de las personas. Hemos propuesto también medidas para apoyar a las familias monoparentales y para apoyar a las familias numerosas, propuestas para ayudar y no para dificultar la vida de los catalanes, como hace este Govern.

Por otro lado, nos preguntamos cuándo va a pagar de una vez el Govern a los ayuntamientos, que han tenido que asumir la totalidad del pago de las guarderías. Nos ha extrañado que Catalunya en Comú haya retirado precisamente estos puntos de la moción, donde precisamente se le pedía a la Generalitat que de una vez por todas pagara lo que les debe a los ayuntamientos. ¿Ustedes, que presumen de ser tan progresistas y tan de izquierdas?

Nosotros no nos vamos a conformar con las declaraciones del Govern de la Generalitat diciendo que ahora no puede asumir la deuda que tiene con los ayuntamientos respecto a guarderías. ¿Les recuerdo cuánto se gastan ustedes en mantener la estructura de chiringuitos políticos, y su estructura de enchufados? Enchufados, sí, incluso enchufados huidos de la justicia, como el señor Puig o la señora Serret. ¿De verdad es más importante poner sueldazos a sus compañeros de partido que ayudar a cientos de familias catalanas en materia de conciliación?

Miren, Cataluña necesita un gobierno que solucione problemas, que gestione el presupuesto de forma eficiente, que apoye a las familias, que apoye a la infancia y a las personas más vulnerables de la sociedad. Este Govern sigue demostrando día a día su incapacidad para garantizar justicia social e igualdad de oportunidades. Este Govern es inestabilidad y retroceso social. Esperamos que sus días, por el bien de Cataluña, estén contados en la Generalitat.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Perdón, sí, desde el escaño. Vamos a dar apoyo a la moción presentada, y agradecemos la inclusión, que creemos que es buena de recordar, que ya en abril del 2017 habíamos presentado una moción parecida, que no llegó a debatirse, para la creación y la financiación del sistema de escuelas infantiles en Cataluña. Y yo creo que son buenos estos debates porque demuestran que cuando hablamos de prioridades rea-

les que afecten al dia a dia de la vida de los catalanes, de todos, sin carnet, piensen como piensen, sientan como sientan, es posible llegar a acuerdos amplios en esta cámara parlamentaria.

Yo creo que esta es una cuestión que más allá de revertir en beneficio de la conciliación de la vida profesional con la vida personal, también afecta de manera directa a sentar las bases de lo que tiene que ser la futura educación y el desarrollo educativo de los niños y de las niñas. Y que por lo tanto es bueno, no solo que se regule en un marco normativo esta educación, sino además que haya un compromiso firme, un compromiso por parte de la Administración de que se va a dotar de recursos, y esperamos que en el futuro ese compromiso se vea reflejado y se mantenga en el tiempo, y no nos encontremos de nuevo con partidas presupuestarias, como pasó en el año 2015, que peguen un hachazo a este tipo de educación.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada Jéssica Albiach. Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Señora Valencia, hemos retirado los puntos que usted comentaba porque se aprobaron hace dos días. Usted estaba en este Pleno y usted los votó a favor, por tanto, no entendemos a lo que se estaba refiriendo.

Dit això, voldria agrair la quantitat d'esmenes que hem rebut, que han sigut moltíssimes, i gairebé de tots els grups parlamentaris, del PSC, de la CUP, del Grup Republicà, de Ciutadans i de Junts per Catalunya. N'hem incorporat també moltes, perquè creiem que milloraven el text i anaven en el mateix sentit i responien a la intenció i a l'esperit de la moció. Crec que podem sortir satisfetes, perquè avui sortim amb un acord ampli, un acord de país, d'aquells que fan consens. Que, això sí, ara s'ha de complir, i per això vetllarem des del meu grup parlamentari, pel compliment d'aquesta moció; també pel compliment de la proposta de resolució que vam aprovar fa dos dies per al finançament de les escoles bressol i la corresponsabilitat de la Generalitat.

I només agrair el to de les intervencions i dir que avui sortim amb un compromís amb el present però també amb el futur, i amb un model de societat millor per a totes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Passarem ara a la votació.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Abans de votar la moció, crec que ja ha quedat prou clar, però, en tot cas, els recordo que s'han retirat els punts *a*, *b* i *c* del punt número 2, eh? Demano als grups si es pot votar el conjunt de la moció en una única votació. Sí? *(Pausa.)*

Passem, doncs, a votar aquesta moció.

Comença la votació.

La Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància s'ha aprovat per unanimitat, és a dir, 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Un cop votada aquesta moció, suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

Moltíssimes gràcies.

La sessió se suspèn a la una del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i de Polítiques Digitals i Administració.

El president

Bona tarda, diputats, diputades; seguim amb l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat

302-00009/12

El novè punt és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la senyora Andrea Levy. Quan vulgui, diputada.

Andrea Levy Soler

Bé. Com que tinc dos minuts i mig, seré breu. La veritat és que aquesta és una moció subsegüent a una interpellació que, com s'ha pogut veure en el text, en l'enunciat, hem intentat que fos el més obert i el més transversal possible. Entenem que, inclús, els grups independentistes, que se senten –ells sí– reflectits en la televisió i els mitjans públics i la ràdio de Catalunya, doncs, podrien votar-hi a favor, perquè crec que no poden estar en contra de garantir una televisió, amb una programació i una ràdio..., una programació que sigui reflex de la diversitat i el pluralisme polític, social i cultural de la societat catalana.

Em sobtaria molt que no estiguessin a favor d'això. De la mateixa manera que creiem que els grups independentistes també han d'estar a favor d'obrir a un ventall d'empreses externes audiovisuals, més gran, la contractació de la programació de TV3. Entenc que no poden estar en contra d'això. I també crec que els grups independentistes, ells sí que es veuen representats a TV3, no tindran res en contra d'adoptar les mesures necessàries perquè, en propers processos electorals, els mitjans de comunicació públics garanteixin el compliment dels principis continguts a la legislació electoral. I que, per tant, no anem a un altre procés electoral en el qual TV3 i Catalunya Ràdio siguin sancionats *a posteriori*, per la Junta Electoral, per les cobertures que han fet, de forma subjectiva, com va passar en el darrer procés electoral, on va sancionar la senyora Mònica Terribas pels seus editorials, efectivament, amb biaix independentista; o la cobertura de TV3, per exemple, de les manifestacions independentistes a Brusselles, sense tenir en compte aquesta diversitat i pluralisme de la societat catalana.

Per tant, jo crec que aquí es retraten, i aquí, en aquesta moció, vostès demostraran si realment TV3 té l'anhel, l'ambició de ser una televisió..., i Catalunya Ràdio una emissora de ràdio amb voluntat de ser transversal i reflex del pluralisme a Catalunya, o bé si, com fins ara, TV3 només... –i Catalunya Ràdio–, només seran al servei de la causa independentista.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes presentades, és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula el senyor David Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, president. Diputats, consellera..., els haig de confessar que és realment desesperant recordar, a cada ple que es porta una moció sobre els mitjans de comunicació, quina ha de ser la funció de servei públic que aquests han d'exercir. És trist i és realment indignant constatar que els criteris que han de regir en la nostra televisió i en la nostra ràdio no s'apliquen. Però, lamentablement, això ja és la tònica habitual.

Vostès han aconseguit que TV3 sigui l'altaveu de les tesis separatistes i han fet molt bona feina; se'ls ha de reconèixer que han fet molt bona feina. Els seus objectius, els han aconseguit a través de diferents vies, de diferents camins. Un d'aquests, per exemple, és a través del director que vostès van posar –o els seus predecessors–, una persona que, tant a la comissió de control, com a les diferents entrevistes, diu que: «La televisió pública ha de representar la majoria parlamentària i la majoria social.» Com ell creu que la majoria social és independentista, digui el que digui la realitat, doncs, ho trasllada a la programació de la televisió i ho trasllada a la línia editorial.

Com deia Hegel: «Si la realitat no s'ajusta, en aquest cas, al relat del senyor Sanchis, o dels senyors independentistes, doncs, pitjor per la realitat.» En primer lloc, deixi'm que els digui que el director de TV3, aquell que fa conferències amb vostès i amb estelades al darrere, doncs, està equivocat. La televisió pública ha de representar el conjunt dels ciutadans, perquè són aquests, el conjunt de tots els ciutadans de Catalunya, qui paga la televisió i la ràdio públiques. Crec que seria bo que prenguéssim consciència d'això.

Però és que, si acceptéssim les seves premisses, les premisses del director de TV3, que són inacceptables, però tot i si les acceptéssim, també estaria equivocat. D'una banda, perquè és evident que l'independentisme no té majoria social. I de l'altra, perquè el Parlament de Catalunya, en aquesta seu parlamentària, el Parlament i la seva majoria parlamentària, el va reprovar del seu càrrec. Per tant, seguint la lògica del senyor Sanchis, aquesta persona no hauria d'estar en el seu càrrec. Per tant, queda clar que amb declaracions com aquestes és difícil que els criteris de pluralitat, de neutralitat, d'objectivitat, doncs, es visualitzin en la línia editorial i en els programes dels nostres mitjans, però hi ha molts motius, molts, que fan que, des de Ciutadans, alcem la veu a aquesta vulneració dels criteris que han de regir.

Per exemple, la renovació del Consell de la Corporació, que el seu mandat, com tots vostès saben, està caducat. Per cert, no només ho reclama Ciutadans, crec que ho reclamen molts altres grups d'aquesta cambra parlamentària i també el Comitè d'Empresa. Nosaltres creiem que s'ha de fer renovant-lo amb àmplies majories, amb amplis consensos, i també per concurs públic. I així ho reclama la llei que hem presentat, de nou, en aquesta nova legislatura, per modificar la Llei de l'audiovisual.

Aconseguirem d'una vegada realitzar tots aquests canvis necessaris? A nosaltres ens agradaria que sí i així ho esperem. Però, què és el que està passant? Què és el que està passant per no aconseguir-ho? Doncs que els partits de Govern s'estan barallant entre ells, per saber quines són les seves cadires, i, per tant, està la qüestió paralitzada. Volen, si us plau, deixar d'utilitzar els mitjans públics com un aparell de propaganda al servei dels seus partits? Volen ser una mica responsables amb els mitjans públics?

La consellera Artadi, en la seva rèplica a la interpellació, no sé si ho recordarà perquè fa tant de temps que tenen el ple tancat, doncs, no sé si ho recordarà, deia que estava d'acord que volia uns mitjans públics objectius, neutrals. Hi estem d'acord, hi estem d'acord...?, doncs, actuïn en conseqüència. Per què no obren d'una vegada els ulls? Per què no surten d'aquesta bombolla processista per veure que, fins i tot a nivell internacional, veuen aquesta falta de pluralitat? I no entraré a parlar del CAC, que crec que tindríem molt de temps per parlar sobre això?

En definitiva, hem presentat unes esmenes que han estat acceptades, i els ho agraïm al grup proponent, i nosaltres votarem a favor d'aquesta moció per seguir

reivindicant uns mitjans públics de tots i per a tots, i per seguir reivindicant uns mitjans públics que no siguin el *Gran Hermano* del procés, sinó que compleixin amb el servei de funció pública que han d'exercir.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, del senyor David Pérez. Quan vulgui.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats; conselleres..., votarem a favor del conjunt de punts de la moció. Votarem a favor de preservar la condició de serveis públics dels nostres mitjans. Votarem a favor que els nostres mitjans siguin, també, reflex de la diversitat, del pluralisme polític, social i cultural de la societat catalana. I votarem a favor de donar més suport al sector audiovisual del país, i votarem també a favor dels principis i continguts de la legislació electoral per evitar noves sancions, com va passar en les darreres eleccions.

I també votarem a favor, per enèsima vegada, de la necessitat de reformar la legislació audiovisual per renovar els organismes que tenim pendants de renovació. I faré referència, solament, a dos elements d'aquests que hem comentat: la necessitat de pluralisme, de més pluralisme. La consellera deia: «No, els nostres mitjans ja són plurals.» No són plurals –no són plurals–, hi ha un 80 per cent de l'electorat independentista que veu TV3; però la gent que vota partits no independentistes, en el millor dels casos, és el 17 per cent que veu TV3. Això és una anomalia i això abans no era així –això abans no era així. (*Veus de fons.*) Ah!, la culpa és de la gent, que no vol veure TV3? Home..., aquest esforç, per part de tothom, per mirar que els mitjans públics estiguin a l'abast de tothom i tothom se senti a gust veient aquests mitjans, jo crec que hauria de ser un esforç per part del Govern –crec que hauria de ser un esforç per part del Govern. (*Veus de fons.*) Ah!, no?, no fa falta? Ja som plurals. Si no ens miren, que no ens mirin..., és un error –és un error–, Gerard, de veritat, és un error, però bé...

L'altre tema: per enèsima vegada, hem de dir que hem de renovar els mecanismes de control, la corporació, la CCMA. Absolutament d'acord, David, senyor diputat; absolutament d'acord, com hem fet a Madrid; absolutament d'acord, com vam fer a Televisió de Barcelona, a BTV, com nosaltres ja vam fer històricament i com és la proposta que estem fent i que hem fet sempre, en aquest Parlament. I que, a més a més, després i de manera consensuada, amb dos terços del Parlament i que, a més a més, es pugui fer, també, amb un sistema públic i que..., diguem-ne, qualsevol professional es pugui presentar en aquesta renovació dels òrgans.

Però mireu, els grups de l'oposició, nosaltres hem volgut fer això sempre de manera consensuada. Ho hem intentat, però arriba un punt... –que ja ho dic aquí i ja ho anuncio–, que arriba un punt que ens hem de posar a fer-ho. I si no hi ha manera, nosaltres..., jo demanaré al meu grup parlamentari que la setmana que ve o l'altra, com a molt, presenti una iniciativa legislativa per fer-ho. Perquè fa massa temps que ho diem en aquest plenari, i, el que és pitjor, és que sembla que quan ho diem, que hem de renovar els mecanismes de control, ja ens quedem tranquils. No, no..., fa sis mesos que ho diem, doncs fem-ho d'una vegada. I jo crec que tenim un compromís. I qui ho ha de fer són els partits de Govern, dic jo, ah!, si els partits de Govern no ho fan, ho farem nosaltres, eh?

Per tant, senyora diputada, Andrea Levy, absolutament d'acord amb el conjunt de la moció, i votarem tots els punts de manera favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Senyora Levy, tot el que diuen en la seva moció és formalment correcte, els ho hem de reconèixer: aquesta vegada no venen amb cap barbaritat en el text respecte al que cal fer amb la corporació. El que passa és que venint de vostès, que no han estat pas exemple de virtuts, precisament, de pluralitat quan depenien de governs seus alguns mitjans de comunicació públics, la veritat és que es fa difícil votar-los a favor. Però, a més, centrant-nos en el que estem tractant avui, quan són vostès els que usen constantment la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals com a arma llancívola, es fa difícil votar-los a favor punts per molt que siguin formalment correctes.

Per tant, ja l'hi dic, ens abstindrem en la seva resolució, igual que vam fer amb la que van plantejar amb pràcticament els mateixos punts en el Ple de política general.

I els reiterem la petició que ens feien per escrit fa poques setmanes els representants de treballadors dels mitjans de la corporació, tant els comitès d'empresa com els consells professionals de TV3 i Catalunya Ràdio, que ens demanaven a totes «compromís ferm d'aturar els discursos i missatges d'agitació contra TV3, Catalunya Ràdio i la resta de mitjans de comunicació per no fomentar clima d'hostilitat contra els treballadors i les treballadores dels mitjans».

Perquè els atacs a les informadores és un atac a l'exercici d'un dret constitucional d'informació de la ciutadania. I sí, els ho diu una diputada que, des de fa anys, s'està queixant de l'esbiaixament general que ha agafat la informació i la visió que es mostra també en bona part de la programació dels mitjans de la corporació; que també està molt preocupada per les dades que fa un moment també s'esmentaven, en què ens diuen que un 80 per cent de la ciutadania que diu haver votat partits independentistes veu TV3; però, en canvi, només un 15 per cent dels electors de Ciutadans, PSC o PP veuen TV3. I això és negatiu i ningú pot valorar-ho positivament. Això és fer que la televisió de Catalunya deixi de ser la televisió del país i no només pel tema lingüístic. Per tant, ens hem de preocupar i ocupar, tots plegats, de capgirar aquesta situació.

Però traslladar aquesta circumstància, aquestes dades, aquesta realitat a un atac als professionals directament o generar amb elles un ambient hostil cap a l'exercici de la seva feina és irresponsable. Ho denunciem i ens en desmarquem ho faci qui ho faci. I reclamem que ningú intenti tapar amb aquest tipus de polèmiques la qüestió de fons.

La qüestió de fons és que el Parlament tenim una responsabilitat i som els que hem de resoldre el problema d'arrel. El problema és que cal fer la renovació del Consell de Govern de la corporació. I cal fer-ho amb criteri d'àmplies majories. I cal fer la reforma de la Llei de la corporació per fer realitat una desgovernamentalització real de TV3 i de Catalunya Ràdio.

En aquest sentit, aprovarem l'últim punt que han afegit a la moció del Partit Popular via la transacció amb Ciutadans. És el mateix que nosaltres, més o menys, vam plantejar al Ple de política general, el que hem aprovat en múltiples mocions i resolucions i, evidentment, per coherència, aquest punt sí que els el votarem a favor.

Però també els dic que no fent mocions ni resolucions avançarem, ho estem veient i ho hem vist els darrers anys. Per això fem més. Tinc aquí un text d'una proposició de llei, i els ho passaré ara als portaveus de tots els grups parlamentaris perquè la signin. És el text al qual vam arribar per consens en una ponència de llei al final de la legislatura passada per renovar la Llei de la corporació, per renovar la Llei del Consell de l'Audiovisual, per poder fer la renovació dels òrgans de govern d'aquestes dues entitats amb àmplies majories i amb total seguretat jurídica. I, per tant, avui

mateix vostès poden signar aquest text, el podem registrar i podem fer una tramitació ràpida per poder fer les modificacions legislatives, com a mínim d'aquests punts, i fer la renovació que cal del Consell de Govern de la corporació i, també, del Consell de l'Audiovisual.

Prou de discursos fàcils i incendiàris d'uns i altres, prou d'utilitzar els professionals i la ciutadania per alimentar-los i una mica de responsabilitat per resoldre allò que ens pertoca al Parlament de Catalunya. Signin ja aquest text, que tots els grups havíem assumit l'estiu passat, per al qual tots vam renunciar a alguns dels matisos que tenim respecte a com s'ha de fer aquesta renovació, però que com a mínim ja té un consens previ i ens permet fer-ho per la via ràpida. Si no ho signen, doncs, tots acabarem al final retratats en si realment volem atacar de fons o no la qüestió de fer més plurals els mitjans de la corporació.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP -Crida Constituent, de la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda. S'han dit moltes coses ja en les intervencions dels anteriors grups. Nosaltres, així, objectivament, amb el redactat que planteja el Partit Popular..., bé, podríem estar-hi d'acord. Que volem uns mitjans que representin i que demostrin la diversitat d'aquest país? Per descomptat –per descomptat–, que ho volem. Però és evident, amb la seqüència de mocions, propostes de resolució que han presentat, quina és la intencionalitat que té aquesta moció? La intencionalitat que té és menys-tenir la feina dels professionals dels mitjans públics. I és que, a més a més, té molt poca credibilitat que vostès, Partit Popular, facin una proposta sobre aquestes qüestions amb el que han arribat a fer amb els mitjans públics a l'Estat espanyol.

També, com ja han dit els companys dels comuns, nosaltres, per coherència, els votarem a favor el punt que precisament és una esmena de Ciutadans. Però és que, a més a més, ens sorprèn –ens sorprèn– aquesta necessitat i aquesta voluntat de votar aquest punt del PP. Perquè nosaltres mateixos la setmana passada presentàvem al debat de política general una proposta de resolució amb la mateixa intencionalitat: la necessitat urgent, que ja s'ha posat sobre la taula, de renovar la governança dels mitjans i de la Corporació de Mitjans Audiovisuals de Catalunya. El que passa és que si ho presenta la CUP no és una prioritat, però si ho presenta el PP, sí. A nosaltres ens és igual qui ho presenti, el que creiem és que és una prioritat. I el que s'està fent per part del Govern d'aturar i posposar aquesta renovació, doncs, la veritat, a nosaltres no ens agrada. Creiem que cal fer un procés d'elecció parlamentari per dos terços de la cambra.

Però aquesta desgovernalització dels mitjans de comunicació no és l'única clau de la qüestió: el que cal és una despartidització. I en això potser entrariem en molts debats, amb el que li agafem el guant en el text de consens per modificar la llei de forma urgent, per descomptat, els ho hem dit sempre. Sempre ens hi trobaran, aquí.

Ara bé, no canviem aquesta llei per arribar a una mena d'amplis consensos quan el que potser volen és cadascú la seva cadira. Ja els ho diem ara: nosaltres no volem la nostra cadira en aquesta governança al consell de governança dels mitjans de comunicació públics. El que nosaltres volem és que sigui més professional, més transparent, que estigui al servei de la gent i que els treballadors i les treballadores de TV3 i Catalunya Ràdio hi tinguin representació i puguin participar de les decisions més importants que es prenen en aquest espai.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la diputada senyora Jenn Díaz. Quan vulgui.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Conselleres..., bé, ja hi tornem a ser, ja som aquí una altra vegada per debatre sobre els mitjans públics del país, per qüestionar el rigor i la professionalitat dels seus treballadors. Som aquí un altre cop per debatre una qüestió que podem resumir fàcilment citant el senyor Albiol, que ara no ens acompanya. Volen, vostès, tancar TV3 i obrir-la amb gent normal. Tenint en compte que el projecte que el PP ha tingut per als mitjans públics de l'Estat és que «si no t'agrada, canviïs el canal», em sembla una mica agosarat venir aquí a fer un exercici de cinisme i demagògia, a intoxicar, a fer discurs polític d'una qüestió tan important.

Els mitjans públics catalans són també, entre d'altres coses, el motor de l'impuls de la cultura i de la llengua. I és potser aquest motiu, i no ben bé la pluralitat que demanen als mitjans, el que realment els preocupa. Perquè és en la defensa de la llengua i la cultura on vostès queden desprotegits, neutralitzats i sense discurs. Perquè és amb la cultura i la llengua, amb el seu foment, amb els hàbits de consum i la protecció de la llengua, quan vostès i els seus socis queden silenciats, s'empetiteixen, perquè no els interessa, els fa nosa per al seu discurs de confrontació perquè no hi encaixa. Demanen monogràfics de convivència però segueixen amb els seus mantres i tensionant.

L'amenaça real és aquesta: que no volen obrir TV3 amb gent normal, la volen tancar i menystenir, com ho fan amb el moviment republicà. La volen tancar i anular, volen uniformar el discurs des dels mitjans públics, com ja han fet a l'Estat i han comentat les meves companyes, i volen polititzar els mitjans. A aquestes alçades tampoc és que ens sorprengui gaire, perquè, per què no ho haurien de fer, si polititzen l'escola, si polititzen la llengua, si polititzen fins i tot els cognoms, si polititzen l'origen dels ciutadans d'aquest país, si ho polititzen tot per distorsionar la realitat social?

I, en lloc de deixar que la política sigui on ha de ser, aquí, al Parlament i no a les escoles, al Parlament i no a la llengua, en lloc de deixar que la política s'expressi al seu lloc natural fan tot el contrari: la judicialitzen i la porten als tribunals, amenacen amb querelles, entorpeixen la política amb majúscules.

Quan parlen de tancar TV3 i obrir-la amb gent normal, suposo que es refereixen a la televisió que ens va deixar la Junta Electoral: una televisió coaccionada, amenaçada; una televisió que no podia dir «exili», que no podia dir «president Puigdemont», ni «consellers empresonats»; una televisió i un espai públic que no podia exhibir el color groc. Aquesta és la televisió de gent normal amb la que somien, aquella que censura i aniquila les idees, les llibertats, els drets, representin a qui representin, tinguin o no majoria social, tant els hi és. Potser per primer cop ens posarem d'acord amb el senyor Albert Rivera, aquests mitjans que van passar per les tisores de la Junta Electoral s'assemblen més al Nodo que no pas a uns mitjans moderns del segle XXI actualitzats i, en definitiva, democràtics.

Mentrestant, en un món paral·lel al seu, a TV3, hi trobem veus de tot tipus, fins i tot aquelles veus que ens ofenen profundament, fins i tot Vox, acusació popular i artífex de la judicialització de la política catalana i, per tant, del que voten els nostres ciutadans i les nostres ciutadanes, fins i tot un partit d'extrema dreta ha tingut cabuda a TV3, fins al punt d'incomodar l'audiència arriscant i posant per sobre de tot la informació i el possible interès de la societat. La reacció contrària, però, no és la mateixa quan a un programa de Televisió Espanyola hi apareixen les paraules del vicepresident Oriol Junqueras. Això és el que vostès consideren una televisió pública amb gent normal? Una televisió de part i atemorida? Una televisió que no pugui donar espai a un home com l'Oriol Junqueras, que ha tingut més respecte per vostès

del que vostès han tingut mai per ell? Això és el que volen, una televisió vestida de negra tots els divendres? Aquest és el projecte que tenen de mitjans públics?

No m'estranya gens, perquè el problema per al senyor Albert Rivera, i ho va dir a *Els matins*, amb la periodista Lúdia Heredia..., el problema és que els periodistes puguin fer i triar aquelles preguntes que considerin oportunes. Això és el que els preocupa realment: no poder-ho controlar tot. Però ens ho posen molt fàcil, en el fons, perquè les dades parlen per si soles i no ens cal rebaixar el debat ni caure, com vostès, en la irresponsabilitat.

Els informes del CEO, del CIS, del CAC i, més important encara, l'audiència, els responen amb la contundència que mereixen, però no només: aquest Parlament defensarà els seus mitjans públics tantes vegades com calgui.

En el tercer punt ens abstindrem, perquè considerem que la neutralitat política en el moment en què votem els grups parlamentaris no és possible, però en la resta de punts combatrem aquesta demagògia: aquí, al Parlament, fent política i votant que no.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del senyor Josep Riera.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Conselleres, diputats, visitants, treballadors del Parlament, senyora Levy, senyors del PP, a vostès els fan fora del Govern espanyol, els plega Mariano Rajoy, els plega Soraya Sáenz de Santamaría, els plega el senyor Albiol també, però les seves obsessions es queden. O van a més, perquè el senyor Casado ha de competir amb el senyor Rivera i amb Vox per l'espai ultra, ara.

Ara la recepta contra Catalunya és un altre 155 ampliat als mitjans públics, com si l'anterior no hi hagués potinejat prou. Amb aquestes intencions, no creuen que aquesta moció els queda una mica curta, una mica fluixa? Però ja que hi som, parlem-ne.

Dissimuladament, posant-hi una pell de xai –Ciudadanos no tant–, continuen qüestionant... –no tant «pell de xai», «qüestionant» sí–, continuen qüestionant el model de mitjans públics catalans. Ara l'argument sol ser –avui no ha tingut temps de dir-lo però l'ha repetit moltes vegades–: «Audiència no equival a qualitat i pluralitat.» Mirin, tenen raó, perquè algunes televisions ho demostren sovint; fan una programació infecta però tenen audiència. Però es dona el cas que TV3 és líder d'audiència i, per desgràcia seva, també és la televisió de més confiança i la més creïble, la més plural, la de més qualitat, com indiquen tots els controls que s'hi apliquen. Vostès el que fan constantment és posar en dubte la professionalitat dels treballadors d'aquests mitjans.

En aquesta moció també parlen de la contractació externa, i d'obrir-la a més empreses productores. Dient això ignoren premeditadament, un cop més, la realitat. La contractació de la corporació es regeix per criteris de transparència i de llibertat de concurrència, amb crides públiques per a tot el sector. Ignoren premeditadament que tota la contractació es pot consultar a l'Espai de la transparència de la corporació i que, si es fa aquesta consulta, es constata que es treballa amb un amplíssim ventall d'empreses diferents.

I, quan parlen de sancions a l'Administració electoral per vulneració de la neutralitat informativa només cal posar-ho en context, i ho deia la companya Jenn Díaz: va ser la hipermotivada junta electoral, que, en plena aplicació del 155, es va dedicar a prohibir als avis a manifestar-se de groc, a prohibir el groc a les fonts públiques i a prohibir els llaços grocs el dia del referèndum. Tot això desfà el seu relat, però no la seva obsessió amb els mitjans públics catalans.

Perquè llavors, una vegada i una altra, ve aquí la senyora Levy i ens explica que li agradava més la TV3 d'abans i la d'ara no. Aquella TV3 i aquella Catalunya Ràdio d'abans els agradaven més perquè eren els mitjans públics que reflectien la realitat d'aquell moment, la realitat d'una Catalunya que administrava l'autonomia i la del debat polític que consistia a discutir aquí en aquest Parlament si calen més competències o no, si l'autonomia estava prou finançada o no, si vostès pacten amb aquests i amb nosaltres no... «L'oasi català», en deien.

El que ha canviat de llavors a ara no és TV3, no és Catalunya Ràdio, és el país. Ara la majoria més important del país és la que vol anar més enllà, la que ha superat l'autonomia i vol la independència, i en aquest país, també, hi ha diverses opcions que estan en contra d'això, però són les que s'han alineat amb el Govern espanyol per impedir-ho i que per fer-ho han utilitzat la política, els jutges, els ultres –valgui la redundància, en alguns casos–, els bancs, les grans empreses, els mitjans de comunicació... Perquè tots plegats, tots aquests, han estat incapaços, ara també amb Pedro Sánchez al Govern, de tractar-ho com una qüestió política.

La TV3 i la Catalunya Ràdio d'ara són les que reflecteixen aquesta realitat, amb tota la seva complexitat, que és molta, certament. Repeteixo el que ja els vaig dir fa uns mesos: no és que no els agradi TV3, no els agrada com ha canviat aquest país, no els agrada com és ara, i per això posen els polítics, els activistes independentistes a la presó i volen intervenir o tancar TV3. Perquè TV3 i Catalunya Ràdio són, amb aquests defectes i coses per millorar, el mirall d'aquesta realitat; la realitat que ens diu que el que era un oasi s'ha convertit en una presó.

Per tant, ens abstindrem en el punt 3, perquè és una reiteració innecessària, però els nostres vots, els vots de Junts per Catalunya no els tindran per atacar el model dels mitjans públics. Tindran, això sí, els que ha robat el jutge Llerena, els vots que satisfan les aspiracions d'aquesta part de l'hemicicle, els vots robats que buscaven des que no van acceptar els resultats del 21 de desembre. Nosaltres, però, continuarem el nostre camí de respecte al que va votar la gent, que és el camí de la independència.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Sí; gracias, presidente. Yo, la verdad, nunca pensé que ustedes lo pondrían tan fácil. Podíamos tener sospechas de que fuera así, pero es evidente que hoy los independentistas certifican lo que venimos diciendo desde hace muchísimo tiempo, que a ustedes no les interesa una TV3 que sea reflejo del pluralismo de la sociedad catalana. Por eso –y me voy a permitir el gusto de leerlo– ustedes no quieren garantizar que la programación del conjunto de los medios públicos de comunicación de Cataluña sea reflejo de la diversidad y pluralismo político, social y cultural de la sociedad catalana. Van a votar que no, por lo tanto, ustedes ya dicen que TV3 es su cortijo independentista, y que no les interesa para nada hablar de pluralismo. Muchas gracias por haberlo certificado de esa manera.

A las enmiendas presentadas quisiera decir: nosotros vamos a sumarnos a la iniciativa que ha dicho el compañero del Partido Socialistas; creemos que es bueno que se produzca esta renovación, creemos que ese positivo que haya también una nueva ley del audiovisual. Estoy de acuerdo, pero, hombre, señores de Podemos, colaboradores necesarios de la purga y del descenso de las audiencias de TVE 1, está muy bien decir esto de: «Me abstengo en la vuestra, pero estoy de acuerdo en todo lo que decís.» *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau!

Andrea Levy Soler

Yo voy a hacer lo mismo con ustedes. Estoy de acuerdo con lo que dice en su proposición de ley, pero no se la voy a votar.

El president

Gràcies, diputada. Estem cridant a votació.

Hi ha alguna petició de votació separada? (*Natàlia Sànchez Dipp demana per parlar.*) Sí, senyora Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Votar el punt tres separat, si us plau.

El president

D'acord. Els dos punts restants es poden votar en bloc. Sí? (*Marta Ribas Frías demana per parlar.*) Senyora Ribas, digui'm.

Marta Ribas Frías

Per demanar votació separada de l'últim punt. L'últim ja queda separat? Sí?

El president

L'últim és el 3. És el que s'acaba de demanar que es voti separatament.

Marta Ribas Frías

Molt bé, disculpi, doncs, el *despiste*. I per al·lusions directes que ens feia la senyora Levy, tot i que ens diu «*los de Podemos*».

El president

No, les al·lusions són al·lusions directes. Aquest matí, evidentment, no hem donat la paraula per a això, per tant, seguirem la mateixa tònica, senyora Ribas. (*Pausa.*) Molt bé.

Passem, ara sí, a la votació.

Votarem, primer, el punt tercer d'aquesta moció –el punt tercer–; és a dir, l'últim punt, eh? Votem el punt tercer.

Comença la votació.

Aquest punt, el punt tercer d'aquesta moció queda aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

Passem ara a votar els dos punts restants d'aquesta moció, és a dir, l'1 i el 2.

Comença la votació.

La resta de la moció queda rebutjada per 57 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Manifestació de condol per les víctimes dels aiguats del 9 d'octubre a Mallorca

Abans, però, permetin-me que, en nom de la cambra, expressi el nostre més sincer i profund condol per les víctimes mortals provocades per les intenses pluges a Mallorca, ahora que manifestem, com a Parlament de Catalunya, la nostra solidaritat amb els familiars de les víctimes.

Per aquest motiu els proposo, diputats i diputades, guardar un minut de silenci, en senyal de dol.

(*La cambra serva un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

Seguim amb l'ordre del dia. El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre turisme. És una moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i, per exposar-la, té la paraula la senyora Laura Vílchez. Quan vulgui.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, president. Gracias, diputados, diputadas. Miren, España es un gran país. Y yo de verdad que creo que esto hay que decirlo más. Tenemos que poner en valor que, dejando de un lado lo que nos quieren hacer creer, en España se emprende, se innova, se crea y se lucha por recuperarnos de una crisis que nos ha golpeado y nos sigue golpeando con fuerza.

Como saben, el turismo en España hace que seamos una de las principales potencias mundiales en este ámbito, y Cataluña también. El turismo supone, en Cataluña, nada más y nada menos que un 12 por ciento del producto interior bruto y nada más y nada menos que el 13 por ciento de los puestos de trabajo, unas cifras nada despreciables como para que el Govern no solo no les esté apoyando, sino que les esté complicando la vida con sus fatales decisiones y, por tanto, generando una inseguridad jurídica y política que para nada les beneficia.

Todo el sector sabe –y ustedes también lo saben– que este año han bajado la ocupación, la facturación y las pernoctaciones tanto de visitantes internacionales como del resto de España, estos últimos hasta un 11,3 por ciento, según los datos de julio del Idescat.

La marca Cataluña y, en especial, la marca Barcelona se han visto gravemente erosionadas por varios factores, pero el más vergonzoso es el que han provocado ustedes: unas campañas de turismofobia que llevan a cabo partidos que están en el Gobierno o las que hacen algunos de sus socios. Y, miren, que todo esto lo nieguen es muy ridículo –es muy ridículo–, porque tienen que verlo, tienen que entenderlo y tienen que empezar a actuar en consecuencia, porque es de cajón y estos datos son totalmente objetivos.

Lo peor es la incertidumbre, porque lo que sí es cierto es que no estamos viendo hoy los efectos que sobre el sector del turismo vacacional y de congresos van a tener sus decisiones. Cualquiera que analice con un mínimo de rigor y de seriedad esta situación llega muy fácilmente a la conclusión de que estos impactos se van a ver a medio o largo plazo. Y esto lo digo yo, pero también lo dice el secretario general de la Organización Mundial de Turismo, que alerta de la erosión que causa en el turismo una situación de tensión política.

Más ejemplos. Países como Alemania, Reino Unido, Australia, Canadá y Estados Unidos, no sé si lo saben, pero advierten desde sus embajadas a sus ciudadanos del conflicto de España. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) ¿A ustedes esto les parece normal? ¿Les parece normal que las embajadas estén advirtiéndoles a sus ciudadanos sobre el conflicto que sería viajar a Cataluña? ¿O esto también es mentira? ¿Estas embajadas también crean relatos falsos? ¿Ven lo ridículo que resulta su discurso fuera de su burbuja procesista? Nosotros vamos a seguir manteniendo nuestra voluntad constructiva por y para el sector.

Y con la moción que hoy presentamos vamos a intentar que se pongan a trabajar en aquello que realmente es útil para el sector y para la economía catalana. Vamos a intentar que dejen de cerrarse en ustedes mismos, que dejen de intentar poner fronteras, que dejen de despreciar a los que vienen o a los que querrían venir a visitarnos porque eso nos hace bien –nos hace bien. Hace bien a muchos pequeños negocios, hace bien a muchas familias que viven del turismo, y si el sector va bien, a ellos les va bien.

Y teniendo en cuenta que son el 13 por ciento los puestos de trabajo en Cataluña, vamos a cuidarlo. Vamos a cuidar a todos esos profesionales del turismo que va desde cocineros hasta hoteleros, desde restauradores hasta comerciantes. Vamos a mostrarnos como somos: plurales, abiertos, modernos.

Y ustedes, los gobernantes, tanto de la comunidad como del mayor activo turístico que tenemos, que es Barcelona, tienen que dejar de hablar mal de España, porque..., tienen que dejar de hacerlo porque es que lo hacen cada día. Por eso hemos presentado una moción con catorce puntos, con propuestas variadas de actualización, de dinamización de nuevos modelos, de digitalización, por supuesto, sin olvidarnos de la lucha contra la precariedad laboral o la seguridad en las calles.

En definitiva, vamos a intentar que este nuestro granito de arena..., que trabajen para este sector y que trabajen bien, y sean, por fin, parte de la solución a esta incierta situación que vivimos, y que, por favor, dejen de ser parte del problema.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, parlar de turisme no pot ser només parlar de dades macroeconòmiques sobre el pes del turisme en l'economia catalana, i no pot ser tampoc reduir el paper dels governs a la promoció turística i a la desregulació del sector. Ni els governs són agències de viatges, ni són enquestadors de satisfacció, ni Catalunya és Marina d'Or, ciutat de vacances.

Parlar avui de turisme és parlar d'un sector que té un pes estratègic en l'economia catalana i un impacte directe en la nostra societat. Per tant, parlar de turisme és parlar de governar un model turístic propi i no d'obrir les nostres ciutats a la desregulació i a la precarietat.

Aquesta moció arriba tard, arriba després de la temporada alta de turisme i arriba més com una excusa per parlar del procés que com una oportunitat per parlar del nostre model de turisme. Però nosaltres no volem perdre l'oportunitat de poder-ho fer.

No volem construir ciutats per al turisme, sinó que volem construir un model de turisme per a les nostres ciutats. I això passa perquè el Govern governi i defensi els interessos de Catalunya i de la seva ciutadania.

Davant la desregulació que amenaça el dret a un habitatge digne, és necessari que el Govern governi i segueixi els passos de l'Ajuntament de Barcelona, que ja ha tancat més de 2.400 pisos turístics il·legals.

Davant de la desregulació que amenaça el sector del taxi, exigim que el Govern governi i posi fre als fons voltors, tal com ha fet l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Nosaltres coincidim amb vostès que és necessari que el Govern estudiï el sector, però no només per posar negre sobre blanc de l'any 2017, sinó, especialment, per construir entre tots un model turístic de futur, un model sostenible que sigui motor d'igualtat i de prosperitat.

Volem que el turisme formi part de les nostres ciutats, però no que siguin ciutats per al turisme, i volem que els governs governin per garantir que no siguin motors de desigualtats.

Donarem suport a la seva moció en tots aquells punts que reforcen el paper del Govern en la millora i la gestió del model turístic, però hi ha problemes de fons que trobem a faltar, no només en la seva moció, sinó en la seva aposta econòmica.

La temporalitat del sector turístic supera ja el 30 per cent, nou punts per sobre de la mitjana de l'economia catalana i quatre punts i mig més que el 2016. Cal revertir els efectes de les reformes laborals i dotar de recursos la inspecció de treball perquè

afronti el frau laboral. La rendibilitat hotelera ha augmentat un 49,7 per cent en deu anys, una xifra que contrasta amb el fet que les cambres de pis segueixin cobrant dos euros amb trenta cèntims per cada habitació, i que contrasta amb què vosaltres hàgiu bloquejat durant dos anys la reforma de l'Estatut dels treballadors per evitar que el model turístic es construeixi sobre les externalitzacions, les retallades salarials i la precarietat laboral.

Quan parlen de turismofòbia, com fan vostès en la seva moció, o parlen de la marca Catalunya, hauríem de preguntar-nos si per a Ciutadans és turismofòbia que les cambres de pis protestin davant dels hotels que les exploten laboralment, o que els veïns protestin perquè el turisme descontrolat els expulsa dels seus barris. O si és turismofòbia que els treballadors, la majoria joves i temporals, protestin per les seves condicions laborals. O al revés, si volen, si la marca Catalunya que volen construir com a promoció del turisme volen que invisibilitzi que es construeix sobre un model turístic que genera precarietat.

I, per últim, als partits del Govern. Governar no és només ocupar una cadira i dir que governen des del primer dia que s'hi van asseure. Governar és que les administracions posin fre al desgovern de l'especulació i la precarietat que amenacen la societat catalana.

Per això exigim al Govern que governi, que en aquesta situació d'excepcionalitat democràtica, econòmica i social, situï la Generalitat com a garantia d'un model turístic sostenible i ordenat, que no expulsi els nostres veïns dels barris, que freni la precarietat laboral en el sector, i que exigeixi a tots els actors econòmics que no siguin motor de desigualtat sinó d'equitat i progrés.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, mirin, nosaltres, els republicans, tenim molt clar quin model de turisme volem: aquell que faci de Catalunya una destinació de qualitat; aquell amb una oferta diversificada que permeti assegurar la sostenibilitat econòmica, social i ambiental de l'activitat turística, i, evidentment, aquell que contribueixi a donar a conèixer a tot el món els trets que ens distingeixen.

Per a nosaltres això passa, per exemple, per garantir la qualitat i la sostenibilitat dels serveis als turistes fent que els beneficis que genera el turisme es distribueixin entre tota la població. O, per exemple, impulsant alhora que preservant el nostre patrimoni cultural i natural; un factor de competitivitat únic de gran valor i que parla de qui som a través d'elements històrics, culturals, naturals i patrimonials. Entenent, per exemple, que la marca Barcelona és clau per potenciar l'activitat turística de país. Per això és fonamental garantir l'encaix i la compatibilitat entre l'activitat turística i les funcions urbanes i residencials de la ciutat.

Només donaré dues dades de l'Institut Nacional de Estadística, que resumeixen prou bé l'estat de salut del turisme a Catalunya. Primera dada, les xifres de visitants internacionals segueixen sent de rècord, com ja ho van ser el 2016 i com ja ho van ser el 2017. Catalunya és primera destinació turística incontestable de l'Estat espanyol, quasi el 25 per cent dels turistes internacionals que arriben a l'Estat espanyol passen per Catalunya. I això malgrat tots els «malgrats»: malgrat l'atemptat del 17 d'agost; malgrat les garrotades i la violència d'Estat patida i totes les imatges que van circular pel món de ciutadans que estaven sent colpejats l'1 d'octubre; malgrat els boicots econòmics, empresarials, bancaris, etcètera.

Segona dada, fins aquest agost, els turistes internacionals que han visitat Catalunya han fet una despesa superior a l'any passat. És a dir, que Catalunya es consolida com una destinació que avança més en qualitat que en quantitat, exactament en la línia del model de turisme que necessitem, que busquem i que volem.

A partir d'aquí entenem que cal escoltar aquelles propostes que puguin contribuir a acostar-nos a aquest model, a reforçar-lo. Nosaltres, els republicans, som gent dialogant, propositiva i constructiva de mena. Celebrem que vostès, per una vegada, s'hagin esforçat a intentar ser propositius. Això ha permès millorar els punts de caire més sectorial. I dic millorar perquè moltes de les seves propostes semblen tretes d'un fons d'armari ple de naftalina i tirar-la endavant. Al final s'ha pogut tirar endavant.

Però llavors arribem al punt crític, al punt polític, eh?, de la moció, al concepte. I llegeixo exactament: «Preservar los espacios públicos, los principales iconos turísticos –etcétera– de los símbolos políticos que pudieran generar enfrentamiento o división con el turismo procedente de otros países y especialmente con el del resto de España.» Pregunto, per fi han entès –entenc que per fi han entès– que els símbols franquistes s'han d'eliminar de l'espai públic, tal com preveu la llei, perquè representen la Dictadura i la repressió exercida per un genocida, eh? (*Aplaudiments.*) Perquè és obvi que això genera un malestar entre els demòcrates, siguin o no siguin turistes. De fet, genera malestar entre qualsevol persona que tingui dos dits de front. És això el que buscaven amb aquest punt?

O potser els preocupen els llaços grocs? Potser és que els preocupen els llaços grocs? M'estan dient que els preocupen els trossets de plàstic de color groc, els llacets de color groc amb els quals la ciutadania expressa lliurement, cívicament, pacíficament, la seva solidaritat i reivindica la llibertat i la innocència dels presos i les preses polítiques? A veure si ho entenc, doncs. O sigui, els molesta això (*l'oradora s'assenyala el llaç que duu posat*), la llibertat d'expressió, però no els molesta que existeixi un mausoleu feixista que seria la vergonya suprema en qualsevol estat democràtic que hagués fet un mínim exercici real de reparació històrica i de memòria històrica.

O sigui que els molesta això, aquest llacet (*l'oradora s'assenyala el llaç que duu posat*), la llibertat d'expressió, però no els molesten els símbols feixistes que falten al respecte i la dignitat de tantes víctimes i que s'exhibeixen impunement a les manifestacions insòlites on vostès participen sense massa problemes ni cap tipus de pudor.

S'adonen del que defensen? S'adonen de com, amb el seu comportament, avalen actituds perilloses? No deu ser que vostès intenten dissimular que tenen un gravíssim problema d'intolerància a la democràcia?

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, el senyor Ferran Roquer. Quan vulgui.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, director general de Turisme, senyora Vílchez, ha explicat aquí un país i ha explicat una situació del sector turístic que no podem compartir. I no podem compartir no perquè no tinguem voluntat de no compartir-la de *per se*, sinó perquè les dades avalen el contrari del que vostè ha dit. L'hi desgranaré, però deixi'm dir-li, primer, què farem amb la seva moció subsegüent: votarem que sí als apartats 3, 5, 6, 7, 10 i 12, a les transaccions 1, 2, 8, 9 i 13. I votarem que no als punts 4, 5 bis, 11 i 14.

I deixi'm-li explicar per què. Turisme, efectivament, és un sector industrial clau en l'economia catalana. És un sector industrial clau en l'economia catalana en la

seva participació i algun dia hauria de ser-ho també en la millor distribució d'aquesta participació. Ens diuen que fem un estudi del 2018 del comportament del mercat turístic. Bé, i ens diuen també que el procés, aquest dimoni que apareix per aquí Catalunya, ha fet que vinguin menys turistes. Deuen estar també en «procés» a Astúries, que els primers sis mesos de l'any van baixar un 7,3; La Rioja, que van baixar un 5,6; Canàries –Canàries–, un 2,9 o Galícia, amb un 2,5, un descens d'un 2,5. Catalunya va descendir un 2,5, també. Només les Balears van presentar un resultat positiu.

Val a dir que, de gener a agost del 2017 al 2018, hi ha hagut una reducció en el nombre de turistes: un 2,4 per cent menys de turistes ens han vingut a veure. Això sí, han gastat un 6,7 més. Això sí, la mitjana per persona ha sigut un 9,6 per cent més, i la mitjana diària per persona, un 11,4; dos dígitos. Això és el turisme que volem, senyora Vílchez. Volem uns turistes que vinguin a utilitzar els recursos culturals, els recursos naturals de Catalunya, però que deixin més diners *per capita*, que sigui més productiu.

Només el mes d'agost, durant el mes d'agost, han vingut 31.499 més visitants que no havien vingut pas el mes d'agost de l'any passat. Aquest any –aquest any–, amb totes aquestes imatges que sortien, a no sé quines ambaixades.

I ens diuen vostès: «Preservin els espais públics de símbols polítics.» Carai! Vostès imaginin-se que els turistes sabessin que van a un país en què els seus ciutadans, a més de no poder posar urnes, no poguessin expressar-se lliurement al carrer! Imaginin que vingués un belga, que vingués un escocès, que vingués un alemany o que vingués un suís: estaria content que el país que el rep, els ciutadans del país que el rep, volguessin que tinguessin una legislació semblant a la seva, en la qual no hi ha novelles processals i a la gent que fica urnes no se'ls persegueix. Això és un valor per a aquest país, senyora Vílchez! (*Aplaudiments.*) Això ho hem de promocionar, senyora Vílchez!

Deixi'm dir-li una altra cosa. Ens diu: «Hem de fer un pla de millora de les destinacions madures.» Hi ha un pla pilot, com bé coneix el director general de Turisme, que està aquí davant, a Lloret de Mar; bé, una remodelació integral i un pensament integral del turisme en l'àmbit de Lloret de Mar –vaig tenir el gust de poder participar en el seu naixement. Bé, sap per què s'ha pogut fer? Perquè aquest país va fer l'any 2012, va crear un impost pioner en la península Ibèrica, sobre estades en establiments turístics, que va ser capaç d'induir una despesa de 63 milions d'euros fent plans de foment per valor de 22 milions d'euros.

I li donaré l'última dada que li volia donar. Ens diu que disminueixen el nombre de congressos a Barcelona. Bé. L'any 2017, any rècord: 2.134 congressos, un 10 per cent més que l'any anterior; amb un volum de negocis de 1.850 milions d'euros, un 21 per cent més que l'any 2016. Madrid, en què no hi ha procés independentista ni dimonis escuats, va ser la setena ciutat del món en matèria de congressos.

Senyora Vílchez, preocupem-nos del turisme, fem polítiques a favor del turisme, i no intentem fer política amb el turisme.

(*Aplaudiments.*)

El president

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat del Grup dels Socialistes i Units per Avançar senyor Rafel Bruguera. Quan vulgui, senyor Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Amb la vènia, president. Senyores i senyors diputats, conselleres, bona tarda. El resum i la valoració que faríem de la interpellació, és a dir, del debat generat el passat dia 4 de juliol entre la consellera i la diputada Vílchez, de Ciutadans, des del nostre punt de vista seria el següent: senyora consellera –que no hi és–, ni tot són flors i violes ni, diputada Vílchez, tot és un desastre.

És veritat que veníem d'un any 2017 molt bo, batent rècords, i que aquest 2018, malauradament, no és tan bo. Això és així. Però potser podríem analitzar, com a mínim, algunes de les causes; des del nostre punt de vista, tres. En primer lloc, un descens preocupant del turisme espanyol, com a conseqüència del debat polític en el que estem immersos. En segon lloc, la recuperació de determinades destinacions turístiques, clarament competidores amb nosaltres, com són, per exemple, Tunísia, Turquia, Egipte o Grècia, països que han invertit fortament en noves i grans infraestructures i que estan aplicant polítiques de preus *low cost*. I, en tercer lloc, preocupació pel futur del turisme de congressos i convencions i pel turisme de negocis, que afecta especialment Barcelona –i no em refereixo a l'any 2017 i 2018, sinó del futur.

I això crec que ens marca ja algunes línies d'actuació, algunes prioritats que al nostre entendre s'haurien de veure reflectides i prioritzades en els esperats i molt retardats –arriben amb molt de retard, encara no els tenim– pla nacional de turisme i pla de màrqueting. Quines són, des del nostre punt de vista, aquestes prioritats?

En primer lloc, tornar a establir una estratègia de promoció a la resta de l'Estat espanyol.

En segon lloc, substituir la lluita pel lideratge en el turisme de preus baixos i competència en preus, per apostar fermament, molt més fermament, consellera absent, per la qualitat, la diversificació, l'especialització i la innovació territorial i sectorial, la sostenibilitat, la descentralització, la regulació i ordenació dels nous fenòmens turístics i la lluita contra la precarietat laboral en el sector. Necessitem urgentment un pla de xoc per combatre la precarietat laboral, a l'estil, per exemple, del que ja ha implementat el Govern de les Balears, especialment a Eivissa i Formentera.

En tercer lloc, tornar a situar Barcelona com un destí líder a nivell mundial, a curt i mitjà termini, on, ho repeteixo, tenim un grau de preocupació important.

En quart lloc, regulació i control de les llars compartides, les habitacions i pisos de lloguer, l'oferta il·legal d'apartaments i altres allotjaments turístics, i no traspasar el problema únicament als ajuntaments.

I, en cinquè lloc, i globalment –i això correspon no només a la política turística–, tornar a l'estabilitat i a la confiança mútua des del diàleg i la cooperació institucionals.

En definitiva, necessitem com el pa que mengem tornar a parlar en positiu del turisme, posar-lo en valor, i no entendre'l com un problema, sinó com un repte i una oportunitat per generar més progrés econòmic, més inversió i més ocupació de qualitat.

El turisme és un mercat global i molt competitiu, i cada vegada serà més global i cada vegada serà més competitiu. Cal fer conviure el turisme amb la vida als territoris, fomentant espais de diàleg i de col·laboració, i cal que el turisme també sigui palanca d'altres sectors econòmics, de l'economia; per exemple, edificació sostenible, serveis urbans, logística i mobilitat, TIC i intel·ligència artificial aplicades a l'experiència turística, alimentació, salut, esports, cultura, etcètera.

No hem d'oblidar –ja s'ha dit– que el sector turístic representa el 12 per cent del PIB català i al voltant del 14 per cent de les persones ocupades, però si aquí hi suméssim el sector serveis, una bona part del qual depèn del sector turístic, aquesta xifra fregaria el 20 per cent de les persones ocupades.

I una dada que posem sobre la taula per a la reflexió. Històricament, el turisme ha estat..., ha tirat del producte interior brut del nostre país. En aquests moments, el turisme creix menys que el PIB. Dit al revés: el turisme deixa d'estirar del PIB i creix menys, el turisme, que el que creix el PIB.

Pel que fa a la moció, el nostre grup parlamentari hi votarà a favor, perquè molts dels aspectes que planteja nosaltres també els hem plantejat en més d'una ocasió en aquesta casa.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat Bruguera. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé. Sentint-los, sentim una mica de por sobre quina és la mirada que tenen cap al turisme, i a més a més amb dos representants de la meua comarca que moltes responsabilitats tenen sobre la situació i els efectes del turisme a l'Empordà.

Nosaltres, sobre la moció que presenta Ciutadans, no estem d'acord amb bona part del que presenten. Primer, perquè no té en compte la realitat que el país ha expressat amb diverses mobilitzacions. A dia d'avui, la gent els està dient que estan farts de que els beneficis econòmics es quedin en poques mans i les repercussions negatives es socialitzin entre els veïns i veïnes, amb la precarietat laboral, amb les dificultats de l'accés a l'habitatge, i també tinguin repercussions òbvies sobre el medi ambient. No hi estem d'acord perquè vol fomentar el creixement del sector turístic, encara més, i facilitar-ne les pràctiques especuladores. No hi estem d'acord perquè defensa els interessos de la patronal, i no del conjunt de la població.

El turisme és un dels sectors legals més depredadors, en el seu desenvolupament massiu, extractiu i monopolista. És aquí on es creuen les devastacions més profundes, l'ambiental i l'extractivisme.

D'altra banda, tampoc hi estem d'acord perquè amb el terme «turismofòbia» l'únic que pretenen és criminalitzar la mobilització que vetlla per un model turístic sostenible. No hi ha oposició al turisme –els hi hem dit moltes vegades– en aquestes mobilitzacions, sinó la necessitat de tenir un model turístic assentat i que faciliti la coexistència de la vida. Exigir condicions de treball i una vida dignes no és turismofòbia.

També, saben molt bé, pel que fa a les qüestions laborals..., vostès sí que ho han mig dit, i el que fan a la seva moció és proposar uns estudis. Bé, no cal que en facin molts, més estudis. Ja n'hi han, d'estudis que diuen que el sector turístic és un dels més precaritzats; ho diu l'informe del sector del turisme 2009-2026. I, a més a més, en el punt 12, el que fan és intentar d'una forma..., com intentant..., semblaria que volen penalitzar aquelles empreses que fan que durant la temporada d'estiu no hi hagi prou fluïdesa en els aeroports, i en el fons el que entenem que estan volent fer és, de nou, el que ja han intentat en altres ocasions, que és coartar el dret a vaga.

Vostès, avui, en realitat estan discutint sobre si creix el turisme, no creix el turisme, sobre les conseqüències del procés d'independència i tot plegat; però en realitat el model turístic neoliberal que defensen és el mateix. Per tant, tenen molt de camp per córrer per posar-se d'acord, però en aquest cas la CUP, nosaltres no hi serem, en la idea del país-marca, perquè nosaltres no volem viure en un aparador.

(Aplaudiments.)

El president

És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, president. Des de l'escó. Per traslladar el nostre suport a la iniciativa, que està més redactada en termes molt similars a una de l'anterior mandat que vam redactar des del Grup del Partit Popular i que entre d'altres coses conté, al nostre entendre, tres elements que, per nosaltres, són irrenunciables. El primer és col·laborar amb els municipis: hi ha una marca Barcelona, hi ha una marca Catalunya, són potents, però tenim marques com Costa Brava, Costa Daurada, la mateixa Tarragona, d'altres municipis..., i és absolutament necessari que es pugui col·laborar. Segona qüestió: ser capaços d'introduir instruments d'innovació, instruments de competitivitat a l'hora de dissenyar les nostres estratègies turístiques. I, finalment, la més im-

portant, donades les circumstàncies i també alguns discursos que s'han sentit aquí, i és fer una pedagogia a favor del turisme i en contra de la turismofòbia.

És evident que tot en la vida es pot millorar, però a mi m'agradaria que algú reflexionés, abans de parlar de manera categòrica de la precarietat, sobre les alternatives que s'ofereixen a milers i milers de persones que troben, en període d'estudis, etcètera, la seva primera feina en aquest tipus de sectors, i que a l'hora de la veritat aquí ningú és capaç d'oferir una alternativa seriosa. I, per tant, abans d'estigmatitzar, cosificar un sector tan important per nosaltres com el turisme, crec que fora bo que la gent fos una miqueta més responsable i tingués en compte la situació real de mol·tíssimes famílies que troben en les tasques estacionals del turisme un sistema per ser capaços de fer que les seves famílies surtin endavant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada Laura Vílchez.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, president. Bé, primer de tot, agrair a tots els grups la predisposició a acordar, a negociar, en definitiva, a treballar per dur a terme polítiques útils. Agrair també les esmenes que ens ha presentat Catalunya en Comú Podem; les hem incorporat. I al senyor Ferro, comentar-li un parell de qüestions.

Si ha arribat tard, aquesta moció, preguntant als grups de govern per què han tancat el Parlament des del mes de juliol. I deia: «Què és per vostès la turismofòbia»? em preguntava. Doncs turismofòbia és, per exemple, que la senyora Colau justifiqui uns atacs d'Arran a autobusos turístics; això, per exemple –per exemple–, per posar-ne un exemple. *(Aplaudiments.)*

A la senyora Baró..., m'ha semblat molt significatiu això que ha fet de comparar els llaços grocs amb els símbols franquistes i feixistes. M'ha semblat significatiu, perquè el que nosaltres proposàvem a la moció són espais neutrals –neutrals. I no volem ni els llaços ni els símbols franquistes, tal com diu la Llei de memòria històrica. *(Aplaudiments.)*

Al senyor Roquer, que semblava que ridiculitzava aquesta proposta, segur –segur– que als turistes els encanta trobar les platges plenes de creus, convertides en cementiris ideològics, segur que els encanta, segur que venen molts turistes per veure aquestes platges.

De totes formes, prenguin-s'ho seriosament, prenguin-se seriosament aquesta iniciativa. Estarem atents, fiscalitzarem el compliment d'aquesta moció. Intentin donar la volta a aquesta situació. Treballin, treballin de valent per fer-ho possible –nosaltres els empenyerem– i donem al sector un 2019 per poder celebrar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Estem cridant a votació. Mentrestant, demano als grups si hi ha alguna petició de votació separada. *(Natàlia Sánchez Dipp demana per parlar.)* Sí, senyora Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé. No sé si la resta de grups deuen tenir gaires canvis. Potser serà més fàcil votar punt per punt, però per nosaltres fer un bloc de l'1 al 4; després, fer per separat el punt 5 i el punt 5 bis; 6, 7, per una altra banda, i la resta. Però, bé, suposo que hi haurà altres canvis.

El president

Ho veurem. *(Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.)* Senyor Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Demanaríem votació separada dels punts 4, 5 bis, 11 i 14.

Gràcies.

(Elisenda Alamany Gutiérrez demana per parlar.)

El president

Senyora Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Perdoni, president, és que gairebé tots els punts ens aniria bé que els votéssim per separat, si no és gaire molèstia.

El president

Doncs fem votació separada de tots els punts, si els sembla, i acabarem abans. Molt bé.

Votarem, per tant, punt per punt d'aquesta moció.

Comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Aquest primer punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Passem a votar el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 56 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem a votar ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt 5 queda aprovat per unanimitat; és a dir, 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem a votar ara el punt número 5 bis –5 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt –el vuitè– queda aprovat per 117 vots a favor, 8 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 64 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 14 i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 64 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals

302-00011/12

Un cop votada la moció, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau! (*Pausa.*) Si han de parlar, si us plau, abandonin l'hemicicle. Si no, passarem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt onzè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el senyor Jean Castel. (*Pausa.*)

Quan vulgui, diputat.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, conselleres..., veig que falten consellers i avui parlem d'un tema que seria important que hi fos la conselleria. No obstant, per fer una prèvia ja d'entrada, el més greu de tot: aquesta moció ja l'hauríem d'haver debatut al mes de juliol, amb un tema que repercuteix directament a tot Catalunya. I vàrem donar les dades amb aquells quatre mapes de les províncies catalanes, però avui els posaré..., i em basaré en l'exemple que tenim aquí al cantó, molt a prop, el barri del Raval. Un barri que tots en sabem la continuïtat. I una continuïtat que ha anat a més i amb un greuge afegit.

Mirin, quan hi ha un parlament tancat, una manca de responsabilitat per part de qui ens governa..., comporta en molts de casos conseqüències dramàtiques. La droga, l'àmbit del drama que comporta i ens arrossega; la irresponsabilitat que va envers també de veure que la inseguretat va *in crescendo* en aquest barri i a tot Catalunya, en certes zones; la manca de voluntat –i això és el més greu. Mirin, s'han d'acostumar a saber que vostès governen, i els grups parlamentaris que estan donant recolzament a un govern han de començar a entendre que les coses es fan treballant, no fugint d'estudi, no dient..., i venir aquí a fer l'*speech* que queda bé, però que darrer no hi ha voluntat, no hi ha objectiu. En total, no hi ha les eines oportunes que posa, en aquest cas, una conselleria d'Interior al servei de la seva ciutadania.

Mirin, la manca de voluntat, com els deia, i la *desídia* –la desídia que hem vist de forma continuada–, la manca de solucions –solucions que no arriben. I ja no ho dic només als grups parlamentaris, era una petició que ja fèiem directament a la conselleria –ho havíem fet en comissions–, ja l'hi vaig fer en la interpellació passada, i demanàvem solucions. Veig que el somriure el continua mantenint. Jo no riuria tant quan la conseqüència repercuteix directament en persones, conseller.

Miri, el seu somriure –el seu somriure– a vegades indigna –indigna. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Ahir mateix, barri del Raval, un senyor de trenta-vuit anys amb una punyalada al tòrax. Això el fa riure? A mi no em fa riure, conseller.

Les rutes, conseller, les noves rutes. (*L'orador mostra un plànol a la cambra.*) Això ha sortit al mes d'agost; carrers on tenim vuit narcopisos, cinc, tres... Jo crec que el riure... A vegades haurien de baixar..., mirin, haurien de començar a baixar del pedestal de la comoditat d'una conselleria o de l'escó i començar a trepitjar el

carrer. Això els convé. Comencin a trepitjar el carrer, a veure la realitat, perquè riure quan hi ha gent apunyalada o hi ha abusos sexuals...

Miri, agressions, baralles; pallisses i agressions, conseller –pallisses i agressions. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) «La ruta del Raval», una altra notícia; a dintre de la notícia ens informa dels carrers i ubicacions. Vostè l'altre dia em deia: «Bé, i em facilitaràs...» Jo li facilito els documents, però és que també, a vegades, escoltant, com ja li deia a la interpellació, els problemes també veiem com poden venir les solucions.

A vegades és indignant: vostès són molt valents quan van amenaçant de sancionar, apellant a una normativa de seguretat ciutadana, a qui neteja els nostres carrers, a qui treu i neteja de símbols partidistes un espai que ha de ser neutral, que és l'espai públic, cosa que tenen mal entesa encara. Però deixen de ser valents, eh? De cop i volta, els veiem que deixen de ser valents quan s'han d'enfrontar a les màfies que ens ocupen.

També «vivenda» protegida, «vivenda» social... (*Veus de fons.*) Ja tindrà el seu torn, conseller. Sé que no li agrada el que li dic, però a vegades evidenciar la realitat... Ja sé que a vostè li molesta. Li vaig donar una mà estesa, una mà estesa des d'aquest grup parlamentari per ajudar-lo també col·laborant amb una conselleria. Saps què ens fa falta? Ens fa falta una conselleria que vulgui començar a treballar. Això de qui dia passa, any empeny, a Catalunya, ara mateix, el Govern de Catalunya en fa una mostra molt latent, no?

També vostès, a vegades, són molt valents –molt valents– quan comencen a designar a dit escortes per protegir un fugat, però després, per contrapartida, quan hem de fer operatius dispositius i tot allò que són eines de seguretat, vostès, no hi són, vostès estan *outside* per absentar-se dels problemes.

Miri, els municipis de Salt, Girona, Portbou, Cadaqués, el Port de la Selva, Girona, Sant Cugat, Granollers, Sant Celoni... Vol que continuï? Podríem fer un decàleg amb un desplegable que ens faltarien hores. Posi solucions als problemes. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Conseller, responsabilitat, com li vaig dir l'altre dia, ens tindrà al cantó; per a la desídia, no ens hi trobarà mai.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps...

Jean Castel Sucarrat

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Bona tarda a tothom. Bé, estem davant avui d'una moció de Ciutadans sobre seguretat ciutadana que toca diferents punts. Nosaltres creiem que és una moció interessant, que és benintencionada, que toca punts que realment són interessants. Algun punt, vostè ho sap, senyor Castel, perquè ho hem parlat, nosaltres considerem que ultrapassa, diguem-ne, la línia del que és l'autonomia i considerem que són competències municipals. Hem intentat la transacció, no ho hem aconseguit, però jo crec que, en general, és una moció interessant i que toca punts necessaris i que s'han de tocar. N'aniré dient: el punt *a*, jo crec que incrementar els recursos econòmics i els recursos humans, diguem-ne, de Mossos d'Esquadra, en general, jo crec que tots hi estem d'acord i és absolutament indispensable i necessari tocar ja el tema aquest. Els punts *b* i *c* són els punts que nosaltres considerem que ultrapassen l'autonomia municipal i no els recolzarem, són els únics que hi votarem en contra. Quant

al punt *c* bis, sense que serveixi de precedent, felicitaré el Partit Popular per la seva presentació. Jo crec que és un punt també indispensable, el tema de la cooperació i la coordinació entre policies locals i Mossos d'Esquadra, i crec que encara hi ha molt camí per millorar i per implementar nous mecanismes de col·laboració i de coordinació. Quant al punt *d*, en aquest ens abstindrem.

És interessant, també, la idea de protegir especialment el parc públic d'habitatges, però nosaltres considerem que la línia, diguem-ne, no ha d'estar en el fet que sigui públic o no l'habitatge, sinó en l'extrema necessitat i la vulnerabilitat de qui ocupa l'habitatge, és a dir, si és una família, per exemple, amb fills petits, nosaltres considerem que no se'ls ha de fer fora si no hi ha una alternativa damunt de la taula per garantir, doncs, que aquesta família tingui un sostre.

En el cas de l'*e*, en el cas del «top manta», la venda ambulants, també estem d'acord que hi hagi un treball proactiu i conjuntament amb les policies locals. I quant al punt *f*, també molt bé, m'agradaria destacar el tema de la solució multipluridisciplinària; és a dir, no es basen només..., no se centren només en el tema de la seguretat ciutadana, sinó que apunten que hi hagi uns plans d'integració sociolaboral per a aquelles persones que es dediquen a la venda ambulants i al «top manta». Crec que és molt bona idea.

I igual més o menys amb el tema del narcoturisme. També plantegen, doncs, una solució transversal i crec que és una bona alternativa. I quant a les comunitats de veïns, també estem d'acord, crec que es pot treballar més. I hi ha algunes comunitats de veïns que ja podem saber, de manera prèvia, que tindran una vulnerabilitat, que tenen un perill més gran. I jo crec que en aquests casos, doncs, és de rebut que Mossos d'Esquadra i la Generalitat, en aquest cas, ho tinguin especialment en compte.

Per tant, votarem a favor de tota la moció, excepte els punts *b* i *c*, que hi votarem en contra, i el punt *d*, que ens abstindrem.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Xavier García Albiol. Quan vulgui.

Xavier García Albiol

Molt bé. Doncs bé... Buenas tardes, señalar que nosotros hoy presentamos esta propuesta, esta propuesta de enmienda, con relación a provocar un cambio; provocar un cambio que signifique que la actual situación que están viviendo miles y miles de familias, donde en sus edificios, en sus comunidades, en sus plantas resulta más que evidente que, para el actual estado de derecho, aquellos que ocupan una vivienda, los okupas, tienen más derechos que los propios vecinos que sufren las consecuencias o, en algunos casos, que los propios propietarios.

Mire, yo le voy a explicar una situación que conozco perfectamente de mi ciudad, Badalona. Badalona es una ciudad en donde hay una serie de barrios, el barrio de Llefia, la Salud, Sant Crist, Sant Roc, Artigues..., donde en determinadas zonas se produce ese problema de ocupación de viviendas. Y les puedo garantizar que no hay peor sensación, que no hay peor circunstancia que estar viviendo en un piso humilde, en una casa y ver cómo estás literalmente amargado porque no puedes vivir en unas condiciones mínimas, porque hay unas personas que han ocupado una vivienda con el consentimiento de la Administración, con el consentimiento del ayuntamiento de turno, y esas personas se dedican a crear problemas de convivencia, problemas de incivismo o problemas de delincuencia. Esas personas que sufren estas consecuencias son personas que se sienten absolutamente desamparadas por parte de la Administración; entienden que los políticos no les estamos defendiendo.

Yo les invito a cualquiera de ustedes que tenga el interés a que venga a visitar algunas zonas de mi ciudad y podrán ver esa realidad. Y podrán reflexionar cómo algunos discursos buenistas lo único que provocan es que esas mafias que se dedican a ocupar

pisos para subcontratarlos, y acaban generando un problema de convivencia con los vecinos, puedan seguir actuando a sus anchas.

Cuando yo fui alcalde de Badalona instalé más de doscientas cincuenta planchas de acero en pisos que tenían riesgo de ser ocupados. Implanté un protocolo para que se evitaran esas ocupaciones. Y eso se hacía con decisión, con voluntad y con ideas claras y no con un comportamiento más propio de aquellos que apuestan por el buenismo en lugar de por resolver problemas.

Muchas gracias.

El president

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat, senyor Joan Josep Nuet. Quan vulgui.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. El Grup Parlamentari de Ciutadans ens proposa avui aquesta moció, que és una moció d'aquestes a les quals ens té acostumats, que barreja coses diferents; barreja, senyors diputats, naps i cols. I ja saben vostès que aquestes barreges, a vegades, doncs, no acaben bé. Parla, per exemple, de polítiques de seguretat, és cert, en alguns dels seus punts en termes raonables i als quals votarem favorablement; però, per desgràcia, en altres punts, parla també de polítiques d'immigració, de polítiques d'habitatge i de polítiques socials. I els he de dir que té una mirada tan profundament conservadora, aquesta mirada, que ens preocupa. I per això en aquests punts, de cap de les maneres, li podem donar suport.

Amb mocions com aquesta entenem per què el senyor Valls és el nou candidat de Ciutadans a l'alcaldia de Barcelona. El senyor Valls, que vol portar a Catalunya (*aplaudiments*) les polítiques que han fracassat a França i que vol tenir una segona oportunitat en la seva carrera política després que ha hagut de marxar, quasi per camés, del país veí. Sí, el senyor Valls, que vol portar aquí, amb el segell ara de Ciutadans, aquelles polítiques de la «patada» a la porta, aquelles polítiques de la mà dura policial i aquelles polítiques, senyores i senyors diputats, del racisme institucional. Això sí que és una cosa que fa por.

Per tant, evidentment, en aquests temes, no hi estem d'acord. A mi m'agradaria que els senyors i les senyores de Ciutadans abandonessin aquesta boja carrera que estan mantenint amb la gent de Vox i amb la gent del Partit Popular, perquè els puc assegurar que aquesta carrera no té bona pinta; una carrera a veure qui fa el discurs més radical, més de dretes i més conservador. Doncs, no, aquesta carrera no els portarà coses bones, a Ciutadans. Saben per què? Perquè a molts barris de treballadors i treballadores de Catalunya, que hi ha gent que els ha votat, aquesta gent treballadora, aquesta gent humil, aquesta gent de les classes populars, creuen, com nosaltres, que les polítiques de seguretat han d'estar al servei d'aquells que menys tenen, han d'estar al servei d'aquella gent més feble. No han d'estar al servei, ni molt menys, dels lobbys, de la banca i de la gent que desnona a Catalunya les famílies vulnerables. Això no és el correcte, això no és una correcta política de seguretat.

Per tant, evidentment, en els punts *c*, *d*, *b* i *e* hi votarem en contra. Per què? Perquè, mirin, no sé si saben que el darrer informe sobre l'ocupació de l'habitatge buit a Catalunya diu coses tan importants com aquestes: el 82 per cent dels pisos que hi ha ocupats a Catalunya són propietat de grans tenidors (*aplaudiments*), empreses, entitats financeres i fons d'inversió –el 82 per cent. En concret, el 70 per cent pertanyen a bancs i els ocupants, en un 70 per cent, són famílies, la meitat d'elles amb nens petits. El motiu de l'ocupació és, en el 75 per cent dels casos, la falta de recursos. I, a més, el 60 per cent de les persones que ocupen un habitatge ha sol·licitat prèviament un pis social. Sí, desnonaments amb nens i nenes petits, desnonaments amb gent gran. Què volen portar, al senyor Valls, que doni la «patada» a la porta d'aquestes cases de gent que no pot pagar un lloguer i que no es pot comprar un pis? Vostès decideixen. Siguin el partit de la gent, Ciutadans –siguin el partit de la gent–, i no el

partit de les entitats financeres i els fons d'inversió, que aquests no voten i voten el PP i Vox. No vulguin ser com el PP i Vox.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat Nuet. Ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Consellers, consellera, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Pel que fa referència a aquest debat de la moció de Ciutadans, des del nostre grup voldríem fer esment que els Mossos d'Esquadra tenen com a objectiu combatre la delinqüència organitzada en tots els àmbits i per això s'hi destinen recursos i efectius per fer-hi front.

Mitjançant estudis previs i amb criteris objectius, es determina el nombre d'efectius que fan falta en cada zona. Amb les noves promocions de Mossos d'Esquadra, que són necessàries i està prevista la seva incorporació l'estiu del 2019, es podran destinar més efectius als llocs que siguin necessaris i treballar per combatre les situacions i actuacions que siguin prioritàries. Tota lluita contra el crim organitzat i qualsevol delinqüència cal dur-la a terme amb la coordinació entre Mossos d'Esquadra i policies locals, i establir-ne les estratègies i accions en cada una de les juntes locals de seguretat que se celebrin, per tal de fer front a les necessitats de seguretat i circumstàncies de cada municipi.

La Generalitat, a través de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, ha dut a terme en els últims anys actuacions per reduir el nombre d'habitatges públics que estiguin desocupats. Gràcies a la implementació d'un pla de xoc que s'ha dut a terme, s'ha passat d'una desocupació del 23 per cent, el 2011, a un 7,85 per cent actual.

És evident que cal treballar per oferir el màxim possible d'habitatges socials i fomentar el parc públic d'habitatges, per tal d'ajudar les persones més vulnerables i sense llar. Són drets fonamentals que qualsevol govern hauria de fomentar.

Des del Govern, a través de la Subdirecció General de Drogodependències, des de fa anys s'ha treballat i s'està treballant per elaborar plans de prevenció i d'intervenció per a abordar els consums de drogues i els problemes que se'n poden derivar. El consens i treball transversals dels diferents departaments, administracions i entitats són clau per a abordar aquest tema. Cal seguir treballant i lluitant sempre, i dedicar-hi els esforços i recursos que siguin necessaris. Cal combatre la pobresa i l'exclusió social que fomenten la toxicomania. La prevenció i sensibilització són clau, i és on hem de focalitzar les accions a dur a terme.

Cal continuar treballant per reduir tota l'economia submergida, que perjudica l'activitat econòmica que sí que compleix amb els seus deures fiscals i normatius. Per tant, cal oferir sortides sociolaborals a aquelles persones vulnerables que s'hi dediquin perquè no tenen més alternatives. Vostès, senyors de Ciutadans, volen criminalitzar unes persones que majoritàriament són vulnerables i no tenen altra manera de guanyar-se la vida, algunes amb més de deu anys vivint aquí i sense permís de residència per les restriccions de la Llei d'estrangeria. Per tant, també a través del Gobierno de España es podria ajudar facilitant els permisos a aquestes persones i que poguessin accedir al món laboral i a un habitatge.

Per això calen plans d'inserció laboral, per a donar alternatives a aquestes persones vulnerables i afrontar temes complexos, com el top manta. De debò creuen vostès, senyors de Ciutadans, que amb un 20 per cent d'economia submergida el més greu és el problema dels manters? I el frau fiscal? I els que no facturen o no paguen l'IVA? I les comissions del rei? I l'elusió d'impostos d'algunes empreses o les Sicav? Hi ha molta feina a fer per a lluitar contra les pràctiques il·lícites, i cal que, plegats, tots els grups parlamentaris hi treballem. Però vostès sempre posen el focus als que són més vulnerables socialment.

Evidentment, qüestions que es parlen en aquesta moció són qüestions que cal abordar. No podem ocultar que són realitats existents, però, tal com es plantegen en aquesta moció, no és la millor manera d'afrontar-les. En aquesta moció es magnifiquen els collectius vulnerables i es criminalitza la pobresa. No és un tema de seguretat, sinó que són temes que van més enllà i que cal afrontar des d'un àmbit més social. Si es pensen que podem dignificar collectius i solucionar els problemes amb més policies i amb més mà dura, s'equivoquen. El que faríem és traslladar el problema d'un lloc a un altre.

De la mateixa manera, senyors de Ciutadans, que els independentistes no desapareixeran, no desapareixerem per porres de la policia, tampoc ho faran els maners. Calen solucions polítiques que ajudin a fer dignes els anhels de les persones que viuen a Catalunya; en aquest cas, amb polítiques socials. Cal afrontar-ho des d'un punt de vista sociolaboral, transversal, amb plans de xoc i recursos necessaris per a fer-ho de forma transversal. Només així podrem aconseguir la dignitat de totes les persones i ajudar els collectius del nostre país.

Per tot l'exposat, el nostre grup votarà en contra d'aquesta moció, menys al punt f, que, amb l'esmena acceptada, hi votarem a favor. Per tant, demanarem la votació separada d'aquest punt.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, president. Conseller Buch, consellera, conseller, bé, una cosa..., senyor Castel, és una cosa és el text de la moció i una altra cosa és la interpellació i el to de la defensa del text de la moció. Són, a vegades, dos lectures diferents, dos percepcions diferents del que vostè..., una cosa és el que pot escriure i després com vostè també ho expressa, eh? I diguem-ne que en el text podríem entendre inclús una bona intenció, en aquesta moció, però en l'expressió aquesta bona intenció no l'acabem de veure.

Perquè, al final, podem parlar d'ordre públic, podem parlar de seguretat ciutadana, podem parlar de tolerància zero davant la delinqüència organitzada en temes d'ocupació d'immobles il·legalment, activitats il·lícites, etcètera; o sigui, la teoria, el concepte està clar. El que passa és que, en veure la interpellació prèvia que va fer fa uns mesos, i també l'argumentació d'aquesta moció, veiem una cosa, el que constatem és el següent: el que és evident és que vostè té un desconeixement del que se'n diu «el concepte d'autonomia municipal». Bàsicament, perquè el que una vegada més des del Grup de Ciutadans volen fer aquí és que el Parlament suplementi o faci funcions que no poden fer perquè no estan en els ajuntaments de Catalunya. De fet, suposo que responen a això. Estem en una etapa, suposo, de premunicipals –acabem de veure un esquetx del Grup del Partit Popular, un esquetx ja de les municipals de Badalona–, i estem veient que en diferents mocions vostès, parlamentàriament, estan fent també, doncs, això, un discurs municipal a través de mocions parlamentàries. És el que denota aquesta moció.

Bàsicament, perquè quatre dels set punts d'aquesta moció són temes de món local, temes municipals. Assenyalen els municipis de Catalunya, els assenyalen, els anomenen. I, a més, diuen que els han de vigilar que compleixin les seves ordenances de civisme. O sigui, el Parlament de Catalunya ha de vigilar els ajuntaments que compleixin les ordenances de civisme. Només que canviem «civisme» per una ena, surt «cinisme»; vull dir que hem de vigilar una miqueta amb això, eh? (*Rialles i remor de veus.*)

Després, el que... Inclús en un dels punts diu que el Parlament de Catalunya ha de poder fixar també de què s'ha de parlar i no, de manera prioritària, en les juntes

de seguretat local, donant per descomptat subtilment que actualment no es parla dels temes que a vostès els preocupen que..., i que denunciïn, doncs, aquesta deixadesa o, com he dit abans, també, aquest punt de desídia.

Després al passadís, parlant, hem parlat de que no accepten esmenes perquè no són prou concretes i són una miqueta, això, una miqueta de «vaya, vayan pasando». Al final, el que estem dient és..., posem els mateixos verbs que vostès: «incrementar», «actuar», «prioritzar», «protegir», «actuar», «incrementar»..., identificar».

En el punt 4 de la seva moció hi ha un tema que es refereix a ocupació del parc públic d'habitatge. I això denota no una preocupació, que està clar que la tenen, però denota que també hi ha una desconexió de la llei que es va aprovar aquí al Parlament de Catalunya, la 4/2016, on la seva disposició final quarta, en el punt 4, diu el següent: «Si les resolucions en temes d'adjudicació del parc públic no es poden executar perquè l'habitatge està ocupat il·legalment, l'Administració o l'ajuntament competent pot utilitzar els mecanismes d'execució forçosa dels actes administratius, a efecte de protegir el dret de les persones en situació de vulnerabilitat i d'exclusió residencial.» El Parlament de Catalunya, amb la Llei 4/2016, va incorporar per primera vegada el concepte de l'ocupació sense títol habilitant aquí, en una llei aprovada per tothom, per tant, per garantir la protecció bàsicament del parc públic. Per tant, aquest punt diguem-ne que ja està més que resolt amb la llei que es va aprovar aquí.

En l'ocupació no només s'ha d'actuar seguint, que hi tinc els meus dubtes. L'ocupació es gestiona –es gestiona. El problema s'intenta solucionar, no només s'ha de desplaçar. I el que hem de fer és afrontar-ho de veritat, i de fet hi ha diferents municipis de Catalunya que tenen competència, en els quals lògicament fan protocols de primera instància per intentar, a través de la mediació i no de més policia, atacar les diferents realitats de l'ocupació. Perquè no tota l'ocupació és subjecta a màfies: hi ha ocupacions per necessitat, hi ha ocupacions també de concepte ideològic... Hi ha molta tipologia, i no podem criminalitzar amb aquestes mocions, moltes vegades, la víctima, víctimes també d'engany, perquè el que estem dient aquí no és només perseguir màfies: estem dient que, els que han estat enganyats per una màfia, fora, desnonats, perquè ocupen parc públic. No anem bé com a concepte.

Per tant, és un tema també de model, un model que vol perseguir mitjançant més policia i un altre model que va més implicant la corresponsabilitat també ciutadana. Nosaltres som d'aquells que volem parlar de seguretat i de civisme, i no som d'aquells que només volem fer traslladar una sensació d'inseguretat i d'incivisme en aquest país.

En el tema de les comunitats de propietaris, que també és un tema que afecta el món local, moltes vegades en els llocs més vulnerables el problema és poder constituir comunitats de propietaris, i això vol dir que la interlocució directa per a afrontar els problemes no la podem atacar pels canals habituals.

Per tant, farem com el Grup Republicà, votarem en contra de la moció i votarem a favor del punt f.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé. Nosaltres intervenim les últimes perquè no hem presentat esmenes i perquè tampoc votarem per punts, perquè votarem rotundament en contra d'aquesta proposta de resolució.

Sota el pretext del civisme i de la convivència, aquesta proposta de resolució que presenta Ciutadans barreja diversos temes i pretén equiparar la delinqüència orga-

nitzada i l'ocupació. Per què? Per què pretén fer això, aquesta proposta? Doncs pretén fer això per criminalitzar el moviment ocupa, un moviment amb un alt potencial transformador, un moviment que lluita contra l'especulació urbanística, turística i immobiliària i un moviment que cada dia ens aporta experiències molt valuoses de relació veïnal, d'autogestió i d'assemblearisme.

En definitiva, la proposta no diferencia entre el moviment ocupa i les ocupacions que aquest moviment protagonitza i que persegueixen la cobertura del dret a l'habitatge i les ocupacions que protagonitzen determinats grups organitzats amb la finalitat d'especular i aconseguir un benefici econòmic jugant amb la misèria de la gent. Una misèria provocada pels lladres de saló, als que aquesta proposta de resolució en cap moment fa referència: banquers, especuladors i polítics corruptes.

Aquesta proposta no té una visió transversal, aquesta proposta estigmatitza. No s'atura a analitzar les causes de què ha provocat l'augment de les ocupacions. De veritat pensen que fomentant l'arquitectura de la por i l'estigmatització de la pobresa i les desigualtats arribaran a cap solució? Aquesta proposta el que fa és obviar que les administracions no poden respondre a la cobertura d'un dret tan essencial com el dret a l'habitatge. Les dades, com deia el senyor Nuet, parlen per si soles.

La CUP, senyor Castel, no podem aprovar aquesta proposta, perquè, contràriament a vostès, entenem la seguretat des d'un marc basat en els drets humans i les llibertats, i els models que vostès defensen, els models de seguretat punitius i represius, són contraris als drets humans i a les llibertats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Diputats, diputades, bé, en primer lloc, donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que han col·laborat també en aquesta moció; llàstima que amb molts de grups no ens hem pogut entendre.

Senyor Castillo, l'àmbit competencial, avui no tinc temps, però quan vulgui li faré un monogràfic de les competències que també en seguretat ciutadana té la policia autonòmica.

Senyor Nuet, vostè em mantenia el redactat i em feia el decàleg de la permissivitat del seu partit i el que representa. No hi entrarem –no hi entrarem–, no vull entrar en un discurs que no ens aportarà cap solució. Vostè es tanca volent introduir... Nosaltres avui volíem parlar de les persones, i d'aquelles persones que més malament ho passen, les més vulnerables, la classe treballadora. En aquests barris tenim gent humil, classe treballadora que l'Administració i aquesta institució... I, sí, sé que el molesta que hagi interpellat..., poder el màxim responsable és qui està davant d'una conselleria, però la gent humil, la nostra gent gran i les dones... Sabem la violència que hi ha en aquests barris. Com ja he dit, classe treballadora, gent humil, persones grans i l'àmbit de la dona, que aquí tenim explotació sexual, agressions de forma continuada... Senyor Nuet, en el debat de convivència, vostès han demanat seguretat a Ciutat Vella i a Barcelona, i sembla que quan ho porten altres grups vostès no hi volen entrar. Ho deixarem aquí.

Agrair al Partit Popular l'esmena, que entenem que ha enriquit..., amb aquest punt bis. I també, de la mateixa manera, a Junts per Cat i a Esquerra Republicana amb l'aportació, introduint una cosa que era fonamental, sí: que hi hagi el control de la drogodependència.

Dit això, més voluntat, més feina... Conseller, si us plau, ens tindrà al cantó; treballi, però treballi de debò, no faci passar els dies i no faci que anys empenyin.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Hem cridat a votació.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.) Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Sí, president, per demanar votació separada: per una banda, les lletres *b* i *c*, que poden anar juntes, i per l'altra, la *d*.

El president

Sí..., *b* i *c*?

Eva Granados Galiano

Que poden anar juntes, es poden votar juntes, i la *d*.

El president

D'acord. Alguna altra petició, en aquest sentit? *(Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.)* Sí?

Eduard Pujol i Bonell

Sí, demanem votació separada del punt *f*.

El president

Molt bé. *(Montserrat Fornells i Solé i Elisenda Alamany Gutiérrez demanen per parlar.)* Sí, senyora Fornells i senyora Alamany. Ja està? *(Pausa.)* Senyora Alamany?

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí, el punt *a, f* i *g*, per separat; és a dir que el bloc *b, e*, podria anar junt.

El president

Tornem a estar igual que abans. Per tant, els proposo, de nou, tornar a votar separatament tots els punts i acabarem abans.

Comencem la votació pel punt *a*.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

En aquest punt d'aquesta moció –silenci, si us plau!– hi ha hagut un empat a 65 vots, per tant, hauran de tornar a votar.

Comença la votació de nou.

Es torna a produir el mateix empat, per tant, passarem a votar per tercera vegada.

Comença la votació.

Atès que en la tercera votació s'ha tornat a produir l'empat, aquest punt *a* de la moció decau.

I passem ara al punt número *b*.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 40 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt *c*.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 40 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt *c* bis.

Comença la votació.

El punt *c* bis queda rebutjat per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt *d*.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 40 vots a favor, 73 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar el punt *e*.

Comença la votació.

El punt *e* queda rebutjat per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt *f*.

Comença la votació.

El punt *f* queda aprovat per 126 vots a favor i 4 en contra.

Passem ara a votar el punt *g*.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 66 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

No hi ha més punts a votar d'aquesta moció, i, per tant, passarem seguidament a la presentació i votació de les propostes de resolució subsegüents al debat general sobre la prioritització... (*Remor de veus.*) Sí? (*Pausa.*)

Podem continuar, diputats, diputades?

Debat general sobre la prioritització de l'agenda social i la recuperació de la convivència (continuació)

255-00001/12

Deia que procedirem a la presentació i votació de les propostes de resolució subsegüents al debat general sobre la prioritització de l'agenda social i la recuperació de la convivència.

Per defensar les propostes de resolució presentades hi ha un torn d'intervencions per un màxim de deu minuts per cada grup parlamentari, de cinc pels subgrups, començant, en aquest cas, pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bona tarda. Bien. «Agredida una mujer que retiraba lazos amarillos en Barcelona.» «Tensión en Blanes por la imposición de lazos amarillos a un restaurante.» «Una manifestación de policías y guardias civiles acosada por los radicales independentistas.» «El acelerador lineal del Antiguo Hospital de Reus cierra por primera vez en verano.» «Cataluña sube todavía más en las listas de espera de sanidad en estos tres últimos meses» –como si estuvieran bien. «La fiscalía investiga a la Generalitat por la crisis de los menores extranjeros.»

Miren, estas noticias son solo una muestra de lo que ha estado pasando en estos meses aquí en Cataluña mientras ustedes impedían que este Pleno, el Pleno para recuperar la convivencia y para priorizar las políticas sociales, se celebrara. ¿Saben ustedes por qué? Porque a ustedes todo esto no les importa. Esto son temas menores, ¿verdad, señor Torra?

Por eso han ustedes aparcado este Pleno monográfico sobre convivencia y sobre políticas sociales durante tres meses. Bueno, por eso y porque ustedes no se poden de acuerdo entre sí, salvo, evidentemente, para liquidar España; para eso sí, ¿no?

Y por eso 7 millones y medio de catalanes tenemos que estar aquí pendientes de sus trifulcas internas y de sus intentos, pues, para intentar saltarse la ley y para sortear las resoluciones judiciales, y vivir el bochorno que vivimos aquí la semana pasada, donde ustedes le faltaron al respeto a los diputados de la oposición, a los trabajadores del Parlamento, a los periodistas que estaban aquí esperando para informar y a todos los catalanes. Sí, sí, a todos los catalanes porque ustedes se lucen con toda Cataluña. Ustedes han partido en dos Cataluña y están defraudando a las dos mitades: a los no independentistas, porque los desprecian y los excluyen, y a los suyos porque les engañan. Sí. Les prometen cosas que ustedes saben perfectamente que no van a poder cumplir, pero lejos de rectificar siguen ustedes con más leña.

Miren, ayer me apunté una frase que dijo el señor Torra, nos dijo: «La fractura es hija del silencio.» Pues mire, sí. Es hija de ese silencio que ustedes llevan años imponiendo a los catalanes que no piensan como ustedes. (*Aplaudiments.*) Cualquiera... –sí, sí..., hija del silencio la fractura–, cualquiera se atreve aquí a abrir la boca. Cualquiera dice algo aquí porque ustedes le señalan. Ustedes, ¿eh?, cuando alguien dice algo que nos les gusta, les declaran personas no gratas, ¿eh?, en los municipios donde gobiernan. Los acosan. Los señalan. Los intimidan.

Y además es que no se cortan, lo hacen ustedes con todo el mundo: con los concejales, con jueces, con fiscales, con la ganadora de las elecciones del 21 de diciembre, con el jefe de Estado. ¿Saben ustedes que cuando están declarando personas no gratas a estas personas que les he nombrado lo están haciendo también a millones de catalanes que no piensan como ustedes? ¿Son conscientes de la gravedad de esto que están haciendo? Ciudadanos que encima tienen que soportar que ustedes invadan el espacio, que es de todos, contraviniendo las sentencias judiciales, contraviniendo también lo que dice el mismo Defensor del Pueblo, lo que dice también el artículo 103.1 de la Constitución. Aunque bueno, ya sabemos que ustedes le tienen poco apego a la legalidad.

Demuestren que les importa la convivencia y empiecen por garantizar que el espacio que es de todos sea neutro, que vuelva a ser de todos. ¿Usted se cree que tiene que venir alguien a su ayuntamiento a casarse y que las fotos de su boda salgan el lazo y la pancarta? De verdad, ¿usted esto lo ve normal? Dejen ya de gobernar solo para una parte. El 11 de setiembre, en la Diada de Cataluña, cuando ustedes se montaron su fiesta esta solo para independentistas, esta fiesta que expulsaba a millones de catalanes, ¿sabe qué nos dijo señor Torra? Que si no nos gustaba que nos montáramos nosotros la nuestra. Pero, ¿usted se oye lo que está diciendo? Una fiesta que pagamos todos los catalanes y que, ustedes, expulsaron a la mitad de Cataluña. Es tener cara –es tener cara. Finánciense sus fiestas con dinero de su bolsillo, no con el de todos los catalanes.

Más cosas: condenen la violencia, no la alienten –no la alienten–, señor Torra. Mire, de usted esperábamos poco ya, porque, claro, que esperar de este señor que nos dice que somos bestias, que somos víboras, que tenemos taras en el ADN. Ya le digo, pocas esperanzas, –pocas esperanzas– en usted, pero al menos intente disimular un poquito como mínimo, que es usted el presidente de la Generalitat.

Hoy van a poder votar sobre todo esto. Hoy les traemos una propuesta para condenar la violencia, que en ningún caso se puede justificar, en ninguno. Una condena además contundente contra el franquismo, contra el fascismo, contra el nazismo, contra la extrema derecha, contra el ultranacionalismo. En definitiva, contra cualquier movimiento totalitario que utilice las coacciones, las amenazas o la violencia para imponer sus ideas. Estamos deseando ver qué votan a esa propuesta.

Ayer usted de nuevo venía aquí y nos decía orgulloso, ¿no?, sacaba usted pecho, de que sus familiares forman parte de los comandos separatistas. Comandos separatistas que, mire, se dedican a cortar carreteras, se dedican a bloquear vías de tren, se dedican a entrar por la fuerza en los edificios de la Generalitat, ¿eh? Se dedican a asaltar por la fuerza también este Parlamento, a... No sé, a reventar manifestaciones. Pero, usted, usted saca pecho todo orgulloso, ayer. Ahí jadeándonos el otro día: «“Apreteu”, “apreteu”, feu bé d’“apretar”». Oiga, ojalá, pusiera, usted, el mismo ímpetu en resolver los problemas de los catalanes, que es que nos iría muchísimo mejor.

Usted –usted– en cualquier otro país de Europa estaría inhabilitado. Ya no solo para ser presidente, no, no..., también para hacer política –también para hacer política. Sabe, le ha salido a usted una competidora en esto de insultar a los que piensan diferente. (*Veus de fons.*) Sí, sí, exacto, es la señora De Gispert, ¿eh? La señora De Gispert que cada dos por tres se dedica a decirle a la ganadora de las elecciones aquí en Cataluña que se vaya de Cataluña, que se vaya de su tierra, que se vaya de su casa. Y no solamente a ella, ¿eh?, también a otros líderes políticos y a millones de catalanes. Una persona que hace esos comentarios racistas, supremacistas, xenófobos no se merece que la llamen muy honorable. Nosotros no vamos a tolerar que se humille, que se intente humillar a millones de catalanes y que esos insultos queden impunes. Si ustedes de verdad –de verdad–, respetan a todos los catalanes, digo yo que hoy votaran a favor de esta propuesta. Si de verdad respetan a todos los catalanes, como dicen ustedes que hacen, pero luego..., luego no se traduce en nada.

Miren, hoy también tienen la oportunidad de rectificar, de ponerse a trabajar en lo que nos une, de aquello que afecta a todos los catalanes, ¿eh?, independentistas y no independentistas. Aunque, bueno, ayer escuchándolo, pues parece que no va a hacer, usted, tampoco propósito de enmienda. Ayer ya no los volvió a decir así de clarito. Nos dijo que el centro de su mandato es el derecho a la autodeterminación.

Bueno, mire, por nosotros que no quede, ¿eh? El primer partido de Cataluña no va a dejar de intentarlo, no vamos a dejar de trabajar por aquello que nos une porque nosotros sí que respetamos a todos los catalanes. Nosotros sí que queremos legislar para todos ellos. Eso es lo que nos diferencia. Empiece usted, pero no, no. Usted se centra otra vez en la división. ¿Para qué va a centrar su mandato en reducir las listas de espera de sanidad? No. Eso son temas menores, ¿verdad, señor Torra?

O, por ejemplo, ¿en actualizar la cartera de servicios sociales que está desfasada? Tampoco. ¿Para qué va a centrar su mandato, por ejemplo, en recuperar esas empresas que ustedes echaron por su inestabilidad? No, no. Eso tampoco. O, ¿en recuperar la convivencia? No –no, no, no. Usted lo dijo ayer muy claro: el centro de su mandato es el derecho de autodeterminación.

Derecho, que, por cierto, no está pensado para territorios como Cataluña. Pero a ustedes eso les da igual. No, no..., usted, venga dale que te pego con el referéndum. Es como la canción del verano que te la repiten, te la repiten, te la meten ahí con un embudo. Pues, ustedes igual, cuando ya no saben por dónde salir, pues, venga, «neverendum» otra vez.

Y digo yo una cosa, mientras están ustedes con sus ultimátums, sus peleas estas internas, sus «neverendums», etcétera, ¿piensan gestionar algo aquí en Cataluña de todo esto que le he explicado que está pasando? Lo digo porque ayer también sin ir más lejos aquí en la sesión de control –que no me extraña que no las quieran hacer porque, ¡no veas!–, cada vez que les preguntábamos por aquello que se supone que ustedes como Gobierno tienen que hacer y no hacen, ustedes se justificaban y decían: «Es que estamos en un momento de excepcionalidad.» Este es el nuevo *hit* de esta temporada. Tienen el «neverendum» y este. «Momento de excepcionalidad», dicen. Que yo luego pensaba en casa y dije: «Pues, mira, sí. Sí, estamos en una situación excepcional.» Mire: los funcionarios catalanes, los únicos funcionarios de todo el Estado que todavía no han cobrado las pagas del 2013 y del 2014 –es excepcional esto, sí–; la lista de espera de dependencia en Cataluña, la más alta de todas las comunidades autónomas –excepcional–; Cataluña la comunidad autónoma con más barracones y también la que más ha recortado en gasto social –es excepcional, sí, sí–; Cataluña que es donde los ciudadanos pagan más impuestos en el tramo autonómico del IRPF, para que nos entienda todo el mundo, es el tramo que deciden ustedes, no el malogrado Estado español, no, no. No el 155, no. Ustedes. Ustedes deciden que los catalanes sean los que más pagan. Y esos catalanes cumplen –cumplen– con sus obligaciones, no hablan de excepcionalidad como hacen ustedes. No rehúyen sus responsabilidades como hacen ustedes, a pesar de que ellos sí que están en esta situación de excepción real que provocan ustedes.

Quizá deberían tomar ejemplo de estos ciudadanos. Quizá deberían tomar también ejemplo del otro día los Mossos d'Esquadra que aplaudían a sus compañeros de la Policía Nacional ante la jefatura de Vía Layetana. Eso es recuperar la convivencia. Eso es darse la mano de nuevo. Eso es coser la sociedad.

Y no lo quisieron ustedes el 1 de octubre cuando ustedes enfrentaron a cuerpos policiales entre sí. Y siguen ahora amenazando con volver a hacerlo. Dejen de atacar ya a los servidores públicos, dejen de denigrar ya a nuestras instituciones, pónganse a trabajar un poco.

Hoy con este plan de la convivencia y para las políticas sociales, impulsado por mi grupo, les damos la oportunidad de que empiecen. ¿Por qué no en lugar de centrar su famosa hoja de ruta en dividir y en romper, no lo hace usted en las políticas sociales? Porque hablar de referéndum divide a la sociedad catalana. La divide, y us-

tedes lo saben. No lo digo yo sola ni lo dice mi grupo, no, ¿sabe quién más lo decía? Su antecesor, el señor Mas, pero claro, fue antes de tener que sacar la estelada para tapar sus vergüenzas. Pero ustedes lo saben: hablar de referéndum, divide. Centrar la agenda en las políticas sociales, une. Prueben. Prueben a ver qué pasa; prueben a respetar a todos los catalanes, pongan los medios para que podemos volver a darnos la mano, condenando la violencia, respetando la ley, explicando la verdad, porque ya han visto que sus mentiras lo que está provocando es mucha frustración.

Trabajemos en lo que nos une, mejorando la educación, la sanidad, priorizando la agenda social, porque solo así –solo así– vamos a poder cerrar este capítulo negro de la historia de Catalunya que ustedes han escrito.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar, és el torn de la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bona tarda. Gràcies, president. Diputades, diputats, molt honorable president, consellers, bé, Ciutadans ens planteja en aquest Ple treballar per la convivència, per donar prioritat a les polítiques socials, però, és clar, ho fa després de votar en contra, per exemple, d'ampliar el sostre de dèficit que el mateix Govern espanyol havia aconseguit de Brusselles. Diuen que volen prioritzar les polítiques socials, però voten en contra de tenir 6.000 milions d'euros més per a les polítiques socials, que, per cert, saben a quina comunitat autònoma perjudica més? A Catalunya, que perdria un marge de gairebé 500 milions d'euros per elaborar els propers pressupostos, i voten igual –cap sorpresa– que el Partit Popular. *(Aplaudiments.)*

Diuen, per tant, que volen prioritzar polítiques socials, però quan han tingut influència, quan vostès han tingut majoria al Congrés dels Diputats amb el Partit Popular, per a què l'han feta servir, aquesta majoria? Doncs, per parilitzar avenços en matèria social, per vetar-los. Han parilitzat trenta projectes de llei: l'ingrés mínim vital, l'apujada del salari interprofessional, van parilitzar una ILP de millora del sistema de dependència, la llei mordassa, la recuperació de la justícia universal... Vostès han contribuït al bloqueig, vostès també han contribuït al bloqueig, perquè bloquejant el progrés social és la millor manera, la millor garantia de la convivència. I per prioritzar l'agenda social calen recursos, efectivament. Cal redistribució, però també cal diàleg: cal diàleg entre governs; cal diàleg social, que a vostès tampoc els agrada massa, i cal, com deia, també diàleg entre diferents forces polítiques.

Però si parlem de recursos, miri, no tindrem millors polítiques socials només tancant «xiringuitos». Com tampoc és cert que el dia que arribi la independència podrem menjar gelat de postres cada dia. Tindrem millors polítiques socials si aprofitem millor els recursos disponibles, si negociem millores en el sistema de finançament, si modifiquem la Llei d'estabilitat pressupostària per poder augmentar la inversió social, si incrementem els tipus de les rendes més altes –no a la classe treballadora ni a la classe mitjana, a les rendes més altes– o si combatem el frau fiscal. I aquí no els podem comptar com a aliats ni a vostès ni tampoc als partits que donen suport al Govern. Perquè, és clar, si miro cap a l'altra banda, el que veig és un govern i unes forces polítiques, que des de l'any 2011 han retallat per valor de 15.000 milions d'euros en polítiques socials, retallades que han estat incapaces de revertir en el temps.

I miri, aquí, el Govern de Pedro Sánchez, en menys de cent dies, amb una majoria molt més minsa que la seva, ja havia pres decisions, ja havia impulsat reformes legislatives, per exemple, per revertir les retallades en educació o per derogar, i aviat ho veurem, aspectes més lesius de la LOMCE. I a vostès els falta voluntat política. Vostès aquí han preferit sumar i colleccionar greuges que buscar complicitats i dialogar per trobar solucions. Parlar sovint dels recursos al Tribunal Constitucional a

lleis catalanes, i ens consta que n'estan parlant amb els ministeris, i alguns fins i tot han estat retirats, com el de la universalització de l'assistència sanitària. Però el cert és que vostès tenen recursos i tenen capacitat legislativa, i el Govern de la Generalitat no ha desenvolupat lleis socials que estaven plenament en vigor, no ha exhaurit partides pressupostàries com la de la pobresa energètica, i tampoc sempre ha exercit les seves competències quan eren exclusives, en alguns casos les ha abandonat. I no cal que torni a parlar de l'educació del zero-tres.

I venim d'un debat d'orientació política general, que a vegades ha semblat potser més de desorientació general, però on es van aprovar algunes propostes del Govern, inconcretas, poc específiques, sense cap compromís pressupostari, però es van aprovar; i també es van aprovar nombroses propostes de l'oposició, i en concret del grup parlamentari que represento. Però no estem satisfets. Necessitem un major compromís del Govern, necessitem veure els propers pressupostos i que això està recollit en aquesta proposta.

I per això, i ara sí que voldria presentar breument les propostes que hem formulat, proposem que el Govern de la Generalitat inclogui en el proper exercici pressupostari les partides suficients per donar compliment a aquelles resolucions aprovades en el debat de dimarts. És molt senzill, només demanem que compleixin amb allò que aprova aquest Parlament, que hi destinin els recursos necessaris: el finançament de les escoles bressol, competència exclusiva del Govern de la Generalitat, que ha abandonat des del 2012; el retorn del deute dels ajuntaments; un sistema educatiu inclusiu; la recuperació de les pagues extres dels treballadors públics; un pla de xoc per reduir les llistes d'espera; un pla de retorn juvenil; el pacte català contra la violència de gènere; més recursos contra pobresa infantil; serveis socials d'accés universal. Complir amb tot això no només és prioritzar l'agenda social, és respectar la institució, és treballar per la convivència.

I s'ha dit: som la comunitat autònoma amb més desnonaments de tot Espanya. Això és gravíssim. De debò que el Govern de la Generalitat no hi pot fer més, no pot posar més recursos per fer front a aquest drama per a tantes famílies? Per això ens plantejem propostes concretes per incrementar els ajuts al lloguer, per condicionar els ajuts públics a la rehabilitació a la posada a disposició d'habitatges buits, per incidir en la cessió per part de grans tenidors dels habitatges buits per destinar-los a lloguer social. Esperem i desitgem que s'aprovi aquesta proposta.

Però per acordar grans temes de país, per restablir consensos avui molt malmesos, necessitem també superar el frontisme, necessitem diàleg primer entre catalans. I no necessitem, no ens van bé els ultimàtums, no necessitem que el Govern repeteixi errors del passat, sinó que el que necessitem és donar continuïtat a la normalització de les relacions institucionals entre els dos governs, el Govern català i el Govern d'Espanya, per la reconciliació i també per la cohesió social.

I per això entenem, i exigim, que la Generalitat participi activament tant dels mecanismes bilaterals com també dels multilaterals que existeixen, perquè el Govern no pot dimitir de les seves responsabilitats en cap àmbit on es tractin qüestions que afecten els interessos..., o les qüestions que ens afecten com a ciutadans i ciutadanes de Catalunya. També necessitem recuperar el compromís de totes les forces polítiques i el Govern de la Generalitat en el compliment de legalitat. Respectem els mecanismes i majories necessaris per reformar la llei com la millor garantia de democràcia i respecte dels drets i llibertats. No tornem a cometre els errors dels dies 6 i 7 de setembre.

I també exigim institucions neutrals al servei de tothom, que no siguin excloents. I per això el Govern ha de vetllar per mantenir aquesta neutralitat en l'àmbit de la funció pública, per garantir l'objectivitat, la imparcialitat en la prestació del servei públic. I això ha d'abastar també la imatge d'aquests edificis en què es presten els serveis públics o bé que són seus d'institucions públiques. I, mirin, això és perfectament compatible, només faltaria, amb el ple exercici de la llibertat d'expressió.

I en aquest punt, sí que em voldria aturar un moment per parlar de l'escola, i voldria ser molt clara. Rebutgem qualsevol tipus d'instrumentalització política de l'escola. Instem el conjunt de forces polítiques a no posar en risc la convivència als centres educatius. Ja n'hi ha prou. Esperem que tots els grups hi votin a favor. I que quedi clar: nosaltres donem un ple suport al model pedagògic pel qual no se segrega l'alumnat per raons lingüístiques a les aules, que garanteix l'aprenentatge i el coneixement de les dues llengües oficials a Catalunya, i de l'aranès a l'Aran. I voldríem, a més a més, de manera progressiva, sumar-hi el coneixement d'una tercera llengua, preferiblement l'anglès. Per tant, garantim el dret a l'educació amb respecte a tothom i amb independència de les seves idees, sense discriminació, i rebutgem l'assenyalament de ningú, ni d'alumnes ni de professors. I, per tant, hi vull insistir aquí: fem política educativa, no fem política amb l'educació.

Em queda poc temps, però intentaré posicionar-me, a grans trets, sobre propostes de la resta de grups. Votarem a favor de propostes que s'han fet per prioritzar l'agenda social, la igualtat d'oportunitats, el diàleg polític com a forma de solució i cerca de consensos amplis, de protecció de la llibertat d'expressió, per garantir el respecte a les institucions, a la legalitat, per la convivència i el rebuig a qualsevol expressió de violència, i també per garantir l'estabilitat i seguretat que necessitem per no perdre oportunitats com a país.

També, evidentment, compartim la preocupació i el compromís amb el combat contra el feixisme, l'auge de l'extrema dreta, masclista, racista. Hem de ser tots, hem de ser un contra el feixisme. Tanmateix, si bé votarem la proposta de resolució d'Esquerra Republicana contra la pervivència del franquisme i l'auge de l'extrema dreta, ens abstindrem en la de Catalunya en Comú Podem, no perquè no compartim bona part dels seus plantejaments, sinó perquè ens sembla que en el seu redactat es fa una ingerència excessiva als mitjans de comunicació, que ens sembla que n'hauríem de parlar més.

Al PP, dir-li que ens sorprèn que demani propiciar un clima de concòrdia alhora que insta constantment a illegalitzar partits, a tornar al 155 sense que hi hagi hagut cap vulneració de la legalitat o a una recentralització de l'Estat autonòmic. Entenem que aquest no és el camí.

I, pel que fa als grups que donen suport al Govern, continuen presentant-nos brindis al sol, paraules buides, propostes genèriques que no tenen concreció, sense compromisos, no tenim calendari, no tenim compromisos financers; esperem, com deia, a veure els propers pressupostos. Això sí, ens sorprèn que, després, quan demanen concrecions al Govern d'Espanya, siguin hiperexigents. Un exemple, en dependència tenim un sistema de finançament de la dependència similar a totes les comunitats autònomes, però algunes d'elles han aconseguit reduir les llistes d'espera. No és el cas de Catalunya. Som líders en espera de dependència. Per tant, demanin el que creguin al Govern d'Espanya, però posin-se també les piles aquí. El problema que tenim no és responsabilitat única d'una administració.

Pel que fa a la CUP, votarem a favor de la proposta contra els abusos bancaris, per la distribució de la riquesa i la corrupció zero.

I, en definitiva, ens trobaran al costat del diàleg per la convivència, en contra de propostes que només contribuirien a trencar consensos ja malmesos per la divisió política i el frontisme, que rebutgem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades..., bueno, hemos podido observar en este Pleno que Ciudadanos ha vuelto a esta cámara, pues, con las manos vacías, sin nada que ofrecer, sin ninguna propuesta para el diálogo, sin propuesta para la convivencia ni para el entendimiento en Cataluña. No quieren acabar con el bloqueo que está sufriendo Cataluña. Y, por lo que vemos, esta es la dinámica que piensan adoptar ustedes, pues, para toda la legislatura: seguir reflejando sus frustraciones e impotencias a través del *show*.

Y tienen ustedes un problema, porque no se dan cuenta de que la gente empieza a estar cansada de que sean incapaces de ver que Cataluña es diversa, que Cataluña es plural, en Cataluña hay una sociedad que va más allá de las fracturas plebiscitarias. Por tanto, diputados y diputadas, entiendan que es vergonzoso que los portavoces públicos, tanto de un bloque como de otro, busquen la confrontación, más allá del deseo de convivencia de la mayoría de los catalanes. Necesitamos convivir entre nosotros y trabajar juntos por y para Cataluña. Así que, por favor, dejen de agravar el conflicto, dejen sus posturas electoralistas y no hagan más daño a Cataluña, porque eso es lo que ustedes están haciendo: daño, mucho daño a la ciudadanía catalana.

Es curioso que hemos venido a este Pleno porque Ciudadanos quería hablar de convivencia y de la priorización de la agenda social. De convivencia, dejaron clara su apuesta cuando su portavoz prefirió que la imagen de la semana fuese viéndola agitar una bandera de España, sin atender ni siquiera que esta bandera ya está presente en este Pleno, la tenemos aquí detrás. Y a la hora de presentar políticas sociales para solucionar los problemas de los catalanes y las catalanas, parece que ni siquiera se les ocurre qué bandera agitar. Son incapaces de agitar la bandera del derecho a la vivienda, del derecho a una pensión digna o del derecho al trabajo digno. Se lo dijo ayer mi compañera Susana, y se lo volvemos a decir hoy: señoras y señores de Ciudadanos, ustedes no tienen ninguna utilidad para la ciudadanía catalana. No son capaces de formar gobierno, no son capaces de construir consensos amplios, no son capaces de tender puentes ni son capaces de aportar soluciones a los problemas de la ciudadanía.

Ustedes han venido a este Pleno de convivencia y política social a profundizar en la confrontación. Y no, no vamos a entrar en su juego, no vamos a darle apoyo para incrementar el conflicto. Por eso hoy vamos a votarles que no a algunas de las propuestas que ustedes han presentado. Por ejemplo, votaremos «no» a su propuesta número 9 porque mezcla el tema social con el tema nacional, y porque, además, el primer punto de esta propuesta ya ha sido presentado por nuestro grupo hace dos días y obtuvo una mayoría en esta cámara.

No obstante, señoras y señores de Ciudadanos, deben ustedes saber que para poder sacar adelante políticas sociales se necesitan unos presupuestos que las amparen. Unos presupuestos como los que podría tener España en 2019: los presupuestos más sociales de la historia de la democracia, gracias al acuerdo de Unidos Podemos, En Comú Podem y Marea con el Gobierno de España. Y con los que conseguiremos ponernos manos a la obra para pinchar la burbuja del alquiler; subida del salario mínimo de un 22,3 por ciento, la mayor subida de la historia; aumento del presupuesto del plan de vivienda; aumento de becas y bajada de tasas universitarias; permisos de paternidad iguales; aumento de ayudas a la dependencia; subida de las pensiones mínimas y no contributivas, y unos presupuestos que supondrán 2.200 millones de euros más para Cataluña, para que dejemos de liderar el pódium de las vergüenzas en cuestiones como las listas de espera a la dependencia, las tasas universitarias y los precios de alquiler. Un acuerdo que abre una etapa de transición al cambio, que deja atrás la década perdida del PP y sus socios, y comenzar a servir a la ciudadanía.

Ante esto, señoras y señores de Ciudadanos, ¿qué es lo que piensan ustedes hacer? ¿Votarán en contra de que Cataluña reciba 2.200 millones más? ¿Votarán en contra de la subida del salario mínimo? ¿Votarán en contra de la subida de las pen-

siones? Ustedes serían capaces de defender lo mismo y lo contrario en este Parlament y en el Congreso, porque no tienen más programa que la confrontación y el oportunismo.

Y en referencia a los señores del Govern, nosotros podríamos haber venido hoy a esta cámara y plantear una resolución en la que pidamos la reprobación del discurso del rey Felipe VI, y al mismo tiempo haber añadido nuestro pacto de la claridad. Sin embargo, señor Batet –que no me escucha–, (*rialles*) a diferencia de ustedes, nosotros venimos con propuestas de diálogo y entendimiento, honestamente, sin trampas y sin artimañas. Porque, ¿saben qué? Nosotros y nosotras tenemos un compromiso con la gente de Cataluña; no solo con aquellos que nos votaron en el pasado mes de diciembre, sino también con aquellos que no lo hicieron. Porque hemos venido a estas instituciones a hacer políticas de verdad, a plantear soluciones a los problemas de los catalanes y las catalanas. Por eso hoy todas las propuestas de política social tendrán nuestro apoyo excepto aquellas que son insuficientes, porque creemos que, por ejemplo, en su resolución..., su propuesta de resolución número 1 la votaremos en contra porque la reducción de la pobreza se queda corta. No les vamos a dar un cheque en blanco votando una propuesta que no concreta nada. Les exigimos más concreción cuando hablamos de medidas presupuestarias, y un compromiso explícito para revertir los recortes y afrontar una reforma fiscal ambiciosa y, por tanto, en el debate presupuestario no les valdrán propuestas genéricas, exigiremos hechos.

Y pasa también que un gobierno no puede venir a traernos una proposición sobre mujeres y perspectiva de género que, además de ser simplista, es demagoga. Porque como ustedes saben, ya existe en Cataluña una ley que tendrían que haber ustedes desplegado y haber dotado de partida presupuestaria. Eso es lo que tienen que hacer ustedes, comprometerse a desplegar las leyes que hay. Así que, a diferencia de otros grupos, hemos venido a este Pleno con la tarea bien hecha. Hemos venido para exigirle a este Parlament la reprobación de Felipe VI y de la monarquía, unos presupuestos sociales que garanticen los servicios públicos de los catalanes y las catalanas, la defensa del municipalismo y la lucha contra la extrema derecha. Todas ellas con la honestidad de poder llegar a acuerdos amplios.

Necesitamos que este Parlament blinde a Cataluña contra la proliferación de fuerzas de ultraderecha fascistas y racistas de Europa, que comienza ya a germinar. Es por eso que es necesario que este Parlament sea el motor de los valores democráticos y de igualdad, y esperamos que a pesar de las diferencias podamos construir consensos que refuercen a Cataluña y la protejan del auge del fascismo.

Muchísimas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, de la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé. Senyora Roldán, senyor Carrizosa..., l'única fractura social es diu desigualtat, pobresa i exclusió social, i la qüestió de fons aquí és precisament el model de societat que volem construir. I la realitat és que liderem una altra vegada el rànquing de desnonaments. No els llistaré totes les mesures antisocials que han recolzat vostès, perquè ja ho han fet durant aquests dies tots els diputats d'aquesta cambra. Perquè vostès, que s'erigeixen com l'alternativa real al separatisme, no tenen cap problema quan es tracta d'aliar-se amb el PDECAT per permetre els desnonaments exprés. La realitat és que vostès saben perfectament quina és la potencialitat transformadora del moviment popular en defensa del dret a l'autodeterminació, i tenen por de perdre els seus privilegis, tenen por que sigui la gent la que decideixi quines relacions socials, econòmiques, polítiques i culturals ens han de regir.

I per això avui tornem a presentar una proposta, perquè les ILP es puguin debatre de forma automàtica, igual que ho van fer la legislatura passada. Perquè no torni a passar que els grups parlamentaris impedeixin els debats en aquesta cambra, com va passar amb la ILP que va presentar la comunitat educativa.

Vostès ens parlen de convivència, però gaudeixen jugant amb la pobresa i la misèria de la gent, i amb l'estratègia de traçar el discurs de la por i la desestabilització econòmica, quan saben perfectament que les empreses no van fugir, les van fer fugir a cop de trucades borbòniques i peticions d'estat per ordir la fuga. L'única violència política organitzada, planificada i continuada es diu «repressió», i és contradictori, senyor Carrizosa, parlar de convivència democràtica i avalar la repressió autoritària –tres judicis sumariíssims i kaffians– i protegir una raó d'estat que tot ho atropella.

Rebenten la convivència a hòsties i saben què fan després? El PSOE «emmedalla» Enric Millo; ascendeix a general qui comandava l'operatiu salvatge de l'1 d'octubre, voluntari, per cert, en el cop d'estat del 23 de febrer, i condecoren el comissari Trapote. Sap què genera això, aquest clima d'impunitat i de lloança oficial a la violència i la persecució? Doncs, si tant parlen de convivència i empatia, facin un petit exercici per entendre almenys com se sent d'entrada el 80 per cent de la població catalana a favor d'un referèndum i a favor del dret a decidir. Vostès generen un discurs d'agressivitat i hostilitat, i no respecten totes les opcions democràtiques. Són conscients del que és el que no accepten? Doncs, vostès, senyora Roldán, no volen acceptar que el 80 per cent de la societat catalana estigui en contra dels empresonaments, perquè això, senyor Carrizosa, és el que volen expressar els llaços grocs que tant els molesten. Ni més ni menys.

Vostès no volen un espai públic neutral, volen neutralitzar l'espai públic, que és molt diferent, i un clàssic de tota deriva autoritària. No els agrada el que veuen, però el que veuen és el que hi ha. I no ho canviaran. No ho canviaran amb discursos de por i tirant-nos l'extrema dreta a sobre en nom del nacionalisme d'estat. Cent quaranta agressions ultres entre l'octubre i el desembre de 2017, i encara hem d'aguantar el sadisme de Jusapol que pretenia celebrar tots els cops que vam rebre?

I, mirin, nosaltres condemnem les paraules de Núria de Gispert; clar que les condemnem. Però no els farem el joc d'aprovar una proposta de resolució que prohibeix declarar *persona non grata* aquelles que ens oprimeixen.

Mirin, vostès segueixen banalitzant la violència. A vostès els sembla que el «*a por ellos*», que el «*Puigdemont a prisión*» són una lloa a la convivència? Unes consignes criminals que insten a la presó contra els adversaris polítics i instiguen clarament a la violència i la persecució? El vostre cinisme és mediocre; la vostra hipocresia gairebé criminal.

Aquesta banalització de la violència repressiva, de l'hostilitat agressiva i de la persecució inquisitorial, els situa de ple en el terreny de la inhumanitat, en el terreny de la mediocritat, en el terreny de la roïndat. I no, ni venceran ni convenceran, ni amb por, ni amb porres ni amb persecucions. Fractura social, la de la pobresa. Violència? La del terrorisme d'estat. Supremacisme i identitarisme? El que fomenta el seu projecte ultranacionalista i reaccionari, i el que vostè representa.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Trobem un comú denominador en les propostes de resolució de gairebé totes les formacions polítiques en determinades polítiques socials que ens remetent a tres punts: primer, el finançament d'aquestes propostes, d'aquestes polítiques; en segon lloc, els conflictes competencials en l'àmbit del Tribunal Constitucional, que és com es legisla al voltant d'aquestes polítiques;

i finalment, una reflexió sobre com abordem cadascun de nosaltres els sectors més necessitats de la nostra societat, és a dir, en terminologia de la CUP, «les classes populars», que m'agradarà fer una reflexió al voltant d'aquestes.

El finançament. Vostès han dit o han parlat de «ofegament», «llosa insuportable», un llenguatge catastròfic... Bé, el model de finançament vigent és un model que va pactar el tripartit l'any 2009, que en la seva presentació es va dir que havia de tenir 25 anys de vigència i es deia que era un èxit. Va tenir el recolzament de socialistes, d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana, d'Unió (*l'orador s'adreça al president de la Generalitat*), partit en el qual militava vostè en aquell moment –és veritat que sis mesos després va marxar a Reagrupament, pel que he pogut comprovar en la seva biografia– però Unió Democràtica (*veus de fons*) –bé, potser no és així, és el que he pogut llegir– recolzava..., va tenir una crisi interna amb Convergència Democràtica, que finalment va decidir no recolzar aquell model. La premsa d'aquells dies el que deia és que era més aviat un moviment tàctic d'Artur Mas perquè no volia recolzar o reforçar la postura del senyor Montilla.

Per què explico aquesta història? Perquè sectors empresarials, sindicals, mitjans de comunicació propers al nacionalisme van saludar aquell model de finançament com a positiu, amb matisos, i van criticar Artur Mas. Clar, parlar de «ofegament», «llosa insuportable»... Senyor Torra, com podem debatre amb racionalitat, que vostè ho demana molt sovint, quan vostès plantegen el debat en termes tan grollers i sense matisos? Si vol baixar la pilota i jugar ras i curt, ho fem, però si vol fer *patada «pa'lante»*, és el que està fent fins ara.

Conflictes competencials. Mirin, el Govern de Catalunya ha anat més vegades al Tribunal Constitucional que el Govern d'Espanya per conflictes competencials, I, per cert, ha rebut més vegades la raó per part del Tribunal Constitucional que no pas el Govern d'Espanya, i això amb dades a la mà, i ho saben perfectament. Ara bé, si ho fa el Govern d'Espanya és que va contra els pobres, i si ho fa el Govern de Catalunya és que està molt bé. Però és que, a més, és reduir a l'absurd l'argument, perquè vostès, quan ho plantegen en aquests termes, el que diuen és que pràcticament les seves lleis tenen efectes taumatúrgics, miraculosos. És a dir, en el moment en què vostès plantegen una llei de pobresa energètica, s'acaben els pobres a Catalunya. No. El debat és molt més complex, té molts més matisos. Torno a repetir el mateix argument: com volen demanar un debat seriós si plantegen vostès les qüestions amb arguments tan grollers i amb tanta falta de matisos?

I finalment, la qüestió de les classes populars, fent servir la terminologia de la CUP. Mirin, un dels espectacles més divertits de tot aquest procés separatista és veure milionaris convergents –amb tota l'estima, jo no ho soc, felicito a qui ho sigui–, fent servir llenguatge de la CUP per fer-se els simpàtics i veure si cola. Però saben vostès on viuen les classes populars a Catalunya? Han agafat les dades de renda? Han agafat el conjunt de dades? Doncs sí, viuen als barris que vostès mateixos defineixen com a «xarnegos», «colons», «*quinquis*», i la senyora Núria de Gispert diu que han de tornar a casa seva. Curiosa manera de defensar les classes populars, insultant-les.

Però és que aquesta mateixa incoherència la planteja la CUP. Perquè vostès tenen tot el dret del món a dir que defensen les classes populars. Ara bé, parlar en el seu nom, no ho tinc tan clar. Amb dades a la mà, vostès han analitzat el recolzament que tenen vostès als barris més necessitats de Catalunya? Fins i tot nosaltres, eh, nosaltres, a les darreres eleccions, que van ser un desastre, els tripliquem en vot a vostès. Sí. I als barris rics, curiosament, són vostès que ens tripliquen a nosaltres. Resultat? Empat a quatre, amb un mínim avantatge per a vostès. Per què? Perquè a vostès els voten els barris rics, concretament els fills dels rics, que és un matís molt important –els fills dels rics.

Per tant, la conclusió definitiva és que el procés separatista... (*aplaudiments*), el procés separatista no és un procés adreçat a les classes populars, sinó que les insulta perquè en el fons és classista, que són dos coses molt diferents.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat.

Ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la diputada senyora Marta Vilalta.

(*Remor de veus.*)

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots i a totes, estem finalitzant un debat que parteix d'un error de base, i és que aquí no hi ha confrontació, no hi ha fractura, i menys pels motius que diuen vostès, senyors de Ciutadans, i que han defensat en aquest Ple, i que reiteradament van repetint cada dia. Ja sabem per què ho fan, no passa res. Siguem sincers: vostès viuen d'això, venen a intentar fracturar per poder dir que hi ha fractura, i, per tant, poder seguir dient que hi ha fractura. Viuen del conflicte, i, per això, volen que aquest conflicte sigui real, però no jugarem al seu joc. És més, s'omplen la boca de neutralitat, però ni tan sols volen la neutralitat; el que volen és el silenci, callar les opinions que no els agraden, canviar el paisatge quotidià a costa que sigui monocolor.

Senyora Roldán, com pot dir que som nosaltres els qui imposen el silenci?, quan som els que defensem que tothom pugui votar, que tothom pugui decidir, estem a favor de que tothom pugui parlar i decidir a través de les urnes i a través de la democràcia. Són vostès els que volen callar-nos i els que volen fer-nos silenci.

En tot cas, i per sort, ja els tenim calats. De fet, escoltant l'altre dia el discurs, i veient les propostes de resolució que han presentat vostès i la resta de grups parlamentaris, el que podem dir és que se'ls ha girat en contra, aquest debat.

I si hem de parlar de factors que sí que poden afectar a la cohesió, a la cohesió social que volem treballar, parlem-ne; però llavors saben què afecta a la convivència? Afecta a la convivència la repressió i les càrregues policials i la violència davant de tota la gent que pacíficament volia votar el passat 1 d'octubre. Afecta la presó injusta contra la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, amb qui la major part de vostès van compartir la legislatura passada i els hauria de fer vergonya. També afecta aquesta convivència la presó indecent dels Jordis per haver liderat les mobilitzacions més majoritàries i sempre cíviques i pacífiques; i també la situació injusta de presó i exili de la resta de companys i companyes. El que afecta és una situació d'excepcionalitat, repressiva i la persecució contra activistes, tuitaires, mestres, païllassos, periodistes, alcaldes i alcaldesses.

Saben què més afecta a la convivència? Les desigualtats socials, i se n'ha parlat molt avui. I és cert, és així. La situació que cal combatre és la del risc de la pobresa i de l'exclusió social. Per això, volem i treballem per la inclusió, per la igualtat, per l'equitat. Treballem per la igualtat d'oportunitats per a tothom, independentment del nom, de l'origen, del context socioeconòmic o economicosocial. I, per això, aquesta és una prioritat, la que volem treballar des del nostre Grup, des d'aquest Parlament i també des del Govern.

I saben què més afecta també a la convivència? Encara hi ha més factors: aquelles amenaces que prenen forma al nostre voltant en forma de l'auge de l'extrema dreta i del feixisme. Això sí que són amenaces de veritat a la convivència i a la cohesió social al nostre país.

Parlem, doncs, d'allò que afecta, d'allò que volem millorar, d'allò que volem superar, d'allò que volem transformar? Perquè nosaltres, quan parlem i entenem la convivència, parlem de cohesió, i aquesta s'aconsegueix, com deia, amb igualtat

d'oportunitats, amb igualtat de drets per a tothom, amb una agenda social potent i amb unes polítiques de progrés que ens garanteixin aquesta justícia social. I, precisament, també precisament per això, per poder garantir aquesta justícia social i aquesta igualtat d'oportunitats, és pel que volem la república catalana, per tenir totes les eines per garantir aquest país per a tothom, on es puguin tenir les igualtats d'oportunitats. Que ja sé que encara no ho han entès, però que els hi tornarem a repetir: això no va de banderes; això va d'un país amb tots els drets, amb totes les llibertats, amb plena democràcia i amb les polítiques, i a desplegar les polítiques que la gent del país necessita sobre els valors republicans de la igualtat, la llibertat i la fraternitat.

De fet, la defensa d'aquest projecte de país que volem, que defensem i que trebalem per fer-lo real, de la república catalana, no genera divisió, genera debat. I, com en totes les democràcies avançades, és sa, perquè és símptoma d'una societat plural, que és com la volem: que sigui plural, que tothom es pugui expressar amb llibertat, plural i cohesionada, ben viva i no callada.

En tot cas, sí que ha estat important aquest debat per poder deixar les coses clares i poder seguir avançant amb propostes de resolució concretes que tot seguit votarem. Com deia, pel Grup Republicà, per Esquerra Republicana, els perills que poden afectar a la cohesió, als drets i a les oportunitats són aquestes desigualtats socials. I és per això que hem presentat una bateria de propostes de resolució que així fan incidència, definint, evidentment, que el Parlament es compromet amb el foment per la igualtat d'oportunitats per a totes les persones, independentment del seu gènere, orientació sexual, llengua, origen, context socioeconòmic i sociocultural, o qualsevol altra condició social. Una proposta que després va acompanyada de totes aquelles altres propostes de resolució que hem entrat conjuntament amb els companys de Junts per Catalunya per desplegar un seguit de mesures que vagin a blindar i a enfortir aquesta cohesió i a combatre les desigualtats i les discriminacions.

Propostes en matèria d'educació, que és el pilar bàsic i fonamental de la nostra societat, a través de mesures com: el pla de centres escolars lliures de violències, el decret d'educació inclusiva, potenciar els plans educatius d'entorn 2.0 integrals i/o mesures contra qualsevol tipus de segregació entre altres propostes. Però no ens quedem tampoc en l'ensenyament, o només en ensenyament, obligatori; també l'ensenyament i la formació superior, aquella que ens garanteix encara més oportunitats; més formació, més oportunitats. Per tant, hem de garantir i seguir treballant per garantir l'accés a la formació superior, tant a l'àmbit universitari, amb les beques necessàries, amb la tarificació social necessària, amb les beques salari també necessàries, i també tot el treball en l'àmbit de la formació professional, la formació al llarg de la vida i els programes de noves oportunitats.

Hem parlat i volem seguir parlant de renda garantida, aquest nou dret que ha de permetre aquest terra de dignitat per a totes les persones del nostre país. Ens hi hem compromès, ens hi seguim comproment i l'hem de seguir treballant, evidentment. Hi han propostes que parlen i que aborden el desplegament i la cobertura de la Llei de la dependència –un àmbit, per cert, on l'Estat espanyol ha protagonitzat reiteradament un incompliment, no aportant la seva part.

Hem parlat i volem parlar de salut, amb la garantia de la universalitat d'aquest servei, de l'assistència sanitària, d'aquest dret per a tothom; amb punts també de la salut mental, de l'atenció sanitària integrada –social i sanitària també– per a les persones grans amb proximitat i amb visió d'acció comunitària, entre altres temes.

Hem parlat i volem parlar de pobresa energètica i també de les polítiques que han de garantir l'equitat i la igualtat entre dones i homes, abordant la bretxa salarial i també les polítiques d'igualtat en el seu conjunt, com la lluita per la defensa dels drets de les persones del col·lectiu LGTBI, garantir l'accessibilitat a tothom, el pacte per la interculturalitat, l'accés..., i també l'accés i l'aprenentatge de la llengua catalana.

Però hem volgut, també, parlar de cohesió territorial, perquè és molt important per vertebrar un país equilibrat i amb igualtats d'oportunitats arreu del territori, perquè les oportunitats i les possibilitats les hem de garantir per a tothom, però també per a tot el territori, es visqui on es visqui. I, per això, parlem i hem proposat mesures de l'àmbit del desenvolupament rural, els serveis bàsics, el relleu generacional i la millora urbana i la sostenibilitat ambiental.

I saben què més hem volgut introduir? Com deia al principi, un dels elements que per nosaltres és cabdal a l'hora de..., i que massa sovint, doncs, també tendim a oblidar, en àmbits com el de la cultura, la llengua o l'esport, que són puntals bàsics per a la cohesió, per a aquest model de país vertebrat i cohesionat, que ens fa guanyar en drets i en oportunitats per a tothom: la cultura, la llengua i també tot l'àmbit esportiu que és un àmbit d'integració, un àmbit de promoció de la salut, però també d'intentar integrar col·lectius vulnerables a través d'una activitat com és l'esport.

Tot plegat, amb els compromisos per poder-ho cobrir amb uns pressupostos amb marcat accent social, que sigui aquesta eina que ens permeti reduir la pobresa i les desigualtats i que fomenti el creixement i la sostenibilitat de l'economia catalana a través, també, d'un sistema fiscal just, equitatiu i que garanteixi la funció redistributiva.

Però, com els deia al principi, a banda de la garantia d'igualtat d'oportunitats, detectem una amenaça que és molt perillosa, que sí que és real, que vostès no en parlen tampoc. Estic parlant de l'auge del feixisme i de l'extrema dreta. En tenim exemples diversos també en el marc de l'Estat espanyol, on veiem que aquesta extrema dreta campa impunement pels carrers, com s'articula al voltant de noves o velles formacions polítiques que no han tingut cap problema en alimentar i normalitzar les actituds feixistes, ja sigui minimitzant la presència de feixistes al carrer, com fent-se seus elements substancials del discurs feixista. I, per això, no hi podem passar, no ho podem permetre. Per això, hem presentat una proposta de resolució que condemna també la persistència de la ideologia franquista, que encara és massa vigent en el nostre país, i, a la vegada, que fa èmfasi en mostrar aquesta preocupació creixent pel protagonisme de l'extrema dreta.

I els fem una crida a tots, a tothom, perquè ningú pot estar-ne al marge, una posició de ferma democràtica davant d'aquest rebrot feixista que amenaça la democràcia, que amenaça els drets, que amenaça les llibertats, i que no es poden normalitzar aquestes polítiques excloents, autoritàries, masclistes o racistes, i molt menys, fer-los-hi el joc i alimentar i ser-ne còmplices. Hem de bastir un «no passaran», i poder mantenir aquest cordó sanitari corresponent per posar en valor també aquelles experiències d'èxit al nostre país i fer de la lluita antifeixista una lluita compartida també de bandera, de la defensa dels drets humans. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

No tinc temps de posicionar-me —em sap greu— de la resta de propostes de resolució, però acabo amb la predisposició de trobar els punts d'acord, sobretot amb aquells grups amb els quals compartim, amb més propostes, per tal d'avançar en la defensa dels drets, de les llibertats...

El president

Diputada...

Marta Vilalta

...caminant cap a aquesta república catalana que volem que sigui decidida entre tothom, a través de les vies del diàleg...

El president

Se li ha acabat el temps.

Marta Vilalta

...a través de la fermesa –acabo president–, i a través de poder sempre garantir la igualtat d'oportunitats i un país molt millor per a tothom.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Finalment, en aquest torn, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Lluís Font. Quan vulgui.

Lluís Font i Espinós

Gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, si ens fessin concretar amb poques paraules quin és el sentit de la nostra activitat política, jo crec que diríem: les persones, preservar el benestar dels set milions i mig de ciutadans de Catalunya, ajudar i col·laborar al seu progrés personal i col·lectiu.

I, en aquesta tasca, a ningú li preguntem quina llengua parla a casa, si és soci del Barça o del Real Madrid, si té devoció per la Moreneta o per la Verge del Pilar, que demà és el seu sant. El que és important és plantejar-nos quin futur volem per a les generacions que vindran, per als nostres fills. Volem, nosaltres, tenir capacitat per fer polítiques al servei d'aquest benestar? O acceptem que altres determinin en última instància el que podem o no podem fer, fins i tot, amb els nostres propis recursos? Volem poder dissenyar polítiques específiques i sectorials amb plenitud de recursos? Que això no vol dir menystenir la necessària solidaritat amb totes les regions i països que tenen dificultats. Aquest és el tema fonamental, i això és el que ens ocupa aquí.

Per tant, aspirem a una societat de persones independents que, amb plenitud, pugui dissenyar el seu futur. I aquesta societat, que ja construïm cada dia, de persones independents, és una societat on es poden debatre els temes, on no hi ha tabús, on parlar de qüestions no suposa una divisió o una fractura. Més aviat, quan es barregen els termes i es polititza la judicatura o es judicialitza la política és quan comença a haver-hi complicacions. Quan a vegades es fa populisme, se simplifica o hi ha demagògia. Nosaltres pensem que en una societat de persones independents i lliures, capaces de prendre decisions per compte propi, es pot parlar de tot, i aquest és el sentit i el fonament de la nostra tasca.

La companya Marta Vilalta, que m'ha precedit, ja ha explicat el sentit de les propostes de resolució que el Govern i els grups parlamentaris que hi donem suport presentem a aquesta cambra. Jo dedicaré el temps de la meua intervenció a glossar-ne una mica la filosofia, l'esperit que hi ha al darrere.

En primer lloc, m'inspiraré en un llibre escrit pel professor Manuel Cruz, que, com a independent, forma part del Grup Socialista a Madrid. És un filòsof reconegut, que, en el llibre *Hacerse cargo*, formula molt bé el que em sembla que és el punt crucial, jugant amb les paraules estableix unes antinòmies, i diu: «L'antònim, l'oposat d'igualtat és desigualtat. L'antònim de diversitat o singularitat, perquè, en el fons, la diversitat és el resultat de moltes singularitats individuals i col·lectives, és l'homogeneïtat o la uniformització.» I ell segueix dient: «Cal trobar un punt d'equilibri entre dos extrems oposats, igualment dolents.» En primer lloc, no confondre la igualtat amb la uniformitat; o, per altra banda, no consagrar, no acceptar tàcitament la desigualtat amb el pretext que hi ha diversitat.

Per tant, com trobem un punt d'equilibri que faci compatible la igualtat d'oportunitats, el sentit profund de l'equitat amb el reconeixement de la singularitat de les persones i de les institucions? A la manera aristotèlica. Jo crec que les polítiques socials que presentem a través de les propostes de resolució, i que en el fons emanen de l'acció de govern, pretenen això: un profund reconeixement de la singularitat de cadascú, perquè és una riquesa i no un problema –i quan dic «cadascú» em refereixo

a persones i institucions–, i, ahora, afirmar, consagrar el dret a la igualtat d'oportunitats, a l'equitat.

Catalunya té una llarga tradició d'iniciativa social. Quan jo, a vegades, he parlat d'aquest terme, algú em qüestiona la paraula «tradició», i m'agradaria glossar-la. És veritat que hi ha una mentalitat clàssica que atribueix la tradició a un triangle: família, pàtria i religió. Però seguint Péguy, Finkelkraut i altres, ells consideren que, en el fons, la tradició són els èxits col·lectius, les lluites compartides, allò que configura el caràcter d'un poble –en el cas francès, la Revolució Francesa i les que l'han seguit–, que han consolidat uns drets i unes obligacions, uns èxits, uns assoliments.

Doncs jo crec que la iniciativa social a Catalunya està molt lligada a la tradició nostra, i això ens singularitza i ens distingeix d'altres països, d'altres cultures, d'altres mentalitats –per exemple, orteguianes–, que consideren que la vertebració d'un país i d'una societat es fa exclusivament a través de l'Estat. Aquesta permeabilitat de la iniciativa social plural i de l'Estat jo crec que és molt forta, molt potent, i permet atendre l'especificitat del territori.

I això explica per què nosaltres parlem d'una societat del benestar, on l'estat fa un paper de locomotora, ocupa una centralitat evident, però busca la manera de crear un marc de col·laboració estable amb un seguit d'institucions del tercer sector: fundacions, o entitats de caràcter privat, que tenen aquesta finalitat filantròpica i poden contribuir, des del coneixement específic de la realitat, des del seu desig de transformació social, a construir el bé comú, el bé compartit.

Jo crec que aquest és un gran patrimoni, que no és purament la solució per a la crisi de l'estat del benestar, producte de necessitats creixents. A vegades sento dir: «Com que la gent gran viu molts anys...», com si això fos un problema, quan és un gran èxit col·lectiu, gràcies a la ciència, al benestar.

El que hem de trobar són fórmules creatives de donar resposta a les seves necessitats combinant el paper de locomotora de l'Estat i tota aquesta iniciativa social, veïnal, de petits i grans grups, que aporta la seva creativitat, i entre tots construir aquest marc de prestacions socials.

La companya Marta Vilalta ja ha parlat del talent. Ens sembla que el talent és vertebrador. D'Estònia, se sap que és un país on el tema digital s'ha desenvolupat molt, però la clau és la seva aposta pel talent. Un cop recuperada la independència, ells estableixen com a eix vertebrador de la política del país la promoció del talent. Des de donar oportunitats educatives a l'escola bressol, articular un sistema que és el que ha de funcionar i evitar l'abandonament escolar, articular-hi una FP, una formació continuada ocupacional, les escoles d'adults, la universitat, i, fins i tot, la formació per a l'ocupabilitat dels treballadors, en previsió que alguns d'ells es poguessin quedar sense feina.

Aquest és segurament el gran eix, i per això nosaltres en les PRs hem insistit molt en aquesta qüestió, perquè és la gran aposta de futur: estructurar el nostre país, la nostra societat, a partir del talent. I hauríem de dir «els talents», perquè són múltiples, són diversos, són aquestes intel·ligències que, posades en comú, constitueixen la gran riquesa que tenim.

Jo crec que Catalunya si algun actiu té, precisament, és l'aportació de la seva gent. I, en aquest sentit, hem rebut un gran benefici, que és l'arribada de moltes persones vingudes d'arreu del món, sobretot en la dècada de 2000 a 2010, més d'1 milió de persones; els emprenedors, els que no es conformaven amb una pobresa endèmica, els que volien donar un futur d'oportunitats, molts dels quals parlaven llengües com l'àrab, que són internacionals.

Hem de garantir els drets socials de tots, i hem de revertir el que podia aparentment ser una dificultat en un gran actiu, que és disposar de més talent, de talent múltiple, d'una capacitat plurilingüe per posar-la al servei del benestar, del desenvolupament. I, en un món complex, on la comunicació és fonamental, multiplicar els nostres actius.

L'1 d'octubre de l'any passat va ser remarcable en molts sentits, però jo en destacaria dos. Un és l'apoderament de la gent, de les persones, per fer front a les dificultats. Jo crec que això és latent en les nostres propostes. Nosaltres pretenem apoderar les persones i seguir-les apoderant, no sols en temes de caràcter nacional, sinó sobretot per fer ús de la seva independència donant resposta a les seves dificultats i problemes. Perquè els reptes que tenim al davant, de la pobresa, de l'abandonament escolar, de l'atur, de la desigualtat per raó de gènere, de la desigualtat del col·lectiu de LGTBI, d'habitatge, s'hi podrà donar resposta des de posar en comú aquesta intel·ligència col·lectiva.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Un cop acabat el debat, passem ara a la votació de les propostes de resolució.

Tenen tots els grups les propostes de resolució, les transaccions? Com ja es va acordar a la Mesa, es votaran per ordre d'entrada a registre. I, per tant, començarem votant, en primer lloc, les propostes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

(Pausa llarga.)

Començarem les votacions de les propostes de resolució, tal com hem dit. En primer lloc, votarem les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Votem, primer, la primera proposta de resolució, inclosa la correcció d'errades presentada.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 90 vots a favor, 3 en contra, 36 abstencions i un diputat o diputada que no ha votat.

Passem ara a la votació de la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 94 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 3... Un moment –un moment–, que tenim problemes tècnics. (Pausa.) Ara, sí, disculpeu. Votarem la proposta de resolució número 3, la número 3 de Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions.

La proposta de resolució número 5 ha estat transaccionada amb la proposta número 2, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i, per tant, la votarem al final.

Passem, per tant, a votar la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 7.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 65 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 8.

Comença la votació.

En aquesta proposta de resolució s'ha produït un empat a 65 vots: 65 a favor, 65 en contra i cap abstenció. Per tant, passarem a tornar a repetir la votació.

Comença la votació.

S'ha produït el mateix empat que abans, per tant, procedirem a votar de nou, i per tercera vegada, aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Al produir-se de nou, i per tercera vegada, el mateix empat a les votacions, aquesta proposta de resolució decau.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 9.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució, la número 9, ha estat aprovada per 126 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida constituent.

Comencem amb la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 73 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 29 vots a favor, 4 en contra i 97 abstencions.

Passem ara a la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 12 vots a favor, 21 en contra, 88 abstencions i 4 diputats o diputades que no han votat.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 4 del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la número 4 del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 12 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 12 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

El Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent ha presentat una correcció d'errades que comporta la proposta de resolució número 6.

Per tant, votem ara la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 73 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Comencem per la primera proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 26 vots a favor, 65 en contra i 39 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 3, atès que la número 2 ha estat transaccionada amb la proposta número 5 del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar; per tant, també la votarem al final. Passem, per tant, a votar la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada (*aplaudiments*)..., queda aprovada per 69 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 57 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comencem amb la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

S'ha produït un empat: 65 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció. Per tant, procedim a tornar a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

S'ha produït de nou el mateix empat. Per tant, procedirem a votar aquesta proposta de resolució per tercera vegada.

Comença la votació.

Atès que s'ha produït el mateix empat a 65, aquesta proposta de resolució decau.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 65 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 65 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions. (*Aplaudiments.*)

Passem ara a votar la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 40 vots a favor, 73 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 6, incloses les correccions d'errades presentades.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 7.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 40 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar la proposta de resolució número 8.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 9, incloses també les dues correccions d'errades presentades.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 10.

Comença la votació.

En aquesta proposta de resolució s'ha produït un empat a 65 vots. Per tant, haurem de reproduir la votació.

Comença la votació.

S'ha reproduït de nou l'empat. Per tant, passarem a votar en una tercera ocasió.

Comença la votació.

Atès que s'ha tornat a donar el mateix empat, aquesta proposta de resolució decau.

Passem ara a les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comencem per la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

En aquesta proposta de resolució s'ha produït un empat a 65 vots. Per tant, haurem de reproduir de nou les votacions.

Comença la votació.

Es manté el mateix empat. Per tant, votem per tercera vegada.

Comença la votació.

Atès l'empat i, per tant, que no es té la majoria absoluta, aquesta proposta de resolució decau.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 65 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 6, inclosa la correcció d'errades.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 65 vots a favor, 4 en contra i 61 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 7.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 4 vots a favor, 90 en contra i 37 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 8.

Comença la votació.

Abans de comentar els resultats d'aquesta proposta de resolució, fer-los avinent que abans m'he equivocat, i en comptes de 90 vots en contra, eren 88, eh? En tot cas, quedarà reflectit a l'acta.

I, en aquest cas, s'ha produït, de nou, un empat a 65 vots. Per tant, tornem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

S'ha produït de nou l'empat. Per tant, procedim a votar per tercera vegada.

Comença la votació.

Es reproduceix l'empat, no s'obté la majoria. Per tant, aquesta proposta de resolució, decau.

I passem ara a votar la proposta de resolució número 9.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 40 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

Passem a votar ara la proposta de resolució número 10.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 40 vots a favor, 73 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comencem per la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 62 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 60 vots a favor, 5 en contra i 65 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 70 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 109 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 7.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 86 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 8, inclosa la correcció d'errades presentada.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 9.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 105 vots a favor, 17 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 10.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 65 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 11.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 66 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I votem la proposta de resolució número 12.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 61 vots a favor, 57 en contra i 12 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 13.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 69 vots a favor, 40 en contra i 21 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Republicà. Comencem per la proposta de resolució número 14.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 90 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

Passem ara a votar la proposta de resolució número 15.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda aprovada per 93 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Passem ara, finalment, a votar les propostes transaccionals.

Votem la proposta transaccional entre la proposta de resolució número 5 del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar i la proposta de resolució número 2 del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Comença la votació.

Aquesta proposta transaccional queda rebutjada per 104 vots en contra, 25 a favor i cap abstenció.

No hi han més propostes transaccionals.

Per tant, s'aixeca la sessió. Moltíssimes gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i tretze minuts.